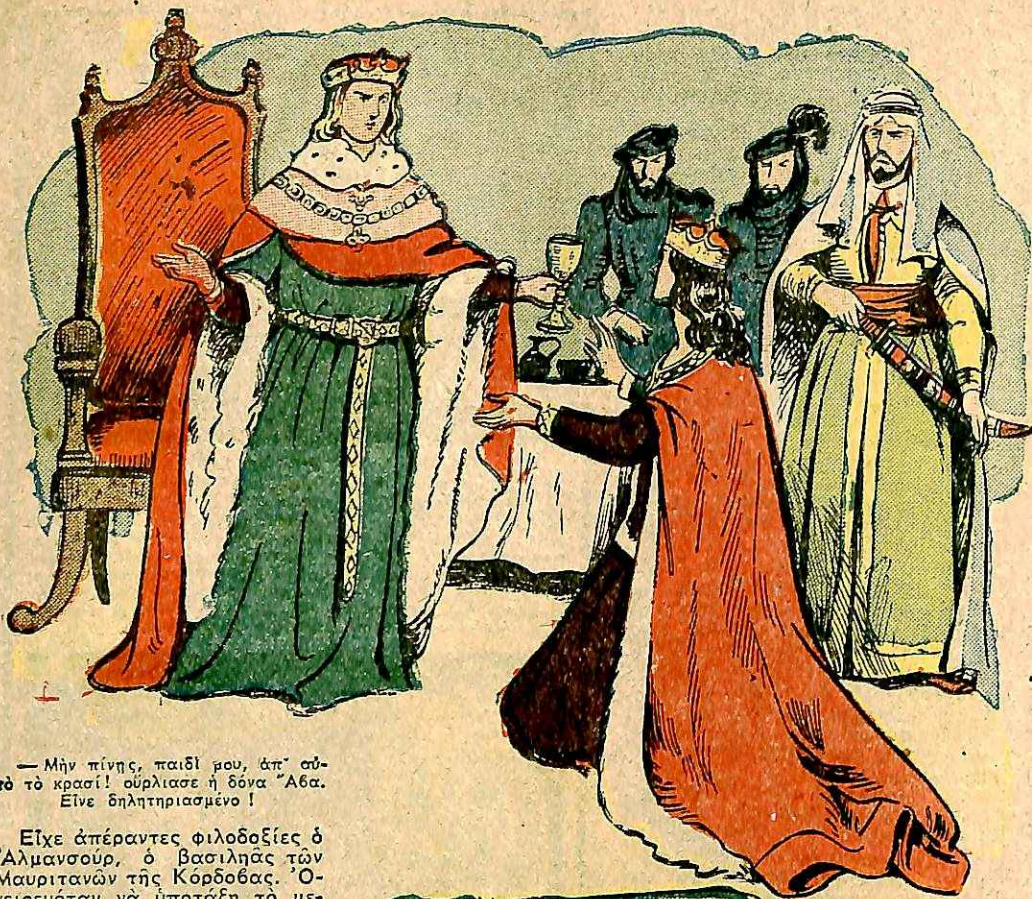

— Μην πίνης, παιδί μου, απ' αυτό το κρασί! Ούρλιασε η δόνα "Αβα". Είπε δηλητηριασμένο!

Είχε άπέραντες φιλοδοξίες ο "Αλμανσούρ", ο βασιλιάς των Μαυριτανών της Κόρδοβας. Ο νεοεισεύοταν να υποτάξει το μεγαλύτερο μέρος της "Ισπανίας". Αντί λοιπόν να το επιτύχει με πολέμους κι αίματοχυσίες, προτίμησε να καταφύγει στη διπλωματία και να εκμεταλλευθεί τις διαμάχες και τις αντιζηλίες των Χριστιανών της "Ισπανίας, για να τους εξασθενήσει περισσότερο.

"Αρχοντας της Καστίλλης ήταν τότε ο κόμης Σάντο Γκάρθια, που ήταν όμως ανήλικος και κηδεμονευόταν απ' τη χήρα μητέρα του, τη δόνα "Αβα. Η κόμισσα βρισκόταν σ' όλη την ανήλικη της ωμορφιάς της. Είχε χρεώσει πρόωρα απ' τον άντρα της, που δεν της είχε έμπνευσε ποτέ αληθινόν έρωτα. Μ' όλη λοιπόν τη φαινομενική ψυχρότητά της, κατά βάθος λαχταρούσε ν' αγαπήσει...

Κι' ύπουλα άναψε ο έρωτας στην καρδιά της. Αγάπησε ένα αλλόθρησκο: τον "Αλμανσούρ, που είχε πάει στην Καστίλλη για να υπογράψει μια συνθηκη συμμαχίας εναντίον του γειτονικού βασιλείου της Ναβάρρας! Τού κάκου προσπάθησε να δώσει απ' την καρδιά της την άνομη και φλογερή αυτή αγάπη για το βάρβαρο, αλλά ώραίο πολεμιστή! Το πάθος της την πλημμύρισε, σαν όρμητικό ποτάμι. Κι' ο "Αλμανσούρ, που είχε φιλοξενηθεί στα ανάκτορα, δεν άργησε να το αντιληφθεί. Συνέλαβε τότε τη σατανική ιδέα να το εκμεταλλευθεί για την πραγματοποίηση των φιλόδοξων σχεδίων του.

Υποκρίθηκε πως συμμεριζόταν το αίτημα της κόμισσας. Κι' έδειξε, τρελλή από έρωτα, έπρεσε άδίστακτα στην άγκαλιά του.

Το σχέδιο του "Αλμανσούρ ήταν να προσαρτήσει την Καστίλλη στο κράτος του. Ήξερε πως η κόμισσα θακανε ό,τι της ζητούσε. Μια ύπληξε ένα έμποριο: ο γυιός της, ο ανήλικος, αλλά νόμιμος άρχοντας της Καστίλλης. Οί ύπηκοοί του ή-

Το δηλητηριασμένο ΚΡΑΣΙ

σαν τυφλά άφασιομένοι σ' αυτόν και δεν θα επέτρεπαν να του κλέψη κανείς το στέμμα. "Επρεπε λοιπόν να φύγει απ' τη μέση ο Σάντο Γκάρθια! Και, για νάναι πιο βέβαιος ο σκληρόκαρδος Μαυριτανός για την επιτυχία των σχεδίων του, έπρεπε να κάνει το μυσάρο αυτό, έγκλημα η ίδια η κόμισσα!

Ο "Αλμανσούρ άρχισε τους καταχθόνιους ελιγμούς του γύρω απ' την κόμισσα. Στην αρχή, η πρότασή του την πλημμύρισε από αγανάκτηση, φρίκη και άποτροπιασμό. Μα ο Μαυριτανός, που περίμενε αυτές τις πρώτες άρνήσεις, άφισε να περάσει η κρίσις της μητρικής ευαισθησίας, για να επαναλάβει άργότερα την προσπάθειά του.

Κατάλαβαινε ότι γινόταν μια τρομερή πάλη μέσα στην ψυχή της κόμισσας κι' ότι το λογικό της θακανε το δρόμο του άνεμος στο σκοτάδι αυτής της μάχης...

Πραγματικά, η κόμισσα άρχισε να λυγίζει σιγά-σιγά. Ο τοίχος της αντίστασής της γκρεμιζόταν όλο και πιο πολύ. Στο μεταξύ, ο "Αλμανσούρ φρόντιζε να μεγαλώνει το έρωτικό της πάθος, να την κάνει όλοτελα δούλη του.

Τέλος, εν' απόγνευμα της άνακαινίσσε πως θα γυρίσει στο βασιλείο του.

—Φεύγεις; φώναξε η δόνα "Αβα, κατάχλωμη και ταραγμένη. Μ' άφινεις;... Μα γιατί;

Δεν ξέρεις πώς δεν μπορώ πια να ζήσω χωρίς σενα;

—Φεύγω, γιατί πείστηκα πως δεν μ' αγαπάς, απάντησε ο Μαυριτανός με προσποιητή λύπη.

—Εγώ δεν σ' αγαπώ; Πώς προφέρουν τέτοια λόγια τα χείλη σου;...

—Αν μ' αγαπούσες πραγματικά, θακανες εκείνο που σου ζήτησα.

—Ω, Θεέ μου! Μα καταλαβαίνεις τι ζητάς από μια μητέρα;... Δεν με λυπάσαι καθόλου!...

—Για μια γυναίκα που αγαπάει αληθινά, δεν υπάρχει τίποτε πιο μεγάλο απ' τον έρωτά της. Δεν την τρομάζει καμμία θυσία... εξαφανίζει κάθε έμπόδιο στην ευτυχία της... Σ' αγαπάω, δόνα "Αβα! Νόμιζα πως μ' αγαπούσες και σύ. Μα βλέπω πως γελάστηκα. Φεύγω!...

—Στάσου! φώναξε η κόμισσα, αρπάζοντας απ' το μπράτσο το Μαυριτανό.

Τα χαρακτηριστικά της είχαν πάρει μιαν άγρια και σκληρή αποφασιστική έκφραση, τα μάτια της πετούσαν αστραπές...

—Καλά λοιπόν, θα σου δώσω αυτή την άπδειξη της αγάπης μου! πρόφερε με βραχνή φωνή.

Απ' τη στιγμή εκείνη, είχε άποφασισθή ένα φρικτό έγκλημα εναντίον των νόμων της Φύσεως: μια μητέρα θα σκότωνε το παιδί της για κατήρι του έραστού της!

Στο μεταξύ, οί Καστίλιανοί εύγενεις άρχιζαν να δυσανασχετούν, βλέποντας να παραιτείται άδικαιολόγητα η παραμονή του μιστού Μαυριτανού. Ο "Αλμανσούρ κατάλαβε πως έπρεπε να τελειώνει πια η ύπόθεσις που τον άπασχολούσε.

Συμφώνησε λοιπόν με την κόμισσα — ήθικό έρείπιο πια — να υπογραφεί η συνθηκη συμμαχίας. Στην τελετή αυτή, η δόνα "Αβα θα πρόσφερε στο γυιό της ένα κύπελλο με κρασί, όπου θαχε ρίξει δηλητήριο.

Έφτασε, τέλος, η επίσημη μέρα. Όλοι οί άρχοντες της Καστίλλης κι' οί αξιωματούχοι της ακολουθίας του "Αλμανσούρ συγκεντρώθηκαν στη μεγάλη αίθουσα των άνακτόρων.

Η δόνα "Αβα φαινόταν σαν ύπνωτισμένη. Ο "Αλμανσούρ την κύτταζε κάθε τόσο έντονα, για να την ένθαρρύνει. Όταν άρχισε το δείπνο, η κόμισσα σηκώθηκε και πήγε να φέρη, σύμφωνα με τα έθιμα, το κύπελλο με το κρασί που θαπινε ο γυιός της εις ύγειαν των παρισταμένων. Απ' την γαλήνια έκφραση που είχαν τα μάτια της, όταν ξαναγύρισε στην αίθουσα, ο Μαυριτανός κατάλαβε πως είχε ρίξει το δηλητήριο στο κύπελλο που κρατούσε. Και χαμογέλασε σατανικά...

Ο Σάντοσ πήρε το κύπελλο κι' ετοιμάσθηκε να το φέρη στα χείλη του. Μα, την ίδια στιγμή, η δόνα "Αβα φάνηκε σαν να έυπνούσε από ένα τρομερό έφιάλη. Τα μάτια της γούρλωσαν.

—Μην πίνης, παιδί μου, απ' αυτό το κρασί! ούρλιασε. Είπε δηλητηριασμένο!

Άρπαξε άποτομα το κύπελλο κι' ήπιε το περιεχόμενό του, πριν προλάβη κανείς να την έμποδισή. Έπειτα άρχισε να κλαίει ύστερικά... Στην τρομερή πάλη της ψυχής της, είχε νικήσει η μητέρα. Αγκάλιασε το σαστισμένο γυιό της και του είπε:

—Πριν πεθάνω, αγαπημένο μου παιδί, πριν ή ένοχη ψυχή μου έγκαταλείψη το σώμα μου, θέλω να με συγχωρέσης για ένα τρομερό έγκλημα που σχεδίασα να κάνω! Σε μια στιγμή τρέλας, υπέκυψα στη θέληση αυτού του τέρατος (κι' έδειξε τον "Αλμανσούρ) και ζήτησα να σε δηλητηριάσω!...

Ο "Αλμανσούρ, κι' οί δικοί του πετάχτηκαν όρβιοι ενώ οί Καστίλιανοί τραβούσαν τα σπαθιά τους. —Στρίγγα, με πρόδωκες! μούγκρισε ο "Αλμανσούρ. —Αγαπημένη μου μητέρα, φώναξε ο Σάντοσ, σε συγχωρώ απ' τα βάθη της καρδιάς μου! Δεν θέλω να πεθάνεις, δεν θέλω να σε χάσω!... Η κόμισσα του χαμογέλασε γλυκά, τούσφισε το χέρι και ξεψύχησε. —Εν' ο Σάντοσ έπεφτε πάνω στο πτώμα της, οί άλλοι εύγενείς ώρμησαν και οί άλλοι Μαυριτανών... Σε λίγα τα των Μαυριτανών... Σε λίγα λεπτά, το αίμα του "Αλμανσούρ και των συνοδών του είχε σούρει τις πλάκες της μεγάλης αίθουσας.

Ο Σάντοσ, ένεος σ' ό,τι γινόταν γύρω του, εξακολουθούσε να φιλή το παγωμένο πρόσωπο της μητέρας του και να σάπο της μητέρας του και να κλαίει μ' άναφυλλητά...

Τ. ΝΤΕ ΤΡΟΥΕΜΠΑ

Είνε γνωστό ότι μόλις άρχισή η έγκυμοσύνη στη γυναίκα, παρουσιάζεται άμέσως το έξης φαινόμενο: διακόπτεται η μηνιαία άποβολή του αίματος.

Σε πολλές όμως περιπτώσεις η έκροή του αίματος συνεχίζεται και στην έγκυο γυναίκα.

Παρατηρείται δέ συνήθετα σε δυο περιόδους: κατά το πρώτο και το τελευταίο τρίμηνο και έχει διαφορετική προέλευσι και διαφορετικές συνέπειες την κάθε φορά.

Η μήτρα της γυναίκας, όπως και των θηλαστικών γενικά, θα μπορούσε να παραβληθί μ' ένα μπαλόνι, σαν αυτά που παίζουν τα παιδιά. Τί αντίπροσωπεύουν όταν είνε ξεφουσκωτά; Μιαν ύποθετική κοιλότητα. Όταν όμως τα φουσκώσαμε ή κοιλότης είνε πραγματική και τόσο μεγάλη, που μας εκπλήσσει με τις διαστάσεις της.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τη μήτρα. Έκείνο που κάνει την ύποθετική κοιλότητα της πραγματική, είνε η κυοφορία.

Άλλ' υπάρχει κάτι άλλο που την ξεχωρίζει από το μπαλόνι. Όσο αυτό μεγαλώνει, τόσο λεπτότερες γίνονται οί «παρείς» του. Το αντίθετο συμβαίνει στη μήτρα. Όσο μεγαλώνουν οί διαστάσεις της, τόσο παχύτερα γίνονται τα τοιχώματά της. Τελικά, η μήτρα άποκτά βάρος 1000 γραμμαρίων, ενώ πριν δεν έζυγιζε περισσότερα από 50 γραμμάρια. Μ' άλλα λόγια, το βάρος της είκοσάπλασιάζεται.

Ας παρακολουθήσουμε, τώρα, τις διαδοχικές εξελίξεις της.

Η άρχική μήτρα — πριν από τη σύλληψη — άποτελείται από δυο άγωγούς που χωρίζονται μεταξύ μ' ένα διάφραγμα. Μετά τη σύλληψη, όμως, αυτό το διάφραγμα εξαφανίζεται βαθμιαία κι' οί δυο άγωγοί σχηματίζουν μιαν μοναδική κοιλότητα.

Κατά τη διάρκεια του πρώτου τμήνου, η κοιλότης της μήτρας —πλήν του κόλπου, που διατηρεί πάντοτε το άρχικό βάθος του — διπλασιάζεται και το βάθος της τότε από 4 έκατοστά φτάνει τα 8.

Κατά το δεύτερο τρίμηνο, η μήτρα κερδίζει πάλι σε βάθος άλλα 8 έκατοστά. Στο έπάνω μέρος της σχηματίζεται επίσης ένας θόλος σε βάθος άλλων 8 έκατοστών. Έτσι, στο τέλος του δεύτερου τμήνου, το βάθος της μήτρας φτάνει τα 24 έκατοστά. Κατά το τελευταίο τρίμηνο, η μήτρα κερδίζει άλλα 8 έκατοστά, φτάνει δηλαδή τα 32 έκατοστά, που άποτελεί το άνώτατο όριο της διαστολής της.

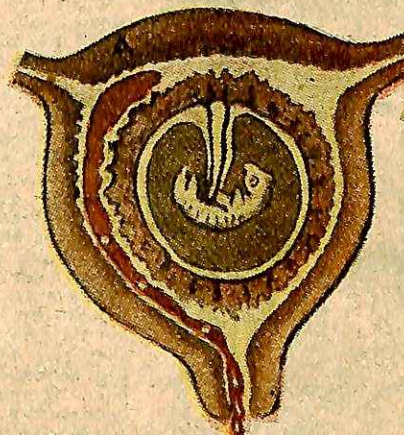
Κατά γενικό κανόνα, οί αίμορραγίες κατά τη διάρκεια της κυοφορίας όφειλονται σε άποκόλληση του ώου από τα τοιχώματα της μήτρας.

Μια αίμορραγία κατά το πρώτο τρίμηνο της κυοφορίας προαναγγέλλει ή καλύτερα συνοδεύει την καλουμένη άποβολή. Η έγκυος αισθάνεται ισχυροτάτους πόνους πριν και μετά την αίμορραγία.

Στην περίπτωση αυτή μπορεί να συμβαίνουν δυο πράγματα: "Η το ώον είνε νεκρό και έχει καταστή συνεπώς ένα ξένο σώμα, που η μήτρα προσπαθεί να το άποβάλλη, ή είνε άκόμη ζώντανό, αλλά για διάφορους λόγους άποκολλάται από τη μήτρα, που και στην περίπτωση αυτή, προσπαθεί πάλι ν' άπαλλαγί απ' αυτό.

Άλλ' άν ή άποκόλλησης δεν είνε πλήρης, ή άποβολή μπορεί να προληφθί με μιαν κατάλληλη θεραπευτική άγωγή, που συνί-

Α ν ο : Η μέλλουσα μήτρα, όπου θα κυοφορηθί το έμβρυον, άποτελείται άρχικά από δυο άγωγούς που έφαινονται ο ένας με τον άλλον. Τα άνωτερα άκρα των πονταί ο ένας με τον άλλον, απ' όπου γίνεται ή κόρη σχηματίζουν τις σάλπιγγες, απ' όπου γίνεται ή κόρη σχηματίζουν τις σάλπιγγες. Το διάφραγμα που χωρίζει τους δυο άγωγούς εξαφανίζεται βαθμιαία. Κάτω: Η μήτρα τελείως άνεπτυγμένη (μετά τη σύλληψη).

*Αποκόλλησης του ώου από τα τοιχώματα της μήτρας. Η άποκόλλησης αυτή, που είνε ως συνέπεια την άποβολή του σχηματιζόμενου έμβριου, προκαλεί άφθονη αίμορραγία, με ισχυρούς πόνους. Α. Σημείον όπου είνε ή άποκόλλησης.

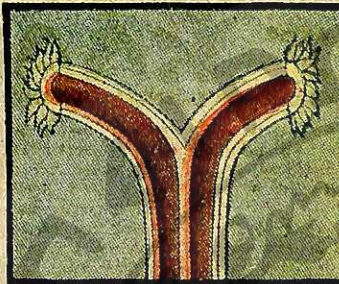

*Αποκόλλησης του έμβριου που συνοδεύεται και από μόλυνσι της μήτρας. Ένα αίμάτωμα (H) έχει σχηματισθί μεταξύ του πλακούντος και των τοιχωμάτων της μήτρας.

Οι αίμορραγίες ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Οι διάφορες αίτίες που τις προκαλούν

να προκαλέση άκατάσχετη αίμορραγία. Σε ώρισμένες περιπτώσεις, ένδεικνυται ή καισαρική τομή για τον καθαρισμό της μήτρας.

β) Το αίμα είνε μαυριδερό και πυκνό. Έδώ ή άποκόλλησης του πλακούντος συνοδεύεται και από μόλυνσι των τοιχωμάτων της μήτρας, που όφειλεται συνήθετα σε διάφορους μικροβιακούς παράγοντες. Σε παρόμοιες περιπτώσεις, είνε δυνατόν να μην προκληθί αίμορραγία, αλλά το αίμα να παραμείνη έγκλωβισμένο μέσα στη μήτρα.

Και στην μία και στην άλλη περίπτωση, κάθε προσπάθεια καθαρισμού της μήτρας με τα συνήθη μέσα άπαγορεύεται άπόλυτα. Η μόνη έλπις σωτηρίας της άσθενους είνε ή ύστερεκτομή, δηλαδή ή άφαίρεσις της μήτρας και των έξαρτημάτων της, που μπορεί να γίνη είτε από το μέρος του κόλπου, είτε με λαπαροτομία.

Πάντως η μήτρα είναι το πιο σπουδαίο και το πιο ευαίσθητο όργανο της γυναίκας όχι μόνο για την άναπαραγωγή αλλά και για τη γενικότερη ύγεια της γυναίκας. Γι' αυτό χρειάζεται προσοχή σε κάθε της παθολογική έκδηλωσι.

Η διάγνωση της φυματίωσης Οί Γάλλοι γιατροί Ζερνές - Ριέ και Τακέ έπενόησαν μιαν νέα μέθοδο άσφαλους διαγνώσεως της φυματίωσης, σε περιπτώσεις που ούτε ή ραδιογραφία, ούτε ή εξέτασις των πτυέλων μπορούν να δώσουν ικανοποιητικά άποτελέσματα.

Η μέθοδός τους συνίσταται στην άνάμιξι μερικών σταγόνων αίματος του εξέταζόμενου μέσα σε ειδικόν όρρο πρόβατον που περιέχει πολυσσκαρδύχο έγκυλισμα από καλλιέργεια βακτηλίων του Κόχ. Άν το άτομο είνε φυματικό, ο όρρος πηξεί άμέσως και σχηματίζει ένα είδος πολτού. Σε διαφορετική περίπτωση διατηρεί τη ρευστή σύστασί του.

Όταν δ' "Ερνι Κίνγκ έφτασε στο σταθμό των αεροπορικών, κόντευαν μεσάνυχτα. Μπροστά στη θυρίδα των εισιτηρίων στέκονταν καμιά τριανταριά πρόσωπα. Ο υπάλληλος δεν είχε ανοίξει ακόμη τα γκισέ. Ο συρμός θα έφευγε στις δώδεκα και είκοσι.

Για μια στιγμή, ο Κίνγκ έκαμε τη σκέψη μήπως θα ήταν προτιμότερο να φύγει με το αεροπλάνο. Αλλά, στην περίπτωση αυτή, θα έπρεπε να περιμένει ώς τις τέσσερις και μισή το πρωί... Ω, όχι. Αυτό δεν μπορούσε να γίνει. Οσο συντομότερα έφευγε από τη Νέα Υόρκη, τόσο το καλύτερο.

Οι επιβάτες που περίμεναν για να βγάλουν εισιτήρια δεν φάνηκαν πως του έδωσαν την παραμικρή προσοχή. Πήρε, λοιπόν, θέσι στην ούρα και περίμενε.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο υπάλληλος άνοιξε τη θυρίδα.

ΕΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο δοξοφόνος ΤΗΣ ΚΛΑΡΙΣ

«...Ένα αποτρόπαιο έγκλημα διεπράχθη σ' ένα διαμέρισμα της 101ης οδού!...» ανέφερε ο σπήκερ.

Ένας - ένας, οι επιβάτες έπαιρναν τα εισιτήριά τους κι έτρεχαν στην αποβάθρα.

Όταν ο "Ερνι Κίνγκ έφτασε μπροστά στη θυρίδα, έδωσε από το πορτοφόλι του ένα χαρτονόμισμα των εκατό δολαρίων και το έσπρωξε προς το μέρος του υπαλλήλου.

— Πού πηγαίνετε; τον ρώτησε αυτός.

Ο "Ερνι Κίνγκ τον κύτταξε σαν νάπεφτε από τον ουρανό. Το μόνο που ήξερε ήταν πως ήθελε να φύγει. Αλλά δεν είχε σκεφτεί πού θα πήγαινε.

— Δώσε μου ένα εισιτήριο, είπε με βραχνή φωνή.

— Για πού; ξαναρώτησε ο υπάλληλος νευρικά.

Ο "Ερνι Κίνγκ ξεροκατάπιε. Τη στιγμή εκείνη, όλα τα όνομα των πόλεων είχαν φύγει από το μυαλό του. Ήταν σαν να μην είχε ακούσει να γίνεται λόγος για καμιά και χρειάστηκε να συγκεντρώσει όλη τη θέλησή του για να μπει μέσα να θυμηθεί ένα όνομα.

— Για τη Βοστώνη, είπε.

Ο υπάλληλος του πέταξε θυμωτό το εισιτήριο και τ' άρεστα του.

Ο "Ερνι Κίνγκ τ' άβγαλε και τ' άβγαλε στην τσέπη του κι' άπομακρύνθηκε βιαστικά. Ήταν άγανακτισμένος με τον έαυτο του. Μ' αυτή την άφη-

Ποιά άλλη γυναίκα στη Νέα Υόρκη είχε τα δικά της φορεματα και κοσμήματα; Και ποια άλλη μπορούσε να έχει ένα πολυτελές διαμέρισμα στην πόλη, μια έπαυλη στην έξοχη και δυο αυτοκίνητα στη διάθεσή της;

Πώς τώρα ο "Ερνι Κίνγκ έδεικνόντουσε τα χρήματα που τού χρειαζόνταν για να ξεασφαλίσει στη φίλη του αυτή την πολυτελή ζωή, αυτό δεν ενδιέφερε ούτε την Κλάρις ούτε κανένα άλλον. Ήταν, βέβαια, γκάνγκστερ. Αλλά ένας γκάνγκστερ απ' τον άλλο έχει μεγάλη διαφορά. Δεν είχε βάλει ποτέ το χέρι του στο αίμα, ούτε είχε άνακατευτεί σε καμιά κλοπή ή σε καμιά διάρρηξη. Ο τομέας της δικής του δράσεως ήταν διαφορετικός. Αυτός είχε τον έλεγχο του γαλακτος στην περιοχή του Μπουκλιν. Είπ' αλήθεια πως, στην αρχή, είχαν πέσει μερικές πιστολιές και είχαν τραυματισθεί μερικοί άνθρωποι. Αλλά από δυο χρόνια τώρα, οι δυο αντίπαλες ομάδες είχαν συνεννοηθεί μεταξύ τους κι' έμεταλλεύονταν «ειρηνικά» τους παραγωγούς και τους καταναλωτές.

Τί ήταν, λοιπόν, εκείνο που έλειπε από την Κλάρις; Τίποτε. Ο "Ερνι Κίνγκ είχε πάρει, στο τέλος, την άποφασί να την παντρευτεί. Κι' όταν όλα ήταν έτοιμα για το γάμο τους, άνακάλυψε, ξαφνικά, πως η φίλη του τον πρόδιδε. Κι' όχι μ' ένα μόνο. Ούτε από χθες ή προχθές.

Έπειτα απ' αυτή την άνακάλυψη, ο "Ερνι Κίνγκ δεν δίστασε στην άποφασί του. Είναι αλήθεια πως δεν είχε βάλει ως τότε τα χέρια του στο

«Προσοχή! Προσοχή!» Μια μικρή διακοπή. Ο σπήκερ συνέχισε κατοπιν:

«Ένα αποτρόπαιο έγκλημα διεπράχθη στον αριθμό 37 της 101ης οδού!...»

Ο "Ερνι Κίνγκ άνοιξε τα μάτια του. Η Κλάρις έμενε σ' ένα διαμέρισμα της 101ης οδού... Ο σπήκερ εξακολουθούσε:

«Το θύμα είναι μια νεαρά γυναίκα, η Κλάρις Σάντερς...» Ο γκάνγκστερ τινάχτηκε απ' τη θέσι του, αλλά, βλέποντας πως όλοι τον κύτταζαν, ξανακάθισε στο καθίσμα του. «Ήταν φίλη ενός γνωστού γκάνγκστερ, του "Ερνι Κίνγκ» ξαναείπε ο σπήκερ.

«Ο "Ερνι Κίνγκ μπήκε άπ' όψε στο διαμέρισμά της και την σκότωσε, βυθίζοντας το μαχαίρι του μέσα στο στήθος της, ξανάπε ο σπήκερ. Έπειτα έφυγε, παίρνοντας μαζί του ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, που βρήκε στα συρτάρια της και τα κοσμήματά της που ή αξία τους ξεπερνάει τις 10.000 δολάρια...»

— Ψέμμα! βρυχήθηκε ο γκάνγκστερ, που είχε τινάχθει απ' τη θέσι του και διευθυνόταν με σφιγμένες γροθιές προς το μέρος του μεγαφώνου. Ψέμμα! Αυτή είναι δουλειά της Ντόρις Κλήφτον...

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο σπήκερ ανέφερε το όνομα της Ντόρις Κλήφτον.

«Η Ντόρις Κλήφτον, η καμαριέρα της Κλάρις, είπε, τον είδε ν' άδειάζει τα συρτάρια και ν' άφύγχι. Έπειτα, είδοποίησε την άστυνομία».

— Ψέμμα! βρυχήθηκε και πάλι ο "Ερνι Κίνγκ. Εκείνη που άδειασε τα συρτάρια ήταν η Ντόρις Κλήφτον. Θέλησε να έπωληθή από...

Σώπασε ξαφνικά. Μόνον εκείνη τη στιγμή κατάλαβε το σφάλμα του. Είχε προδοθή.

Οι επιβάτες που βρίσκονταν μέσα στο διαμέρισμα τον κύτταζαν μ' έκπληξι και τρόμο μαζί.

Αν είχε κάθισι στη θέσι του, κανείς ίσως δεν θα τον πρόσεχε. Αλλά τώρα όλοι είχαν στυλωμένα τα μάτια τους πάνω του. Και καταλάβαιναν πως αυτός ήταν ο δολοφόνος.

Ο "Ερνι Κίνγκ τάχασε για μια στιγμή. Αλλά ξαναβρόκε άμέσως την ψυχραιμία του κι' έβγαλε ένα περιστρωφό από την έσωτερική τσέπη του σακακιού του.

— Ο πρώτος που θα κινηθεί από τη θέσι του θα σωριαστεί νεκρός, είπε.

Έπειτα έκαμε μερικά βήματα προς τα πλάγια και τράβηξε με όρμη το κουδούνι του κινδύνου.

Ο οδηγός ελάττωσε άπ'ότομα την ταχύτητα του τραίνου. Όλοι οι επιβάτες βρέθηκαν ο ένας πάνω στον άλλον. Μόνο ο "Ερνι Κίνγκ κατάφερε να διατηρήσει την ίσορροπία του και μ' ένα πηδημα, βρέθηκε στο πίσω μέρος του βαγονιού.

Έπειτα άνοιξε την πόρτα.

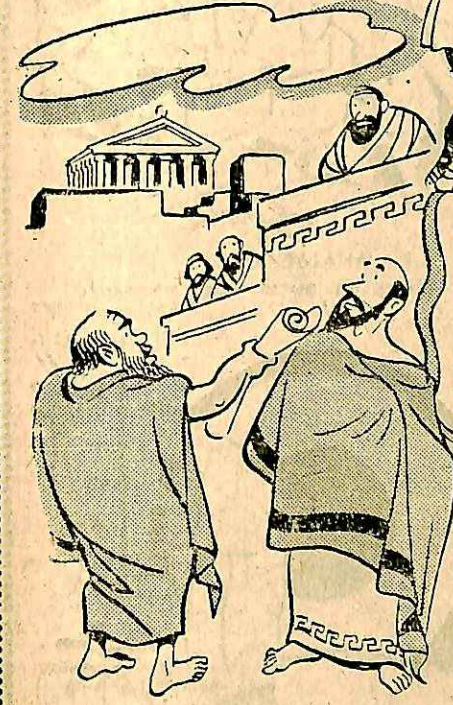
Η ταχύτης του τραίνου λιγόστευε άλογα και δεν ήταν τώρα μεγαλύτερη από δέκα χιλιόμετρα.

Ο γκάνγκστερ πήδησε έξω. Αλλά, κινή τη στιγμή, άσφυρμος έμπαίνει σε μια σήραγγα. Το σώμα του "Ερνι Κίνγκ έπεσε με όρμη πάνω στα τοιχώματα κι' έπειτα κύλησε κάτω και μπερδεύτηκε στις ράδες...

Μια στιγμή άργότερα, δεν ήταν παρά ένας πολτός από λυωμένες σάρκες και κόκαλα.

ΦΡΕΝΤ ΛΩΤΟΝ

Σ έγκαταλείψουμε για λίγες στιγμές τη σημερινή πολυθρόνη 'Αθήνα, άς άπογειωθούμε με το άεροπλάνο της φαντασίας μας, κι' άς πάμε να κάμουμε μια βόλτα στο «κλεινό ιο-στέφανον άστυ», πού μας άφησε για άνάμνησι της αϊγλης του και της ώμορφιάς του τόν Παρθενώνα και τις

Οι πρώτοι δικηγόροι ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Χαρακτηριστικά ανέκδοτα

Θέσι να ύποστηρίξουν το δίκιο τους, ή ανάγκη τους έκανε να καταφεύγουν σ' ανθρώπους που μπορούσαν να καταστρώσουν ένα δικανικό λόγο, ίκανό να συγκινήσει και ν' άπειση, στους λεγομένους «δικογράφους». Αυτοί έγραφαν τους λόγους, πού άπαγγέλλανε στα δικαστήρια οι διάδικοι. Και φαίνεται, ότι ο πρώτος τέτοιος δικογράφος, πού έγκωμιάζεται από το Θουκυδίδη κι' άργότερα απ' τον Πλούταρχο, ήταν ο 'Αντιφών, «δεινός περι την εύρεσιν» — φοβερός δηλαδή στο ν' άπινοή έπιχειρήματα.

Όταν δικαζόταν ο Σωκράτης, ο Λυσίας — ένας από τους μεγαλύτερους δικογράφους της αρχαιότητας — του έτοιμασε έναν ωραιότατο λόγο. Αλλά ο Σωκράτης του τον γύρισε πίσω. Οι φίλοι του προσπάθησαν να τον μεταπεισουν και του έτόνισαν ότι κινδυνεύει να καταδικαστεί σε θάνατο. Αυτός τότε τους είπε:

— Μή σ' άς μέλλει. Θά πεθάνω έναν ήρεμο θάνατο. Η ιστορία όμως θα κρίνει ποιος από τους δυο είχε δίκιο, εγώ ή οι δικασταί μου.

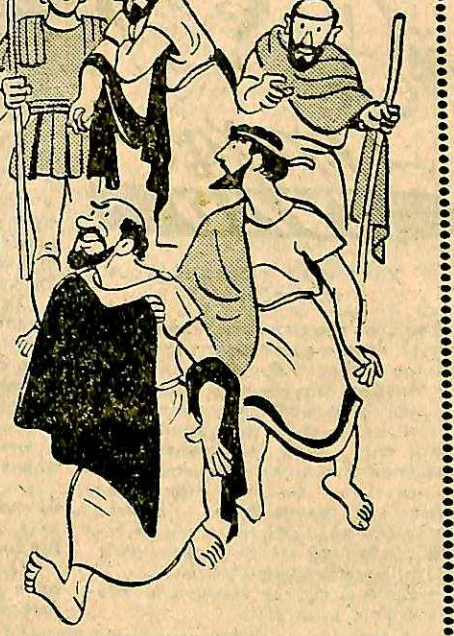
Με άλλους λόγους, ο μέγας φιλόσοφος έκανε... έφεσι. Κι' έπαιρνε για 'Εφετιό την ιστορία, το πιο άδέκαστο δικαστήριο.

Τέλος, έπέτρεψαν σιγά-σιγά, όταν ο διάδικος από άσθένεια ή άλλη φυσική άδυναμία δεν μπορούσε να παρευρεθεί στη δίκη, να παρουσιάζεται κάποιος φίλος ή συγγενής και ν' άμηνι γι' αυτόν. Όταν ο Μιλτιάδης κατηγορήθηκε για προδοσία και, τραυματισμένος σ' άσθενία, δεν μπορούσε να ύπερασπισθί τον έαυτό του, τον πήγανε στο δικαστήριο με το φορείο και μίλησε γι' αυτόν ο άδελφός του ο Ποσειάδης. Με την άνάπτυξη της ρητορικής, τ' άνα μιλούν άλλοι για τόν κατηγορούμενο, έγινε στο τέλος κανών.

Έτσι, τους «δικογράφους» τους διαδεχθήκανε οι «συνήγοροι» — μ' άλλα λόγια, οι δικηγόροι, οι δικανικοί ρήτορες.

Ίδουτης της σχολής αυτής, ο πρώτος δικανικός ρήτωρ και δάσκαλος τού 'Ιδου, πού συνέγραψε κι' ένα ωραίο

έχειριδιο για τη δικηγορική, ήταν ο Κόραξ, με το περίφημο ανέκδοτο των διδάκτρων: Είχε συμφωνήσει με το μαθητή του Τεισία, ότι εκείνος θά του πληρώνε τ' ά διδάκτρα όταν θά κέρδιζε την πρώτη δίκη. Ο Τεισίας, για ν' άμηνι τόν πληρώσει, άνέβαλλε διαρκώς ν' άδικηγορήσει, ώσπου

ο Κόραξ έχασε την ύπομονή του και τόν έπήγε στο δικαστήριο. Τότε ο άξιος μαθητής είπε:

— Η έτσι ή άλλιως, δεν θά πάρης τίποτε. Γιατί αν χάσω τη δίκη, δεν θά σέ πληρώσω, κατά τη συμφωνία. Κι' αν πάλι κερδίσω, δεν θά πάρης τίποτε, σύμφωνα με την άποφασί τού δικαστηρίου.

Οι δικαστές μπερδεύτηκαν και τους έδιωξαν από το δικαστήριο, φωνάζοντας:

— 'Από κακό κόρακα βγήκε πολύ κακό αυγό!...

Ένας από τους δεινότερους δικηγόρους των 'Αθηνών ήταν κι' ο Αισχίνης, ο φοβερός αντίπαλος τού Δημοσθένη, πού η δικηγορική του σταδιοδρομία διανθίζεται από ωραία ανέκδοτα. Μια μέρα πού τόν δικαστήριο καταδίκασε τόν κατηγορούμενο — πελάτη τού Αισχίνη — σε φυλάκιση και πρόστιμο, τόν δικαστήριο ρώτησε τόν Αισχίνη αν είχε τίποτε ν' άπροσέση. Κι' ο Αισχίνης άπάντησε:

— Όχι, μάλλον ν' άφαίρεσώ θά ήθελα!

Αλλά πολλές φορές οι διάδικοι ήταν έξυπνότεροι κι' από τους καλύτερους δικηγόρους. Όταν ο δημαγωγός Κλέων, θέλοντας ν' άδικηγοή τόν 'Αριστοφάνη για τήν τσουχτερή σάτυρά του, τόν έπήγε στα δικαστήρια και τού άμφισβήτησε τόν δικαίωμα τού πολίτου, γιατί ο πατέρας του δεν ήταν 'Αθηναίος, αλλά από την Αίγινα, ο ποιητής άπολογούμενος άπέκρουσε τήν προσβολή έπαναλαμβάνοντας δυο στίχους τού άρχαίου ποιητού:

«Η μάνα μου λέει πως είμαι γιός (πού Φιλίππου, αλλά εγώ δεν τόν ξέρω, γιατί κανείς... δεν ξέρει τόν πατέρα του!»

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Τὰ χαστούκια προλαμβάνουν τὸ διαζύγιο

Στὴ δίκη του ποὺ ἔγινε πρὸ ὀλίγου καιροῦ, κάποιοι κάτοικοι τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Χόμσπτον, ὁ Στέφεν Μάτζορ, διηγήθηκε στὸ δικαστήριό πῶς εἶχε ὀρθῇ τὴ γυναῖκα του σ' ἓνα μπάρ μαζί με κάποιον θαυμαστή της. Ἀφοῦ ἐξοκότησε τότε τὸ συνοδό της, πήρε τὴ γυναῖκα του στὸ σπίτι, κι ἐκεῖ τὴ χειροτόνησε «ὡς τῆς χρειαζόταν». Ἐλπίζε λοιπὸν ὅτι τὸ δικαστήριο θὰ ἐπίδοκιμαῖ αὐτὸ τὸ μέσον προστασίας τῶν συζυγικῶν δικαιωμάτων...

Ἀλλὰ ὁ δικαστὴς Νάουγκερ δὲν συμφωνοῦσε μαζί του. «Δὲν ὑπάρχει — εἶπε στὴν ἀπόφασί του — τίποτε στὴν τελετὴ τοῦ γάμου, ποὺ νὰ δίνει τὸ σύζυγο τὸ δικαίωμα νὰ δένει τὴ γυναῖκα του. Τὸ ἴδιο ἰσχύει, φυσικὰ, καὶ γιὰ τὸ ἄλλο μέρος. Ἄν ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς δυὸ συζυγοὺς ἔχη ὁποιαδήποτε παρὰ τὸν νόμο ἐναντίον τοῦ ἄλλου, μπορεῖ νὰ ἀποταθῇ στὰ δικαστήρια καὶ νὰ ζητήσῃ διαζύγιο. Δὲν ἔχει ὅμως κανένα δικαίωμα ν' ἀντικαθιστᾷ τὸ νόμο καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ σωματικὴ τιμωρία στὸν ἄλλο. Οὔτε οἱ θεοὶ νόμοι οὔτε οἱ ἄνθρωποι δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ μεταβάλλεται σὲ πρωτόγονο κτῆνος».

Μὲ λίγα λόγια, κατεδίκασε τὸ Μάτζορ ἢ νὰ πληρώσῃ 1000 δολάρια πρόστιμο ἢ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ συζυγικὴ στέγη καὶ νὰ λήσῃ μόνος του.

Δὲν ἔχουν ὅμως τὴν ἴδια γνώμη μ' αὐτὸν κι' οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του. Ἄν π. χ. ὁ Μάτζορ εἶχε τὴν καλὴ τύχη νὰ λήσῃ στὸ Οὐίντσφορ τοῦ Καναδά, θάδρισκε τὴν ἐπίσημη ἐπιδιοκίμια πού περιέμενε ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς Θεμίδος.

Πραγματικά, ὁ δικαστὴς Μάκ Μίλλαν αὐτῆς τῆς πόλεως ἀσχολή-

θηκε τελευταίως μὲ τὴ μήνυσί ποὺ ὑπέβαλε ἐναντίον κάποιου Τζῶν Σπίσερ ἡ γυναῖκα του, γιατί τὴν εἶχε δέσει... μ' ἓνα τηγάνι!

Ὁ κατηγορούμενος παραδέχθηκε τὴν πράξι του. Ἐξηγήσε ὅμως ὅτι ἡ συμβία του εἶχε λείψει ἐξω ὅλη τὴ νύχτα, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ πού πῆγε. Ὅταν μάλιστα γύρισε στὸ σπίτι, κι ἐκεῖνος τῆς εἶδε ἓνα σωρὸ λερωμένα πιάτα στὸ νεροχύτη, ἡ κυρία τοῦ εἶπε ξερά: «Νὰ τὰ πλύνῃς μόνος σου!». Τότε ὁ Σπίσερ ἔχασε τὴν ὑπομονή του, ἄρπαξε ἓνα τηγάνι ποὺ βρῆκε πρόχειρο... καὶ τὴν συγύρισε!

Ὁ δικαστὴς κούνησε τὸ κεφάλι του, χαμογέλασε μὲ κατανόησι στὸ Σπίσερ κι' ἔδωκε τὴν ἀπόφασί του: Ἀθῶς ὁ κατηγορούμενος!

Διάφορες γυναίκες ὁργανώσεις ξεσπάσαν τότε ἐναντίον του. Μὰ ἡ ἐπίθεσις αὐτὴ δὲν ἦταν τίποτε, μπροστὰ σ' ἐκείνη πού εἶχε δεχθῇ προηγουμένως ὁ δικαστὴς τοῦ Βανκούβερ Μάκενζι Μάτεσον, ὅταν κατεδίκασε μιὰ γυναῖκα νὰ ἐξοκοπηθῇ ἀπ' τὸν ἄντρα της!

Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, κάποια Πατρίστια Τσέντεμπεργκ δικαστὴν γιατί εἶχε πῇ πολὺ, εἶχε μεθύσει κι' εἶχε δημιουργήσει ἐπισιδοκία. Ἀφοῦ λοιπὸν τὴν ἐκήρυξε ἔνοχη, ὁ δικαστὴς εἶπε στὸν ἄντρα της:

— Δεῖρατε ποτὲ τὴ γυναῖκα σας;

— Ὁχι! ἀπάντησε ἐκεῖνος ἐκπληκτος.

— Θὰ τὴν ἀφίσω λοιπὸν ἐλεύθερη ἂν μοῦ ὑποσχεθῇτε ὅτι θὰ τὴν πάρετε στὸ σπίτι σας καὶ θὰ τὴν τίς βρῆτε γερὰ!

Ὁ Τσέντεμπεργκ ἔδωσε πρόθυμα αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι. Ἀγνωστον ὅμως ἂν τὴν κράτησε...

Πάντως, οἱ φεμινιστικὲς ὁργανώσεις διακήρυξαν ὅτι ἡ ἀπόφασίς τοῦ δικαστοῦ Μάτεσον ἔφερε 100 χρόνια πίσω τὸν ἄγωνα γιὰ τὰ δικαιώματα τῆς γυναῖκας.

Ὁ δικαστὴς Κάμπελ, τοῦ Χάκενσακ τῶν Ἦνωμ. Πολιτειῶν, εἶπε τὰ ἑξῆς:

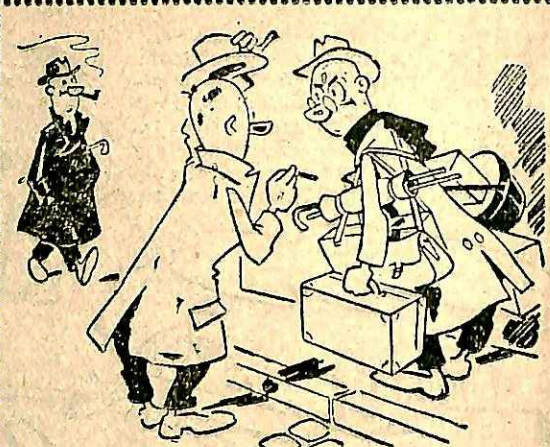
«Δὲν θεωρῶ ἀντίθετο πρὸς τὸν κώδικα τῆς συμπεριφορᾶς ἐνὸς τζέντλεμαν τὸ νὰ τιμωρῇ τὴ γυναῖκα του, ὅταν τὸν προκαλῇ πολὺ. Χρησιμοποιώντας κάπου — κάπου... μιὰ βούρτσα στὰ εὐσάρκα σημεῖα τοῦ σώματός της, δὲν τῆς κάνει πολὺ κακὸ, ἐνῶ συγχρόνως διορθώνει τὴ στρυφνὴ τῆς διάθεσι».

Δὲν θεωρεῖται ὅμως ἀποκλειστικὸ προνόμιο τοῦ ἀνδρὸς τὸ συζυγικὸ ἐξοκοπημα! Ὁ δικαστὴς ποὺ ἔφευγε τοῦ Σικάγου Κορνέλιους Χάρρινγκτον καθώρισε μὲ μὴν ἀπόφασί του ὅτι δὲν εἶναι ἐγκλημα γιὰ μιὰ γυναῖκα τὸ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἄντρα της, ἐφόσον αὐτὸς εἶναι εἰς θέσιν νὰ τῆς τὸ ἀνταποδώσῃ!

Ἕνας ἄλλος δικαστὴς τοῦ Σικάγου, ὁ Φίλιπ Φίνεγκαν, φρονεῖ ὅτι ἓνας ἄντρας μπορεῖ νὰ χαστουκίσῃ τὴ γυναῖκα του ὅσο δυνατὰ θέλει. «Ἄν μάλιστα — προσθεῖτε — ἦσαν περισσότερες αἱ γυναῖκες ποὺ τρῶνε χαστούκια, θὰ λιγούστευαν τὰ διαζύγια».

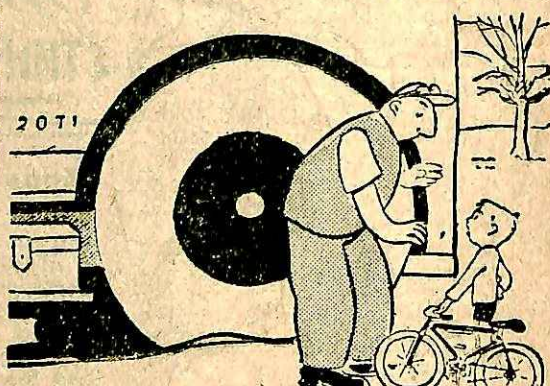
Κατὰ τὴ νομοθεσίᾳ τῆς Ν. Ὑόρκης, ἡ γυναῖκα ἔχει δικαίωμα νὰ καταγγεῖλῃ τὸν ἄντρα της ἂν τὴ δέσῃ. Ἐξ ἄλλου ὅμως, ὁ ἴδιος νόμος ὁρίζει ὅτι οἱ πράξεις τῆς γυναῖκας βασύνουν μόνον τὴν ἴδια κι' ὅτι ὁ ἄντρας της δὲν ἔχει καμμία εὐθύνη γι' αὐτές — ἐκτός ἂν ἀποδειχθῇ πῶς ἔγιναν μὲ τὴ δική του ὑπόδειξι ἢ συνεργασίᾳ.

Τελείως ἀντίθετος ἦταν ὁ παλιὸς ἀγγλικὸς νόμος τῆς ἐποχῆς τοῦ Καρόλου Β', ποὺ χαρακτηρίζε τὸν ἄντρα ὡς ὑπεύθυνον γιὰ ὅλες τῆς πράξεις, τὰ σφάλματα καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς γυναῖκας του, ὅσο καὶ γιὰ τὰ δικά του. Καί, φυσικὰ, τοῦ ἔδινε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν τιμωρῇ ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ τὴν συγκρατῇ ἀπ' τὸν κακὸ δρόμο.

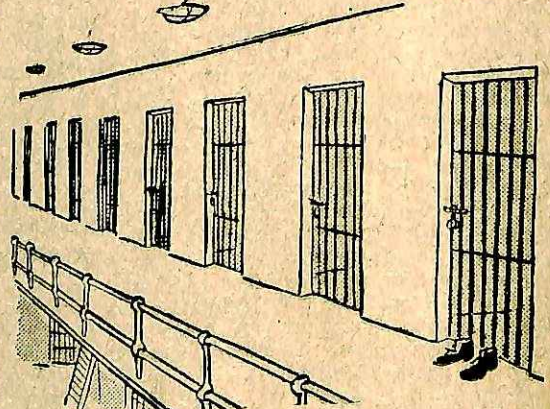

ΑΝΑΙΔΕΙΑ!...

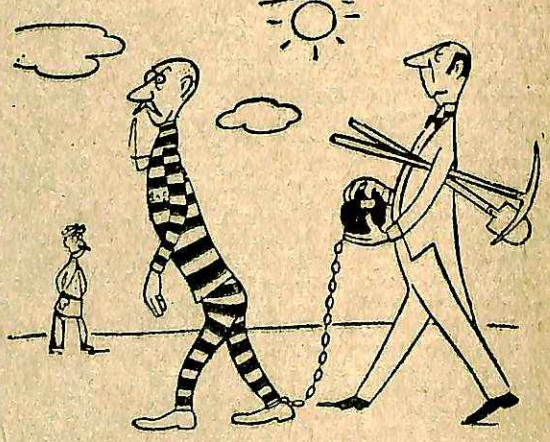
— Μου δίνετε τὴ φωτιά σας, παρακαλῶ; (Ἀπὸ τὸ «Marlins»)

— Μου δίνεις, μιὰ στιγμή τὴν τρόμπα σου μικρέ; (Ἀπὸ τὸ «Marlins»)

Ἕνας κατάδικος μὲ καλοὺς τρόπους!...

Ὁ κύριος βαρῶνος στὰ κατέρυγα!... (Ἀπὸ τὸ «Marlins»)

Ἡ Γῆ θὰ καταποντισθῇ ΤΟ 1952

Ἕνας περίεργος Ἀμερικανὸς Νῶε

Τὸ κτῆμα τοῦ «Προφήτου» βρίσκεται πάνω στὶς ὄχθες μιᾶς μεγάλης λίμνης, κρῶτὰ στὴν Ὀλύμπια, στὴν πολιτεία τοῦ Βίσκονσιν. Ὁ Οὐίλλιαμ Γκρήνγουντ, μαζί με τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, ἐργάζονται ἐκεῖ πυρετωδῶς γιὰ ν' ἀποτελειώσουν τὴ μεγάλη Κιβωτό, ποὺ ἔχουν ἀρχίσει νὰ φτιάχνουν ἀπὸ τὸ 1948.

Οἱ γείτονές του τὸν ἀποκαλοῦν «Προφήτη», πράγμα ποὺ τὸν δυσχερεστεῖ πολὺ, γιατί ἔχει τὴ γνώμη ὅτι διάφοροι τσαρ-λατάνοι ἔχουν ἀφαιρέσει ἀπ' αὐτὸ τὸν τίτλο τὴν πραγματικὴ ἀξία του. «Εἶναι ζήτημα, παρατρεῖ, ἂν, σὲ κάθε αἰῶνα, γεννιέται ἓνας ἀληθινὸς προφήτης, ποὺ ξέρει τὰ πάντα. Γιὰ τὴν ἐποχή μας, αὐτὸς ὁ προφήτης εἶμαι ἐγώ. Καὶ κείνο ποὺ ἔχω νὰ πῶ εἶναι ὅτι ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότης θὰ σαρωθῇ ἀπὸ ἓναν τρομερὸ κατακλυσμὸ τὸ 1952. Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο. Ἀπεχθάνομαι τὰ περιττὰ λόγια».

Ὁ καινούργιος αὐτὸς Νῶε ἀπασχολεῖ ἀπὸ καιροὺς τὸς Ἀμερικανούς. Ἐλάστοι μποροῦν νὰ καυχήθουν ὅτι τὸν ἔχουν πλησιάσει. Ζῇ σὰν μισάνθρωπος καὶ ἀποφεύγει νὰ ρηχθεῖ σ' ἐπικοινωνία με τοὺς ἄλλους ἄνθρώπους. Γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνησυχοῦν οἱ περίεργοι, ἔχει ἐγκαταστήσει παγίδες γύρω στὸ κτῆμα του, ἔτσι ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ σ' αὐτό.

«Καταλαβαίνετε, ἐξηγεῖ, πῶς στὸν 20ὸν αἰῶνα, μιὰ μασούνα, σὰν ἐκείνη τοῦ Νῶε, δὲν ἔχει πιά τὴ θέσι της. Ἡ ἐποχή μας ἔχει κάμει ἀναρίθμητες κατακτῆσεις καὶ θὰ ἦταν σφάλμα νὰ μὴ τῆς χρησιμοποιήσωμε. Ἡ κιβωτός μου, ποὺ ἀρχίσει νὰ τὴ φτιάχνω ἀπὸ τὸ 1948, θὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ ὅλα τὰ νεώτερα διδάγματα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς. Μόνο ὅτι θὰ εἶναι ἀπὸ ἔξυλο, γιὰ λόγους προστασίας ἀπὸ τὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἠλεκτρισμὸ. Θὰ μοιάζῃ περισσότερο μετὰ τὰ τελειότερα ὑποβρύχια τῆς ἐποχῆς μας καὶ θὰ περιλαμβάνῃ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ναυτικὰ ὄργανα. Στὰ ἀμπάρια αὐτῆς τῆς Κιβωτοῦ θὰ βρισκωνται ὅλα ὅσα χρειάζονται γιὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, μόλις περάσῃ ἡ καταστροφὴ. Χρειάστηκε δέκα χρόνια γιὰ νὰ ἐτοιμάσω τὰ σχέδιά της. Δὲν πρόκειται, ὅμως, νὰ τὰ ἀνακοινώσω σὲ ἄλλους. Οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἀνάξιοι νὰ σωθοῦν».

Ἡ ἐπιδημιδία σας ποὺ εἶναι εὐαίσθητη, ὅπως ἓνα λεπτὸ λουλούδι, χρειάζεται προστασίαν. * Γιὰ ν' ἀποφύγετε καὶ τὸ δυσάρεστο σύμπτωμα, χρησιμοποιοῦστε πρωτὶ καὶ δευτέρου τὴν ΚΡΕΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΜΕΛΠΑΝ. * Ἡ Λανολίνη ΜΕΛΠΑΝ, θὰ σχηματίζῃ πάνω στὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια σας μιὰ ὁρατὴ προστατευτικὴ μάσκα, ποὺ ἡ εὐεργετικὴ τῆς ἐπίδρασις θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν ἐρεθισμό, τὰ σκασίματα καὶ τὶς λειχήνες καὶ θὰ δώσῃ στὸ δέρμα σας φρεσκάδα καὶ λάμψη. * Ζητεῖτε ἐμπνόνως τὴν μάρκα ΜΕΛΠΑΝ, καὶ ἀποφεύγετε τὶς ἀπαμυήσεις της.

Τὴν ἡρεμία του προστατεύουν ἐπίσης δώδεκα λυκόσκυλα.

Οἱ μόνες ἀνακινώσεις ποὺ ἔκαμε ὡς τώρα εἶναι οἱ ἑξῆς: «Οἱ γεωλόγοι, οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ ὁραματισταί, εἶπε, εἶναι ἀνίκανοι νὰ προφητεύσουν τὸ μέλλον τοῦ πλανήτου μας καὶ πελαγοδρομοῦν ὅλοι. Οἱ προβλέψεις των ἀποτελοῦν ἡλιθιότητες, εἴτε πρόκειται γιὰ ἐπιστημονικοὺς ὑπολογισμούς, εἴτε γιὰ μιὰ προσπάθεια ἐρημνίας παλαιῶν κειμένων, πού τὰ βασανίζουν χωρὶς λόγο, εἴτε γιὰ ὁραματισμοὺς διαφόρων ψευδοπροφητῶν. Κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ξέρει, οὔτε μπορεῖ νὰ ξερῇ τίποτε. Ἐγώ, ὅμως, ξέρω! Ἡ ἀνθρωπότης δὲν θὰ λήσῃ πολὺν καιρὸ ἀκόμη. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1952, ἓνας τρομερὸς κατακλυσμὸς θὰ ἐξαπολυθῇ πάνω στὸν πλανήτη μας καὶ θὰ σαρώσῃ τὰ πάντα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Νομίζω πῶς τὰ σχόλια περιττεύουν».

Πῶς, ὅμως, ὁ Οὐίλλιαμ Γκρήνγουντ «ξέρει» ὅτι ἐπικεῖται αὐτὸς ὁ κατακλυσμός; Ὁ «Προφήτης» ἀρνείται νὰ τὸ πῇ. «Θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν θὰ με καταλάβετε, ἐδήλωσε. Μάθετε μόνο ὅτι βρίσκομαι σὲ συνεχὲς ἐπᾶσθι μετὰ τὴ μὴν ἀληθινὴ Δύναμι, ποὺ διευθύνει τὸ σύμπαν, ὅτι συμμορφώνομαι μετὰ τῆς διαταγῆς της καὶ ὅτι δὲν τῆς ἀπευθύνω ἐρωτήσεις».

Ὁ Οὐίλλιαμ Γκρήνγουντ εἶναι πρὸς πολὺ ἐπιφυλακτικὸς σχετικὰ μετὰ τὴν Κιβωτό του καὶ μετὰ τὴν μεγάλη δυσκολία δειχνεῖ τὰ σχέδιά της.

«Καταλαβαίνετε, ἐξηγεῖ, πῶς στὸν 20ὸν αἰῶνα, μιὰ μασούνα, σὰν ἐκείνη τοῦ Νῶε, δὲν ἔχει πιά τὴ θέσι της. Ἡ ἐποχή μας ἔχει κάμει ἀναρίθμητες κατακτῆσεις καὶ θὰ ἦταν σφάλμα νὰ μὴ τῆς χρησιμοποιήσωμε. Ἡ κιβωτός μου, ποὺ ἀρχίσει νὰ τὴ φτιάχνω ἀπὸ τὸ 1948, θὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ ὅλα τὰ νεώτερα διδάγματα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς. Μόνο ὅτι θὰ εἶναι ἀπὸ ἔξυλο, γιὰ λόγους προστασίας ἀπὸ τὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἠλεκτρισμὸ. Θὰ μοιάζῃ περισσότερο μετὰ τὰ τελειότερα ὑποβρύχια τῆς ἐποχῆς μας καὶ θὰ περιλαμβάνῃ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ναυτικὰ ὄργανα. Στὰ ἀμπάρια αὐτῆς τῆς Κιβωτοῦ θὰ βρισκωνται ὅλα ὅσα χρειάζονται γιὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, μόλις περάσῃ ἡ καταστροφὴ. Χρειάστηκε δέκα χρόνια γιὰ νὰ ἐτοιμάσω τὰ σχέδιά της. Δὲν πρόκειται, ὅμως, νὰ τὰ ἀνακοινώσω σὲ ἄλλους. Οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἀνάξιοι νὰ σωθοῦν».

Ὁ Οὐίλλιαμ Γκρήνγουντ θὰ πάρῃ στὴν Κιβωτό του μόνο τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του καὶ ἓνα γάτο. Τὸν τελευταῖο γιὰ νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὴν παράδοσι τοῦ Νῶε. Δὲν θὰ πάρῃ, ὅμως, ζῶα, πού τὰ θεωρεῖ περιττὰ.

Στὴν κατασκευὴ τῆς Κιβωτοῦ ἐργάζεται μόνο ὁ Γκρήνγουντ μαζί με τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του. Κανεὶς ἄλλος, μερικοὶ τολμηροὶ φωτορεπόρτερ, πῆραν πρὶν ἀπὸ κάμποσο καιρὸ τὸ θάρρος νὰ εἰσδύσουν στὸ ἄντρο τοῦ «Προφήτου» γιὰ νὰ φωτογραφίσουν τὴν Κιβωτό του. Ἀλλ' ἐφυγαν μετὰ σπασμένες τῆς μηχανῆς τους, ἀφοῦ ἀφισαν κομμάτια ἀπὸ τῆς σάρκας τους στὰ δόντια των μολυσσῶν, ποὺ προστατεύουν ἀκοίμητοι τὸ μυστικὸ τοῦ αὐθέντου των.

Ἐξυπνάδα 100 οο

Δὲν ἦταν κοινὸς ἄνθρωπος ὁ Νῶας ὁ Παπαμπακαλιάρης. Ὅλη τοῦ ἡ φαιμία — ἀδέρφια, ἐαδέρφια, γαμπροί, κουνιάδοι καὶ καὶ ἄλλοι «ἐξ ἐσχιστίας» μέχρι συμπεθεράων — ἀναγνωρίζανε τὴν ἀναμφισβήτητη εὐφυΐα του, τὴν ὑπεροχὴ του καὶ τὴν κρίσι του καὶ τοῦ φερνόντουσαν μὲ θαυμασμό καὶ σεβασμό. Ὅ,τι ἔλεγε, τὸ πρόσεχαν. Ὅταν ὁ Νῶας μιλοῦσε σοβαρὰ, γινότανε, ποὺ λένε, «νεκρικὴ σιγή». Καὶ στὸ τέλος κάθε κουβέντας του, — σωστὴ ἀγόρευσι, γιατί κράταγε μιὰ ὥρα ὕστερ' ἀπ' τὴ... μακάβρια «σιγή» ἐκδηλωνόταν ἀπροκάλυπτος ὁ ἐνθουσιασμός των ἀκροατῶν.

— Γεῖά σου, Νῶα!

— Φίνα τὰ λές!

Καὶ ἡ οἰκογένεια πειθαρχοῦσε στὴν «ἀσίδα». Πνευματικῶς, ψυχικῶς, πολιτικῶς, κοινωνικῶς καὶ ἐπαγγελματικῶς.

Μιὰ μέρα ἔπεσε σὰ μύθμπα μέσα στὸ μυαλό του μιὰ μοντέρνα, περίεργη καὶ σοφὴ λέξις: Ἀ ξ ι ο π ο ι η σ ι ς !

Ὁ πρῶτος «μορφωμένος» κουνιάδος τὴν πέταξε σοβαρὰ στὴ μέση μιᾶς κρυσσοκαταυῆς ἑσῶς:

— Ἐσὺ, Νῶα, πρέπει νὰ ἀξιοποιήσῃς τὸν ἑαυτὸ σου! Τὸ πᾶν τὸ σημεῖον ἡμέρα στὴ ζωὴ εἶναι ἡ ἀ ξ ι ο π ο ι η σ ι ς ! Καθ' ὅτι δηλαδὴ τί τὸ ὄφελος ἂν εἶσαι μεγαλοφυΐα ἰδιοφυΐς, ἐφ' ὅσον δὲν τὸ ξέρει ὁ κόσμος καὶ δὲν παίξεις, νὰ ποῦμε, μεγάλο ρόλο στὴν ψευτοκοινωνία;... Καὶ οὔτε λεφτὰ βγάζεις! Στὴν ψάθα θὰ πεθάνῃς ἔτσι πού πᾶς!

Αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα νὰ τοῦ

Σὰς φέραμε πίσω τὴ γκαζιέρα σας. Δὲν μάς κάνει!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΒΑΦΑ/ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
RIDA
εἰς βακέλλους
ΛΙΑΝΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ κ/ΜΑ
MIX.I.ΜΕΤΑΞΑ
ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ 5Α

Η ΘΕΛΕΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Καταλαβαίνω την αγωνία σας, αγαπητή μου φίλη. Αγαπάτε τον άντρα σας και δεν θέλετε να τον αποχωρήσετε για ένα τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα. Έπειτα σκέπτεστε πως είναι πάντα επικίνδυνο να αφήνουν μόνοι νέα γυναίκα τον άντρα της όταν κι αυτοί είναι νέες. Οι γύρω του κινδύνου είναι πολλοί, οι απειλές για τη συζυγική ευτυχία σας μεγάλες. Έξ' άλλου λόγοι υγείας σας επιβάλλουν αυτό το χωρισμό. Οι γιατροί σας εξύστησαν — όπως γράφετε — την παραμονή για μερικούς μήνες στην έξοχ.

Δεν περιμένετε βέβαια να σας συμβουλεύσω να παραμείνετε την υγεία σας και να μείνετε κοντά στον άντρα σας, γιατί όταν χάσετε την υγεία σας θα τον χάσετε ίσως κι αυτόν. Οι άντρες δεν αγαπούν πάντα τις ασθενικές γυναίκες. Έκείνοι λοιπόν που πρέπει να κάμνουν είναι να ετοιμάστε αμέσως τις βαλίτσες σας και να ξεκινήσετε για την έξοχ σας. Για να διακόψετε όμως λιγάκι την περίοδο του χωρισμού θα κάνετε 1 — 2 ταξιδιάκια στην Αθήνα και θα ζητήσετε κι από τον άντρα σας να σας επισκεφθεί μία — δυο φορές στην έξοχ. Έτσι οι μήνες θα περάσουν πιο γρήγορα και γερή και δυναμωμένη θα ξαναγυρίσετε πάλι στο σπίτι σας και θα χετε την ευτυχία να ξαναδείτε τον άντρα σας, όπως τον αφήσατε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

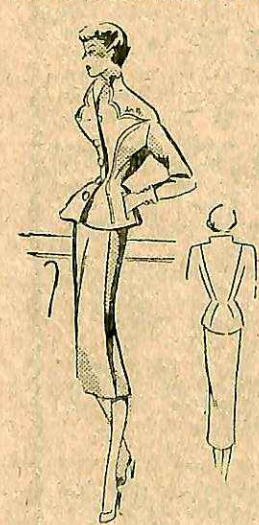
Η μέδα

Το μεγαλύτερο μυστικό της κομψότητας είναι να ντύσετε ανάλογα με τη σιλουέττα σας.

Όλες σας βέβαια θέλετε να είστε κομψές και ωραίες ντυμένες, αλλά μία που ο Θεός δεν σας έπλασε όλες με τα ίδια χαρακτηριστικά δεν θα έπρεπε να προσπαθήτε να κρύβετε τις μικροατέλειές σας με μερικά τεχνάσματα; Α. χ. Αν έχετε λιγάκι παχύ και κοντό λαιμό να προτιμάτε ανοίγματα μυτερό του λαιμού και τα ρεβέρ της μπλούζας σας ή του σουέτερ σας ως έχουν τη φάρμα των κλασικών ταγιέρ.

Αν τουναντίον έχετε κυκνείο λαιμό μπορείτε να ακολουθήσετε τη μόδα, φορώντας όρθιους γιακάδες και ανεβαίνοντας ως το ριζά του λαιμού το ανοίγμα.

Αν έχετε κάπως ευρείες διαστάσεις, αποφεύγετε τα πολύ εφαρμοστά και προτιμάτε τις σούρες, τα ντραπέ, τα μπλουζάν.

Το μοντέλο αυτό, καθώς και το απογευματινό φόρεμα που δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο τεύχος μας, έστάλησαν από το Παρίσι, από τη δίδα Σοφία Γκούδα.

Αν έχετε στενούς ώμους, τα άμπιεσμάνα θα σας κολλακεύουν, καθώς και οι μπερτές.

Αν έχετε κάπως ογκώδεις διαστάσεις, ιδίως στους γοφούς πρέπει να λάβετε υπ όψιν ότι οι πλατείς ώμοι και τα μπλοκέρ λεπταίνουν την τάλλια.

Αν είστε κοντούλα, προτιμήστε τις ίσιες φούστες που προσθέτουν μπόι.

Αν είστε κάπως παχεία, αποφεύγετε τις πολύ φαρδιές φούστες.

Αν είστε υπερβολικά ψηλή, μην ξεχνάτε ότι οι όριζόντιες γραμμές κονταίνουν λίγο και σας κρύβουν αυτό το υπερβολικό ανώστημα και άκομφο.

Ποιός θα φανταζόταν ποτέ πως τα λαινάξ θα γνώριζαν τέτοιες δοξες;

Δεν υπάρχει κομψή κυρία που να μην έχει στη γκαρντα - ρούμπα της 2 - 3 φορεμάτα από λαινάξ. Το ένα έχει μια κοψή πολύ απλή, είναι ένα φορεμάκι απογεύματος, το άλλο είναι πιο άμπιγιέ και μπορεί να φορεθεί και σε μια πιο επίσημη συγκέντρωση. Το διαφορετικό φτιάξιμο θα του δώσει μια εμφάνιση λιγότερο ή περισσότερο επίσημη. Να μερικά μοντέλα:

Από πρασινωπό λαινάξ με μανίκια ένωμένα στο άμπιεσμάνα απ' όπου ξεκινάει όλο με σούρες το κορσάκι. Η φούστα έχει αρκετό πλάτος εμπρός με τη βοήθεια μιας κουφότητας.

Από λαινάξ μπλε γαρνιρισμένο με πικέ μπαγκέττα που κάθε τόσο ποικιλλεται με μέλισσες κεντημένες. Η φούστα σχηματίζει στο πλάι πανώ. Το κορσάκι γαρνιζεται με μια εσάρπα.

Από μπλε λαινάξ που κουμπώνει από το λαιμό ως κάτω και γαρνιζεται με 4 τσέπες: δυο στο κορσάκι, δυο στη φούστα με καπάκια.

Από λαινάξ σκουατέζικο με κορσάκι

Αριστερά: Σεμιζιέ από μπλε κρέπ. Το κορσάκι με πιετίτσες πλά και η φούστα πλάι. Δεξιά: Από φαί μαύρο με κορσάκι εφαρμοστό και φούστα με πλατιές πιέτες.

σεμιζιέ και φούστα μ' όλο το πλάτος πίσω. Πιο άμπιγιέ από μαύρο λαινάξ με κορσάκι που κουμπώνει πίσω και ανοίγει εμπρός ντελκοτέ. Η φούστα πλαταίνει πίσω με μια βαθειά πιέτα που ακολουθεί το κουμπώμα.

Και μερικά άμπιγιέ μοντέλα

Από χοντρό γκρι σατέν, με κορσάκι σταυρωτό και άμπιεσμάνα με κινούν σχήμα και μανίκια που στενεύουν κάτω.

Γιακάς και ρεβέρ ντραπέ και φούστα μάλλον πλατιά.

Από χοντρό μαύρο σατέν με κορσάκι κινούν και την πλάτη ελαφρώς μπλουζέ. Ανοίγματα του λαιμού μυτερό χωρίς ρεβέρ και πίσω.

Από σατέν βιολιν με κορσάκι που κουμπώνει στο πλάι και η φούστα συνεχίζεται σε δύο μικρές μπάσκες δεξιά και αριστερά.

Παιδικά φορεματάκια

Οι μπαρμποτέξ εξακολουθούν πάντοτε να κρατούν τα σκίπτρα όσον αφορά το παιδικό ντύσιμο. Γίνονται από λεπτές φα-

Ανω: Μια κάσκα από μπουκλίτσες περιβάλλει όλο το κεφάλι. Κάτω: Μια χυρίστρα στη μέση μόλις χωρίζει τα κοντά μαλλιά που είναι ελαφρώς μπουκλέ.

νελλίτσες ή λαινάξ και γαρνίζονται με ωραία κεντήματα που γίνονται με λασέ. Το λασέ το χρησιμοποιούμε για να σχηματίσουμε λουλουδάκια ή άλλα σχέδια κι έτσι το κέντημα επιτυγχάνεται χωρίς πολύ κόπο.

Η μπαρμποτέξ γίνεται πλατιά κάτω και στους ώμους έχει ένα μεγάλο άμπιεσμάνα που κι αυτό γαρνιζεται με λασέ. Έχει κοντά μανίκια και στρουγγυλό ανοίγμα λαιμού με ρεβέρ. Το παντελονάκι είναι πολύ κοντό και φουσκωτό και στέκει στη θέσι του με τη βοήθεια από ένα κυρτό λάστιχο.

Όταν η μπαρμποτέξ αντικαθίσταται με φορεματάκι έχει το ίδιο άμπιεσμάνα, τα ίδια κοντά μανικάκια με τη διαφορά ότι κάτω από το άμπιεσμάνα είναι μια πλατιά σσουρωτή φουστίτσα ή καμωμένη με πλισέ της μηχανής.

Η ένωση του άμπιεσμάνα και της φούστας γίνεται κι αυτή με κέντημα από λασέ και το ανοίγμα του λαιμού γίνεται στρουγγυλό.

Αντί να χρησιμοποιήσουμε λαινάξ είναι περιττό να πούμε ότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε οιοδήποτε άλλο μάλλινο ύφασμα ή και να πλέξουμε με μαλακό μαλλί την μπαρμποτέξ ή το φορεματάκι του Μπέμπη ή της Μπεμπέκας.

Η άλληλογραφία μου

Μιρέϊγ Π. 215: Δίκοι έχετε αλλά καταλαβαίνω, εξ' άλλου, τη μητέρα σας που δεν θέλει να σας επιτρέψει βράσιμο στην ηλικία σας. Δεν σας το συμβουλεύω ούτε εγώ.

Α. Μ. Κρητικόπουλάν: Να τρώτε πορτοκάλια, καρβότα βραμένα ή ωμά ξυμμένα σε οποιαδήποτε σαλάτα και να αποφεύγετε τις σαλάτες, τα τηγανιστά και τα γιανχιά. Το φαγητό σας να συνίσταται ιδίως σε ψητά (κρέας, ψάρι), σαλάτες, χόρτα και πολλά φρούτα.

Μια πασαπονέμενη, Χαλκίδα: Αυτοί οι λεκές μπορεί να προέρχονται από το σηκώτι. Σας συνιστώ να αποταθείτε σε ένα παθολόγο. Όσο για τα μάτια, δεν φαντάζομαι να πιστεύετε σε αλήθεια ότι μπορείτε να αλλάξετε το χρώμα τους!

Σταυρ. Πολ., Θεσσαλονίκη: Κάμετε ένα μίγμα με ίσα μέρη κολώνιας, γλυκερίνης και λεμονιού και τρίβετε με αυτό τα χέρια σας 2 - 3 φορές την ημέρα. Στα δάχτυλά σας για τα πετσάκια, να βάξετε λίγη βαζελίνη.

Φοιτητήν Ι. Α. Θεσσαλονίκη: Δυστυχώς δεν προλαμβάνεται με τίποτε η φαλακρία, αλλοιώς δεν θα υπήρχαν φαλακροί. Μην πιστεύετε μερικά μεμονωμένα παραδείγματα. Φυσικά τίποτε δεν σας εμποδίζει να δοκιμάσετε τον ηλεκτρισμό, αλλά δεν μπορώ να σας δώσω καμμία υπόσχεση.

Μαρίαν Ε., Κοκκινιά: Υπάρχουν ειδικά πέλματα για την πλατυποδία που τα φορούν μέσα από τα παπούτσια. Ζητήστε τα στα Ορθοπδικά Είδη. Στοιχίζουν νομίζω περί τις 60 χιλιάδες. Θα σας ξεκουράσουν πολύ.

Κοκκίτταν 50 Τ.: Για τον τύπο σας προτιμά τη χυρίστρα στη μέση. Όσο για φόρεμα, σας συνιστώ μια μαύρη τσαλεττίτσα από σατέν. Μα ρ. Μ. α. ρ. Καστέλαν: Δεν μπορώ δυστυχώς να σας προσδιορίσω μάρκαν κρέμας, γιατί κάθε επιδερμίδα έχει τις ιδιοτητές της, σας λέω μόνο να προτιμάτε μια Αμερικανική ή Αγγλική υγείας και να την χρησιμοποιείτε τα βράδια για νυκταγιόρισμα και τα πρωίνα προ της πούδρας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Μιά όμορφη Ρωσίδα τραγουδίστρια - σόρ

Όλλοι απ' τους Εύρω-παίους δημοσιογράφους που έχουν επισκεφθεί κατά καιρούς την Αμερικανική κινηματογραφούπολη, έχουν μείνει κατάπληκτοι μπροστά στο μωσαϊκό των φυλών που έχουν συγκεντρωθεί εκεί. Και δεν έχουν άδικο. Δεν υπάρχει εθνικότητα στο Χόλλυγουντ που να μην αντιπροσωπεύεται και γλώσσα που να μη τη μιλούνε. Όποιο κράτος κι αν ζητήσετε — ακόμη και το μακρινό και μυστηριώδες Θιβέτ — θα το βρήτε εκεί. Οι πιο πολλοί απ' τους ξένους αυτούς είναι φυσικά Γάλλοι και Ιταλοί. Αλλά και οι Ρώσοι και οι Ρωσίδες δεν είναι λίγοι.

Η νεαρή και όμορφη Μαρίνα Κόσσετς είναι μία από τις Ρωσίδες αυτές που ήρθαν στο Νέο Κόσμο λίγο πριν απ' το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Κόρη της Νίνα Κόσσετς, μιας διάσημης τραγουδίστριας της Αυτοκρατορικής Όπερας της Μόσχας, η Μαρίνα κληρονόμησε την κρουαζιένη φωνή της μητέρας της. Γεννήθηκε στη Μόσχα στις 6 Αυγούστου του 1915 και ύστερ' από δυο σχεδόν χρόνια, λίγο πριν επικρατήσει η επανάσταση των Μπολσεβίκων, ολοκλήρωσε την οικογένεια Κόσσετς έφυγε κι εγκαταστάθηκε στο Παρίσι, σαν τσέρες άλλες χιλιάδες Ρώσοι άστοι κι ευγενείς και πρίγκιπες.

Στο Παρίσι η Μαρίνα κλείστηκε εσωτερική στο περίφημο Μοναστήρι των Καλογραιών της Αγίας Καρδιάς του Ίησού όπου έσπουδασε, καλλιεργώντας συγχρόνως τη φωνή της. Το 1932 έφυγε απ' το Παρίσι και ζήτησε να κερδίσει τη ζωή της τότε δίνοντας κοντσέρτα κλασσικής μουσικής, ποτε τραγουδώντας στα παρισινά νυχτερινά κέντρα και τους ραδιοφωνικούς σταθμούς. Έπειτα άρχισε διάφορες περιοδείες σ' όλη την Ευρώπη και τέλος, το 1937 πήγε για πρώτη φορά στην Αμερική.

Ενώ στην Ευρώπη η επιτυχία της ως τραγουδίστριας της Όπερας στάθηκε μεγάλη στην Αμερική δεν είχε την ίδια τύχη. Ίσως απ' το γεγονός ότι εκεί βρήκε πολλές και επικίνδυνες ανταγωνίστριες. Έτσι αναγκάστηκε να γυρέψει δουλειά στο Χόλλυγουντ. Καμμία όμως απ' τις μεγάλες και γνωστές φήμες δεν την πρόσεξε. Το αποτέλεσμα ήταν να δεχτεί πολλούς μικρούς κι άσημαντους ρόλους στα γνωστά περιπετυσμένα φιλμ που έμελλε οι Αμερικάνοι να ονομάζουμε «γουέστερν» και οι Ευρωπαίοι «κάου-μπόυζ». Τέτοιες ταινίες γύρισε καμμία είκοσαριά.

Το 1939 ξαναγύρισε στην Ευρώπη και ξανάρχισε την καριέρα της ως τραγουδίστρια με μεγάλη επιτυχία. Ίσως θα έμενε για πάντα εκεί, αν δεν μεσολαβούσε ο πόλεμος και η είσοδος σ' αυτόν της Αμερικής. Έτσι ξαναγύρισε στο Νέο Κόσμο, μαζί με τη μητέρα της αυτή τη φορά.

Στις αρχές του 1946, η μητέρα Κόσσετς συνάντησε το γνωστότατο σκηνοθέτη Τζορτζ Κούκορ, με τον οποίο συνδέονταν φιλικά απ' τον καιρό που αυτός είχε επισκεφθεί τη Μόσχα, και του ζήτησε να ενδιαφερθεί για την κόρη της και να την συστήσει σε κανένα μεγάλο στούντιο. Πράγματι, μόλις ο Κούκορ άκουσε τη Μαρίνα να τραγουδά, ενθουσιάστηκε τόσο, ώστε την άλλη μέρα κιόλας τη σύστησε στο γνωστό Ούγγαρεζο σκηνοθέτη και στενό φίλο του Χέντρικ Κόστερ.

Πρώτος μεγάλος και σοβαρός ρόλος της Μαρίνας ήταν αυτός που της έδωσαν στο έγχρωμο μουσικό φιλμ της Μέτρο «Δύο αδελφές απ' το Μπόστον», με την Τζούν Άλυσσον και την Κάθριν Γκρέζον. Ακολούθησε το έγχρωμο «Μεξικάνικες βραδύες» με το Γουάιτερ Πίττον, την Ίλona Μάσευ και την Τζέιν Πάουελ, αμέσως μετά το «Απαγορευμένη αγάπη», με το Βαν Τζόνσον, και τέλος, πέτυχε, το έγχρωμο πάλι «Ταξείδι στο Ρίο», με την Τζέιν Πάουελ, τον Τζων Μπρέντ και την ορχήστρα του Σοβιέ Κούγκατ. Στο φιλμ αυτό η Μαρίνα τραγουδάει την άρια της Άϊντα από την ομώνυμη όπερα του Βέρντι.

Έτσι, απ' το 1946 κι' εδώ, η Μαρίνα επιβλήθηκε στην κινηματογραφούπολη ως στάρλετ και τραγουδίστρια πρώτης γραμμής. Άλλα το κέρδος από την καινούργια αυτή κινηματογραφική προσπάθειά της δεν ήταν μόνο αυτό. Στο μεταξυ προσελήφθη και από τις Λυρικές Σκηνές του Σικάγου και του Λος Άντζελες ως δραματική σοπράνο. Σήμερα η όμορφη αυτή Ρωσίδα τραγουδίστρια μοιράζει τον καιρό της μεταξύ των Λυρικών Σκηνών, των κινηματογραφικών στούντιο και των ραδιοφωνικών σταθμών.

Για την ώρα είναι ακόμη ανύπαντρη. Ζη με τη μητέρα της σ' ένα κουκλίστικο ιδιόκτητο σπίτι στα περίχωρα της κινηματογραφούπολης. Αστρέφει την ιππασία και το κολύμπι. Είναι εξαιρετικά μορφωμένη — μιλάει τέσσερις ξένες γλώσσες, εκτός από τη ρωσική — και γι' αυτό, καθώς και για την περικομψή εμφάνισή της, είναι περιζήτητη στους κοσμικούς κύκλους και στις συγκεντρώσεις των άσטרων. Κοντά σ' όλα τα άλλα είναι και πολύ φιλεύσπλαχνη, βοηθάει δηλαδή με κάθε τρόπο αυτούς που υποφέρουν. Το παρακάτω ανέκδοτο της δεν μπορεί να της περιορίσει αυτό της το ζήλο.

Μιά καλοκαιρινή μέρα του 1947 η Μαρίνα είχε πει περπάτο με το αυτοκίνητό της. Επιστρέφοντας, πέρασε από ένα φτωχικό χωριούδακι ερυθροδερμών και έξω από μια καλύβα είδε τα λίγα έπιπλα του σπιτιού να βρίσκονται στο δρόμο, ενώ μια ερυθροδερμη γρήγα καθόταν πάνω σ' ένα σκυρό από ρούχα. Η Μαρίνα συγκινήθηκε από το θέαμα. Σταμάτησε, κατέβηκε από το αμάξι της και πλησίασε τη γρηά:

— Ασφαλώς, κάποιο κακό θα σας συμβαίνει, κυρία μου, της είπε με καλωσύνη. Ίσως καμμία πλημμύρα. Πάρτε, σας παρακαλώ, αυτά τα 20 δολάρια για τις πρώτες ανάγκες σας...

Ευχαριστώ πολύ, όμορφα μου, της απάντησε η γρηά. Μια δική μας παροιμία λέει ότι «ποτέ μη λες όχι σε ό,τι σου προσφέρουν...». Γι' αυτό πήρα τα χρήματα που μου δάσατε. Όσο για το κακό που φανταστήκατε, ευτυχώς δεν μας συμβαίνει τίποτα τέτοιο. Άπλως ο άντρας μου, ο γέρο - Τόμ, αποφάσισε ξαφνικά να ασπρίσει τα δυο μας δαμάτια και φυσικά έχουμε τα πράγματα στο υπαίθριο...

Η Μαρίνα έσκαψε στα γέλια για το πάθος της. Σε δυό ώρες είχε φτάσει στο Χόλλυ-

γουντ κι' όμως εξακολουθούσε να γελάει... Η ζωή της Κόσσετς δείχνει ότι ποτέ κανείς δεν πρέπει να απελπίζεται με τις πρώτες αποτυχίες. Πρέπει να παλεύει όλοένα για να επιτύχει.

ΤΖ. ΣΜΙΘ

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ του ψυχρού πολέμου

Πώς λειτουργεί η αμερικανική κατασκοπεία

Ός τις αρχές του δευτέρου πολέμου, οι Αμερικανοί διατηρούσαν την άφελη αντίληψη ότι δεν ήταν σωστό και ήθικο να διατηρούν μόνιμη και συστηματική κατασκοπεία στην εποχή της ειρήνης. Δεν υπήρχε λοιπόν στις Ηνωμένες Πολιτείες καμία κεντρική υπηρεσία, που να συγκεντρώνει, να συνδυάζει και να εξακαθρίζει τις εμπιστευτικές πληροφορίες και αναφορές που έφταναν από διάφορες πηγές.

Επειτα ήρθε ο αφιάντιστος του Πηλ Χάρμπορ. Και, μ' αυτό το ακριδοπληρωμένο μάθημα, οι Αμερικανοί κατάλαβαν επιτέλους ότι, αν διατηρούσαν μία τέτοια ενημερωμένη υπηρεσία, θάβεραν το είδος, την ημέρα και την ώρα της ύπουλης επίθεσής που προετοιμαζαν οι Γερμανοί. Όταν λοιπόν τελείωσε ο πόλεμος, δημιουργήθηκε το Κεντρικό Γραφείο Κατασκοπείας, κι άρχισε να λειτουργεί το 1947, προσαρτώντας να εξουδετερώσει τις διενεργείες συμμαχίες κατά των Ηνωμ. Πολιτειών.

Απ' αυτό το Γραφείο περνούν όλες οι πληροφορίες που συγκεντρώνονται απ' τις ειδικές μυστικές υπηρεσίες του Στρατού, του Ναυτικού και της Αεροπορίας, απ' το Υπουργείο Εξωτερικών, κλπ. Κι απ' το συνδυασμό τους και το ξεσκίνισμά τους βγαίνουν θετικά συμπεράσματα για τη διεθνή κατάσταση. Σε μία αναφορά του Κεντρικού Γραφείου Κατασκοπείας βασίσθηκε ο Πρόεδρος Τρούμαν, όταν ανήγγειλε επίσημα την έκρηξη της πρώτης ρωσικής ατομικής βόμβας.

Παρ' όλη τη μυστικότητα που τηρείται γύρω απ' τη δράση του Κεντρικού Γραφείου είναι γνωστόν ότι έχει εκατοντάδες πράκτορες, σκορπισμένους σ' ολόκληρο τον κόσμο, για να μαζεύουν στρατιωτικές, διπλωματικές, οικονομικές και βιομηχανικές πληροφορίες, σημαντικές για την ασφάλεια των Ηνωμ. Πολιτειών. Κανείς απ' αυτούς δεν είναι Αμερικανός διπλωμάτης, με επίσημη άποστολή. Όλοι παίρνουν ψευτικές ταυτότητες, κάνουν διάφορα κοινά επαγγέλματα και φροντίζουν να ανακατευτούν με τον πληθυσμό της χώρας όπου έχουν εγκατασταθεί. Έτσι, πολύ σπάνια κατορθώνουν να τους ανακαλύψουν και να τους συλλάβουν οι τοπικές αρχές αυτής της χώρας.

Πάντως, αν τους συμβεί μία τέτοια κακοτυχία, ξέρουν ότι πρέπει να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους, γιατί η Αμερικανική Κυβέρνησις δεν μπορεί να επέμβει για να τους προστατέψει.

Σε μία έκκλησί του προς το Κογκρέσσον, ο γερουσιαστής Μίλλαρντ Τάιντινγκς τόνιζε ότι πολλοί απ' τους πράκτορες αυτούς έχασαν τη ζωή τους «υπό συνθήκες όχι πολύ εύχρηστες». Ζητούσε δε να χορηγηθούν μεγαλύτερες πιστώσεις στο Κεντρικό Γραφείο Κατασκοπείας, χωρίς δημοσία συζήτησις που θα έβλαπτε τη μυστική δράσι αυτής της υπηρεσίας.

Ηδη το Κεντρικό Γραφείο παίρνει εκατομμύρια δολάρια, δεν αναφέρεται όμως πουθενά το όνομά του στον κρατικό προϋπολογισμό, ούτε έχει ύπαρξη ονομαστικός κατάλογος του προσωπικού του. Γιατί κάθε τέτοια πληροφορία θα μπορούσε να εξυπηρετήσει τους εχθρούς της Αμερικής και να αποκαλύψει την οργάνωσις του Γραφείου και την ταυτότητα των πρακτόρων του.

Πάντως, δεν πηγαίνουν καθόλου

χαμένα τα έξοδα που γίνονται για το Κεντρικό Γραφείο... Την άνοιξη του 1948, η Αμερική ήταν έτοιμη να κηρύξει γενική επιστράτευσις, γιατί υπήρχε η πληροφορία ότι οι Ρώσοι επρόκειτο να προκαλέσουν πόλεμο. Οι αναφορές όμως των πρακτόρων του Κεντρικού Γραφείου διέψευσαν αυτή την άβασιμη πληροφορία και διέλυσαν τις ανησυχίες.

Το Γραφείο υποβάλλει κάθε μέρα στον Πρόεδρο Τρούμαν μία περίληψη όλων των σπουδαίων ειδήσεων απ' όλο τον κόσμο. Επίσης, κάθε τόσο, υποβάλλει εκθέσεις της διεθνούς καταστάσεως στον Τρούμαν και στο Έθνικό Συμβούλιο Ασφαλείας (που αποτελείται απ' τον Πρόεδρο κι' απ' τους Υπουργούς Έσωτερικών, Έθνικής Αμύνης, Στρατιωτικών, Ναυτικών και Αεροπορίας).

Σχολή «μεγάλων συγγραφέων»

Δεν πρόκειται για άστειο. Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου της Κολούμπια, Άλλαντ μορφώνει στη σχολή που άνοιξε μεγάλους συγγραφείς και δημοσιογράφους και τους δίνει διπλώματα ότι είναι «τέλειοι Μπαλζάκ» ή «τέλειοι Ζολά», ανάλογα με την ιδιαίτερη προτίμησι που έχει ο καθένας.

Έκείνο που διδάσκει ο καθηγητής Άλλαντ στους μαθητές του είναι πώς να συγκεντρώνουν και να ταξινομούν το υλικό τους, για να παρουσιάσουν μ' αυτό ένα έργο κατά το πρότυπο ενός μεγάλου συγγραφέως ή πώς θα κάμουν μία ενδιαφέρουσα περιγραφή σε μία εφημερίδα, ακολουθώντας τ' αχνάρια ενός δόκιμου δημοσιογράφου.

Προκειμένου για το Ζολά π. χ. ή συνταγή είναι απλή: Περιβάλλον μικροαστικό ή εργατικό. Όλες περιγραφές. Βία και νοσηρά πάθη. Γυναίκες περισσότερο γυμνές απ' ότι τις παρουσιάζει ο συγγραφέας στα έργα του. Οι ήρωες πρέπει απαραιτήτως να χρησιμοποιούν οπλοπολυβόλο!

Μη νομίζετε ωστόσο ότι όποιος θέλει γίνεται Μπαλζάκ ή Μπουρζέ ή Ζολά. Κάθε άλλο. Ο καθηγητής Άλλαντ έχει ρυθμίσει κι' αυτό το πράγμα με τον πιο πρακτικό τρόπο. Ο ίδιος αρνείται να κρίνει τα έργα των μαθητών του. Απαιτεί όμως απ' αυτούς να κατορθώσουν, στηριζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις, να δημοσιεύσουν κατά το πρώτο έτος των σπουδών τους τέσσερα έργα σ' εφημερίδες, περιοδικά ή εκδόσεις. Διαφορετικά, βρίσκουν την πόρτα της σχολής του κλειστή το δεύτερο χρόνο.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι οι εφημερίδες κι' οι εκδόσεις δενονται πρόθυμα τους μαθητές του Άλλαντ και δημοσιεύουν τα έργα τους, που, συνήθως, είναι καμωμένα πάνω σ' ώριστη συνταγή. Φυσικά, δεν λείπουν και οι ανάλογες διαφημίσεις: «Ο σύγχρονος Μπαλζάκ», «Ο Αμερικανός Ζολά», κλπ.

Το περυσινό έτος, οι μαθητές του Άλλαντ εισέπραξαν συνολικά 15.000 δολάρια από την πώλησι των έργων τους. Κέρδιζαν επίσης τα 12 από τα 13 πρώτα βραβεία σ' ένα διαγωνισμό, που προέκρινε μία αμερικανική επιθεώρησις.

Για την ακρίβεια, δεν πρόκειται για φιλολογική παραγωγή, αλλά για μία πρωτότυπη βιομηχανία με... εύρυτατό μέλλον. Ο καθηγητής Άλλαντ δέχεται στη σχολή του κάθε χρόνο 250 μαθητές. Έτσι, έπειτα από λίγα χρόνια, η Αμερική θα έχει γεμίσει από... μεγάλους συγγραφείς και δημοσιογράφους, πράγμα που αποτελεί το όνειρο και τη φιλοδοξία του ίδρυτού αυτής της πρωτότυπης σχολής!...

Υποδικά ΕΞΟΡΡΟΥΧΑ

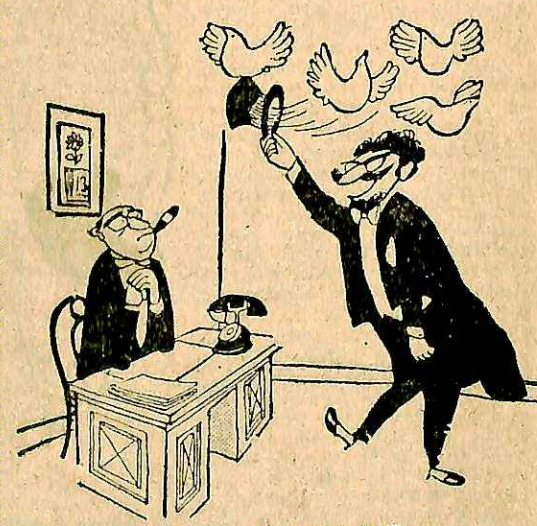
Η ΝΤΡΟΠΑΛΗ

(Του Π. Ποταμιάνου)

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

— «Ωστε εσύ είσαι που έκωφες την πεθερά σου σέ 25 κομμάτια;
— 24, κύριε πρόεδρε!...» (Από την «France - Hebdo»)

ΠΕΡΙΤΤΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

— Είμαι ο ταχυδακτυλουργός που ζητήσατε!... (Από την «Bataillon»)

Κάθε φορά που τα μέλη του δικαστηρίου της Βενετίας, που δικάζε τις εγκληματικές υποθέσεις, σηκώνονταν από τις έδρες τους, για να περάσουν στην αίθουσα των διασκέψεων, όπου θάβγαζαν την απόφασί τους, ένας ειδικός υπάλληλος, που κρατούσε μία ρομφαία στα χέρια του, έτρεχε πίσω τους και τους φώναζε: — Θυμηθήτε το δυστυχισμένο το φούρναρη!

Ο υπάλληλος αυτός είχε επίσης το δικαίωμα ν' ανοίγει κάθε τόσο την πόρτα της αίθουσας των διασκέψεων και να επαναλαμβάνει την ίδια φράσι στους δικαστές, που βρίσκονταν μέσα.

Αλλά ποιός ήταν αυτός ο δυστυχισμένος φούρναρης και γιατί η περιστάσις του έθεωρείτο τόσο αξιοσημείωτη;

Το τραγικό αυτό περιστατικό ξετυλίχτηκε το φθινόπωρο του 1254.

Την εποχή εκείνη, ζούσε στη Βενετία ένας ταπεινός φούρναρης, ο Λουίτζι Βελλέτρι, που είχε το φούρνο του στην οδό Κλειθροποιών, ένα θλιβερό στενόσκακκο κοντά στην Ακτή των Σκλάβων.

Ο Βελλέτρι ήταν ήρεμος άνθρωπος και ποτέ δεν άργουσε τις νύχτες. Μά, ένα βράδυ του Σεπτεμβρίου του έτους 1254, άργοπάρησε στο Μεγάλο Κανάλι, κοντοστάθηκε κατόπιν σ' ένα δυό καπηλιά κι' όταν πήρε το δρόμο για να γυρίσει στο σπίτι του, ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

Καθώς πλησίαζε εκεί, ο Βελλέτρι άκουσε ένα υπόκαφο βογγητό και, κυττάζοντας ολόγυρα, δεν άργησε να καταλάβει από που προερχόταν. «Ένας άνθρωπος, που ήταν χτυπημένος μ' ένα έγχειρίδιο στο στήθος, ψυχραγόυσε λίγο πιδ πέρα.

Ο φούρναρης ένοιωσε ένα απερίγραπτο αίσθημα φρίκης και αγωνίας. Τι έπρεπε να κάμει; Έπρεπε μήπως να ενδιαφερθεί για τον άγνωστο ή μήπως θα ήταν καλύτερα να συνεχίσει το δρόμο του και να πάει στο φούρνο του, για να μην τυχόν μπλέξει σε μία υπόθεση, που, στο κάτω-κάτω, δεν τον ενδιέφερε;

Αλλά δεν πρόφτασε να πάρει καμιά απόφασι. Γιατί, ξαφνικά, δυό άνθρωποι ρίχτηκαν πάνω του και τον συνέλαβαν, φωνάζοντας του:

«Δολοφόνε! Δολοφόνε!».

Επειτα, στους πρώτους προσετέθηκαν κι' άλλοι. Ο Βελλέτρι κατάλαβε πως οι καινούργιοι ήταν αστυνομικοί. Οι διαμαρτυρίες του δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Οι αστυνομικοί τον έβαλαν στη μέση και τον πήγαν στο Μεγάλο Κανάλι, όπου είχε την έδρα του ο πρόεδρος του δικαστηρίου που δικάζε τις εγκληματικές υποθέσεις.

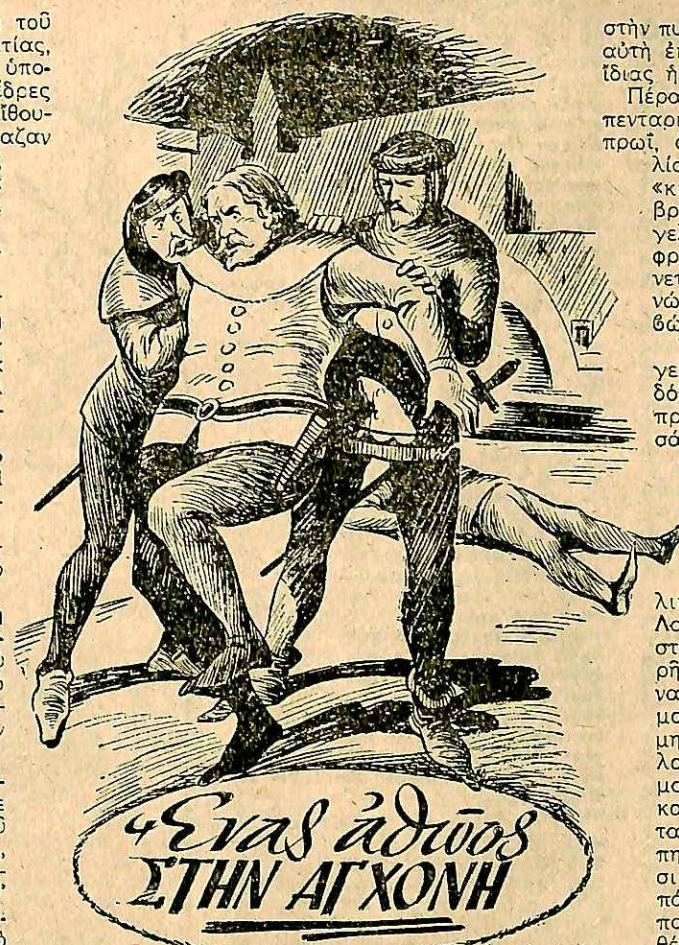
Επειτα από λίγο, έφεραν εκεί και το θύμα, που, στο μεταξύ, είχε ξεψυχήσει.

Και, τότε, ο δικαστής έκαμε μία αξιοσημείωτη παρατήρησι ή καλύτερα δυό παρατηρήσεις:

«Η μία ήταν πως από τη ζώνη του Βελλέτρι κρεμόταν μία αδεσμένη θήκη έγχειριδίου. Κι' η δεύτερη πως το έγχειρίδιο που βρισκόταν στο στήθος του θύματος εφαρμόζονταν σ' αυτή τη ζώνη.

Του κάκου, ο Βελλέτρι διαμαρτυρήθηκε ότι αυτή η θήκη δεν ήταν δική του και ότι το δικό του έγχειρίδιο ήταν διαφορετικό. Κανείς δεν τον πίστεψε. Κι' ο δικαστής, όπως κι' όλοι όσοι βρίσκονταν γύρω του, γέλασαν μαζί του.

Την εποχή εκείνη, η δίκη ενός εγκληματίου που τον έπιαναν επ' αυτοφώρω γινόταν άμεσως. Το ίδιο έγινε και στην περίπτωσι του Βελλέτρι. Το δικαστήριο συνεδρίασε την άλλη μέρα, πρωί-πρωί και δεν άργησε να βγάλει την απόφασί του. Μ' αυτήν, ο φούρναρης καταδικάστηκε στην πωλή του απαγχονισμού και της πυράς. Θα τον απαγχονίζαν πρώτα και κατόπιν θα έριχναν το πτώμα του

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

«Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!»

στην πυρά για να καί. Η απόφασις αυτή εκτελέσθηκε το μεσημέρι της ίδιας ημέρας.

Πέρασαν από τότε καμιά δεκαπενταριά μέρες. Και, ξαφνικά, ένα πρωί, ο γραμματέας του Συμβουλίου των Δέκα, ανοίγοντας το «κιβώτιο των καταδόσεων», βρήκε μέσα σ' αυτό μία καταγγελία, που τον πάγωσε από φρίκη. (Κάθε πολίτης της Βενετίας μπορούσε να ρίξει μία ανώνυμη μήνυσι σ' αυτό το κιβώτιο).

Ο ανώνυμος μηνυτής κατάγγελλε ότι το έγκλημα που αποδόθηκε στον Βελλέτρι είχε διαπραχθεί από τον Αντώνιο Κασάνο, που ανήκε στη «μικρή αριστοκρατία», στους ευγενείς, δηλαδή, που δεν είχαν να επιδείξουν αξιολόγους τίτλους και ήταν χωρίς πειθαρίσια. Το θύμα, ένας έμπορος γαλάκας, τον είχε υποκαταστήσει στην καρδιά μιας νεαρής και πλούσιας χήρας, της δόνας Μαρίας - Άγγελας. Άλλα μούρα κι' επρόκειτο να την κάμει γυναίκα του. Από έκδικησι, λοιπόν, ο Κασάνο είχε παραμονέψει ένα βράδυ το Λαφράνκ και τον είχε σκοτώσει. Επειτα, κρύφτηκε μαζί με τους υπηρέτες του σε μικρή απόστασι και τους έβαλε να ριχτούν πάνω στον πρώτο άνθρωπο που πέρασε από εκεί. Η τύχη θέλησε να είναι ο Λουίτζι Βελλέτρι.

Ο μηνυτής ανέφερε επίσης ότι ένας από τους δυό υπηρέτες του Βελλέτρι κι' έβαλε στη θέσι του τη θήκη του έγχειριδίου που είχε χρησιμοποιήσει ο Κασάνο για να σκοτώσει το Λαφράνκ.

Ο Κασάνο κι' ο ένας από τους δυό υπηρέτες του συνελήφθησαν άμεσως και ωμολόγησαν την πράξι τους. Ο άλλος είχε φύγει από τη Βενετία. Έγινε τότε φανερό πως αυτός ήταν ο ανώνυμος μηνυτής. Στην πράξι του αυτή, είχε παρακινήσει νοιώθοντας τύψεις ή, όπως είνε πιθανώτερο, γιατί ο Κασάνο δεν του έδωσε την αμοιβή που του είχε υποσχεθεί.

Ο Κασάνο κι' ο υπηρέτης του καταδικάστηκαν να πεθάνουν πάνω στον τροχό. Τα πτώματά τους κήκον κατόπιν στην πυρά.

Από τότε, κάθε φορά που γινόταν μία εγκληματική δίκη, ο γραμματέας του δικαστηρίου έλεγε στους δικαστές την ώρα που αυτοί αποσύρονταν για να εκδώσουν την απόφασί τους:

— Θυμηθήτε το δυστυχισμένο φούρναρη!

Η συνήθεια αυτή διατηρήθηκε ως τα τελευταία χρόνια της Βενετικής Δημοκρατίας.

Μία... αψιλοχερδής σύζυγος

Ο Τόμας Τούρμαν, ηλικίας 44 χρόνων, κάτοικος της πόλεως Σηλτ των Ηνωμένων Πολιτειών, ζήτησε και πήρε διαζύγιο έπειτα από 48 ώρων συζυγική ζωή. Να πως αφηγήθηκε τα πράγματα στο δικαστήριο:

Την πρώτη νύχτα του γάμου, η γυναίκα του Βιόλα, ηλικίας 27 χρόνων, κλειδώθηκε στον συζυγικό κοιτώνα και του έκαμε γνωστόν ότι θα του άνοιγε την πόρτα μόνον αν της έδινε μία έγγραφη υπόσχεσι α) ότι θα έγραφε σ' όνομα της όλη την περιουσία του, υπάρχουσα και μέλλουσα β) ότι θα ασφαλιζόταν προς όφελος της για το ποσόν των 10.000 δολλαρίων και γ) ότι θα της αγόραζε ένα περιστρόφο.

Ο Τόμας Τούρμαν αρνήθηκε. Τη δεύτερη νύχτα, η γυναίκα του την πέρασε κλειδωμένη μέσα στην αίθουσα της τουαλέτας και το πρωί της τρίτης ημέρας έφυγε από το σπίτι. Ο κατ' όνομα σύζυγος έσπευσε τότε να ζητήσει διαζύγιο.

Ίσως δεν υπάρχει πιδ εξωφρενικός αμερικανικός γάμος απ' αυτόν. Και μη χειρότερα!

—Ο Μάντον κούνησε το κεφάλι του.

—Ω, φρίκη, είπε. 'Η Χολινταίη κι' ο Βέμπερ έχουν δική σου λέξη πως το μυαλό σου είναι πειραγμένο. Πολλές φορές μου δίνεις την εντύπωση πως είσαι δολέτα τρελλός.

—Οχι, απάντησε ο Πάλ. Δεν είμαι τρελλός. Άλλα κάτω τη σκέψη κι' ο Ντόμπσον είναι ένα σημαντικό πρόσωπο και πώς, αν πρόκειται να εργασθώ εδώ, το συμφέρον μου είναι να μην συγκρουσθώ μαζί του.

—Άλλα δεν πρόκειται να συγκρουσθώ, παρατήρησε ο Μάντον. Τα πράγματα είναι πιο απλά. 'Εχεις στην κατοχή σου ένα αντικείμενο που θέλει ν' αποκτήσει και συμφωνήσατε μια τιμή γι' αυτό. 'Ε, λοιπόν, όλο το λάθος βρίσκεται εδώ... 'Η τιμή που συμφωνήσατε είναι κωμική...

—Ούτε πρότεινα, ούτε δέχτηκα καμιά τιμή, είπε ο Πάλ. 'Η Μάργκαρετ είπε μια τιμή κι' αυτό είναι όλο.

—Και που βλέπετε τη διαφορά;

—Υπάρχει τεραστία διαφορά, απάντησε ο Πάλ. Οπωςδήποτε, δεν θέλω να παίξω το ρόλο έκδιαστου σ' αυτή την υπόθεση.

—Άλλα δεν πρόκειται να κάμω κανένα έκδιαστο. Θά ιδες πώς, αν μ' άφηνες να χειρισθώ αυτή την υπόθεση, ο Ντόμπσον θα δεχτή αμέσως όλους τους όρους μας.

Το Θαύμα της μεταβολής μιας εποχής

ΠΟΥΔΡΑ ΚΡΕΜΑ

Mre Maintenance

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΚΗΣ

ΑΙ. ΜΑΥΚΟΥ 11

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζική αποτριχώσις του προσώπου κλπ. άνευ ουδενιάς βλάβης του δέρματος, επιτυγχάνεται δια τελευταίου τύπου ειδικού μηχανήματος υπό το ειδικό ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού κ. ΤΑΣΣΟΥ Σ. ΚΑΠΕΤΟΡΡΑΧΗ. Γρατείου: "Οδός Γεραίου 33. Τηλ 53-539 2-7 π. u.

ΣΚΟΝΑΚΙΑ ΚΟΚΚΟΡΑΣ

ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΙ ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ

ΕΠΙΠΛΑ

Με δόσεις

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ ΤΗΛ. 55.638

Μενάνδρου 75

"SOLID"

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ

ΒΑΘΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΛΙΑΝΙΚΟΣ ΣΤΟ ΚΑΤ/ΜΑ

ΜΙΧ.Ι.ΜΕΤΑΞΑ

ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ 5Α

—Θα τους δεχτή, γιά να επιτύχουν την ακύρωσι του γάμου. Κι' έπειτα; Νομίζεις πως τα πράγματα θα σταματήσουν σ' αυτό το σημείο; Θα με καταδιώξη μ' όλες του τις δυνάμεις και δεν είναι ο άνθρωπος που θα διστάση να το κάμη. Το αποτέλεσμα θα είναι ότι θα με παρασύρη στο γκέλο. Θ' αναγκαστώ να σκοτώσω ή τον ίδιον ή κανένα από τους ανθρώπους του. Και δεν θέλω να ξαναμπλεχτώ με τη δικαιοσύνη, από τη στιγμή που έχω ένα μεταλλικό με χρυσάφι στα χέρια μου. Το συμφέρον μου είναι να διατηρήσω την ελευθερία μου γιά να μπορέσω να κινηθώ όπως πρέπει. 'Η απόφασίς μου είναι, λοιπόν, να μην επωφεληθώ απ' αυτή την υπόθεση. Δεν θα δεχτώ ούτε ένα δολλάριο.

—Δεν μπορώ να σέ καταλάβω, είπε ο Μάντον. Άλλ' ως άφησώμε αυτή την άνοπη περιπέτεια κι' ως μιλώσώμε γιά κάτι άλλο. Έχω να σου προτείνω μια πολύ σοβαρή υπόθεσι...

—'Η άκωρωςις

Το γραφείο του συμβολαιογράφου Γκάγκελ έμοιαζε περισσότερο με βιβλιοθήκη. Ο ίδιος ήταν ένας άνθρωπος ψηλός και λεπτός με κινήσεις όπως ενός ατόματου.

Μόλις η γραμματέυς του του άνηγγειλε την επίσκεψι του Πάλ Μόρφου, σηκώθηκε από το κάθισμά του κι' έτρεξε να τον υποδεχτή.

—Περάστε, κύριε, είπε με ψυχρή ευγένεια. Ο κύριος Ντόμπσον κι' η κόρη του θα είναι εδώ έπειτα από μια στιγμή. Καπνίζετε;

Πήρε από το τραπέζι του ένα κρυστάλλινο κουτί και του προσέφερε ένα τσιγάρο. Έπειτα προθυμοποιήθηκε να του δώση φωτιά με τον αναπτήρα του.

Εκείνη τη στιγμή, ο κύριος Ντόμπσον κι' η κόρη του μπήκαν από μια πόρτα που βρισκόταν στο βάθος του γραφείου.

Ο βασιλεύς του χάλυβος φορούσε ένα γκρι κοστούμι με μπλε γραβάτα. Το ύφος του ήταν ψυχρό και αυστηρό. 'Η Μάργκαρετ φορούσε ένα καφέ ταγιερ και παπούτσια σπόρ του ίδιου χρώματος.

—Καλημέρα, Πάλ, είπε στο «σούζυγο» της.

—Καλημέρα, απάντησε η γκάνγκστερ.

Ο πατέρας της δεν άνοιξε το στόμα του.

Ο συμβολαιογράφος πήγε στο τραπέζι του.

—Αν κατάλαβα καλά τα όσα μου είπαν σχετικά με σάς, κύριε Μόρφου, άρχισε, έξεφράσατε την επιθυμία να τακτοποιήσετε αυτή τη θλιβερή ιστορία.

—Μάλιστα.

—Και είσατε πρόθυμος να υποβάλετε μια αίτησι γιά να ζητήσετε την ακύρωσι αυτού του γάμου;

—Μάλιστα.

—Είσατε επίσης πρόθυμος... να όρκιστήτε ότι δεν ζησατε με τη μίς Ντόμπσον σαν σύζυγοι;

Ο Πάλ έριξε μια ματιά προς το μέρος της Μάργκαρετ. Το πρόσωπο της νέας δεν εξέφραζε ούτε ταραχή ούτε δειλία.

—Μάλιστα, απάντησε ο γκάνγκστερ.

—Ευχαριστώ, κύριε Μόρφου. Έπειτα χτύπησε ένα κουδούνι. Μία υπάλληλος μπήκε

μέσα στο γραφείο και έδωσε μερικά χαρτιά στο συμβολαιογράφο.

—Έχετε την καλωσύνη να βάλετε την υπογραφή σας, κύριε Μόρφου, είπε.

Ο Πάλ υπογράψε.

—'Η σειρά σας, Μάργκαρετ, είπε ο συμβολαιογράφος στην κόρη του Ντόμπσον.

Ο κύριος Γκάγκελ πήρε κατόπιν ένα τσέκ, που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι του και το έδωσε στον Πάλ.

—Νομίζω ότι είναι το συμφωνηθέν ποσό, είπε.

Ήταν ένα τσέκ του "Ερζα Ντόμπσον γιά το ποσό των 35.000 δολλαρίων.

Ο συμβολαιογράφος παρουσίασε κατόπιν ένα άλλο χαρτί στον Πάλ.

—Είνα μια πράξις παραίτησως, του έξηγησε. Μ' αυτήν παραιτείθε ρητά από κάθε μελλοντική διεκδίκησι εις βάρος του "Ερζα Ντόμπσον και της Μάργκαρετ Ντόμπσον. Έέλτε να σάς την διαβάσω;

—Οχι, απάντησε ο Πάλ. Καί, παίρνοντας την πένα, υπογράψε κι' αυτό το χαρτί.

—Έχετε τίποτε άλλο να υπογράψω; ρώτησε.

—Οχι, απάντησε ο συμβολαιογράφος. Τελειώσαμε.

Ο Πάλ Μόρφου απόθεσε τότε το τσέκ πάνω στο τραπέζι και γύρισε προς το μέρος του «βασιλέως του χάλυβος», που δεν είχε άνοιξει το στόμα του σ' όλο αυτό το διάστημα.

.....

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

Με δόσεις

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΛΗΨΕΩΣ

Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΑΙ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 5 ΤΗΛ 31.533

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Με τα τελευταία σύγχρονα μέσα στο

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αγ. Κωνσταντίνου 12

γνωστού γιά τις ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Το κατάστημα μας ανεκαινήθη ΡΙΖΙΚΟΣ και επλωτισθη με τα τελευταία μέσα και ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα.

Επισκεφθήτε μας και θα εώρητε έκείνο που θα σας ενθουσιάση. Τηλ. 53-100

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΕΛΒΕΤΙΚΑ

ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Μεγάρ. Παυλίδου, 3ος όροφος

Αίολου 59 και Βάσσης γυνία

Γυαλίζετε τα παπούτσια σας μόνον με

ARIZONA

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάυλον

No 51 όρ. 35.000

ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

52 Κολοκοτρώνη 52

—Δεν τὰ θέλω αυτά τα χρήματα κύριε Ντόμπσον, είπε. Λυπάμαι γιά ό,τι έγινε όσο και σεις και όσο και η Μάργκαρετ. Φερθήκαμε κι' οι δυο πολύ άπερίσκεπτα. Σας τονίζω και πάλι ότι λυπάμαι πολύ γι' αυτό... Χαίρετε, κύριε. Χαίρετε Μάργκαρετ...

Έπειτα βγήκε με γρήγορα δήματα από το γραφείο του συμβολαιογράφου.

Ανίχνευσις

Ο ένας από τους τρεις ήταν κοντός. Οι άλλοι δυο μετρίου αναστήματος και γεροδεμένοι, σαν πυγμάχοι μεραϊών βαρών. Βγήκαν από το 'Ινστιτούτο καλλονής και μπήκαν σέ μια μαυρή «Μπουϊκ», που ήταν σταματημένη μερικά μέτρα πιο κάτω.

Ο κοντός που κρατούσε μια τσάντα στο χέρι, κάθισε πλάι στο σωφέρ, οι άλλοι δυο μπήκαν στο πίσω μέρος. Το αυτοκίνητο ξεκίνησε άμέσως με μικρή ταχύτητα.

Αυτό είχε γίνει έξη φορές ως κείνη τη στιγμή σε διάφορα μέρη της πόλεως. Και έπαναλαμβάνονταν πάντα η ίδια σκηνή.

Ο κοντός, που κρατούσε πάντα την τσάντα στο χέρι κι' οι δυο άλλοι κατέβαιναν από το αυτοκίνητο κι' έμπαιναν πότε σ' ένα πρατήριο σιγαρέτων, πότε σ' ένα κέντρο, πότε σ' ένα έμπορικό κατάστημα, πότε σ' ένα ιστιτούτο καλλονής. Έπειτα από μερικά λεπτά, ξαναδύναιναν και χώνονταν και πάλι στο αυτοκίνητο. που ξεκινούσε άμέσως.

Ένα άλλο αυτοκίνητο, που είχε σταθμεύσει λίγο πιο κάτω, ξεκίνησε άμέσως, μόλις το πρώτο άρχισε να προχωρή.

Ο Ζύνε, που καθόταν στο δολάν, γύρισε έλαφρά το κεφάλι του και είπε σε κείνους που καθόνταν στο έσωτερικό:

—Είνα δυο ώρες που τους παρακολουθώμε. Στο τέλος, θα μυριστούν κατι κι' η δουλειά θα πάη περιπατό.

—Κάνεις λάθος, του φώναξε ο Μαίισον, από το βάθος του άμαξιού. Αυτοί οι άνθρωποι κάνουν από χρόνια αυτή τη δουλειά, χωρίς κανείς να τους ενοχλήση ποτέ. Έχουν πάφει, λοιπόν, από καιρό να προσφυλάγονται, γιάτι το δρίσκουν περιττό.

—Πόσα λεφτά λέτε να περιέριχη αυτή η τσάντα; ρώτησε ο Πάλ Μόρφου.

—Δεν ξέρω. Άλλ' είμαι βέβαιος ότι έκείνος που θα την πάρη θα όρη δεκάδες χιλιάδες δολλαρίων μέσα σ' αυτήν. Ο Ράιμερ ξέρει καλά τη δουλειά του...

—Τόν φοδόσαστε; ρώτησε ο Πάλ.

—Εγώ; όχι... Γιά ποιο λόγο;

—Θέλω να πώ του χρωστάτε πολλά;

—Ο Ράιμερ διευθύνει τα στοιχήματα στις κούρσες και θα μπορούσα να του χρωστάω, γιάτι κι' εγώ παίζω, απάντησε ο Μάντον. Άλλα δεν του χρωστάω τίποτε. Δεν είναι, άλλωστε, από τους ανθρώπους που κάνουν πίστωση.

Κι' όμως, ο Πάλ, που δεν είχε ξεχάσει την τηλεφωνική συνομιλία της προηγούμενης μέρας, ήταν βέβαιος γιά το αντίθετο. Είχε λόγους να φαντάζεται ότι ο Ράιμερ άπειλούσε τον Μάντον ότι θα τον πηλάιεν στα δικαστήρια, αν δεν έξωλούσε το χρέος του.

Να γιάτι διαζόταν να τελειώση μ' αυτή την υπόθεσι αλλά το πράγμα δεν ήταν εύκολο. 'Η «Μπουϊκ» στριφογύ-

ριζε πάντα στους πολυσυχναστους δρόμους, όπου μια επιθεσις είχε πολύ μικρές ελπίδες επιτυχίας, έκτος από το ότι θα προκαλούσε τη γενική προσοχή.

—'Η ιδέα έχεις, Ζύνε; ρώτησε ο Πάλ το συντρονιό του.

—Είνα καυρη, τρέλλα να τους επιτεθώμε εώ, απάντησε ο σοληός του αυτοκινήτου.

—Αυτή είναι κι' η οικη μου γυνή, είπε ο Πάλ. Γιάτι τάχα να μην τους επιτεθώμε στο γενικό στρατηγείο τους; Μπορεί να είναι ευκολώτερα εκεί...

—Οχι, παρατήρησε ο Μάντον. Στα γραφεία τους είναι πάντα πολλός κόσμος και μια επιθεσις εκεί δεν έχει την παραμικρή έλπίδα επιτυχίας.

Τρία μόνον αυτοκίνητα τους χωρίαν από τη «Μπουϊκ».

—Θα την παρακολουθώμε ακόμη; ρώτησε ο Ζύνε.

—Οχι, απάντησε ο Πάλ. Χάσαμε άδεια την ήμερα μας. Είμαι κατάκοπος και αισθανόμαι μια τρελή επιθυμία γιά ύπνο.

Ο Ζύνε ξεπέρασε τα άλλα αυτοκίνητα και φρενάρισε ξαφνικά. Ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας είχε σταματήσει λοζά πάνω στο δρόμο, με σκοπό να έμποδισή την κυκλοφορία. Οι αστυνομικοί είχαν κατεβή και έπαιρναν τα στοιχεία ενός παραδάτου, που είχε σταθμεύσει σε απαγορευμένο μέρος.

Ο Μάντον κι' ο Πάλ άλληλοκυτάτηκαν. 'Η ίδια σκέψις είχε περάσει στη στιγμή από το μυαλό τους.

—Είχαμε ξεχάσει πώς η αστυνομία είναι με το μέρος μας, είπε ο Πάλ.

—Αυτό είναι, φώναξε ο Μάντον. Νά την η λύσις!

—Τηλεφωνήστε στον Βέμπερ...

—'Ας γυρίσωμε στο γραφείο μου, είπε ο Μάντον.

—Γιάτι; ρώτησε ο Πάλ. Θα σταματήσωμε καπου εδώ και θα του τηλεφωνήσετε από έναν τηλεφωνικό θάλαμο.

Πιο πέρα ήταν ένα μπάρ. Ο Ζύνε σταμάτησε το αυτοκίνητο σέ μια παροδο.

Ο Μάντον κι' ο Πάλ κατέβηκαν άμέσως και μπήκαν στο μπάρ.

Ο πρώτος κλείστηκε στον τηλεφωνικό θάλαμο, ενώ ο δεύτερος κάθισε σ' ένα τραπέζι και παραγγείλε να του φέρουν μια πορτοκαλλάδα.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Μάντον βγήκε από το θάλαμο και πήγε να καθήση πλάι στον Πάλ.

—Δεν είναι στο γραφείο του, είπε.

—Πότε θα ξαναγυρίση; ρώτησε ο Πάλ.

—Δεν μπόρεσαν να μου πουν. Άφισα τ' όνομά μου και είπα να με ζητήσουν στο γραφείο μου...

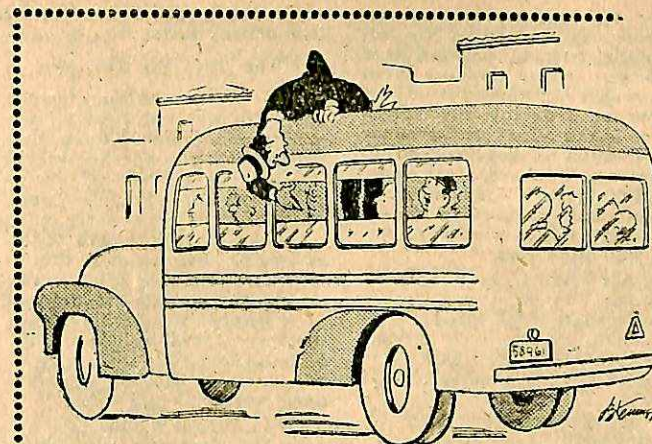
Εκείνη τη στιγμή, ο Ζύνε μπήκε στο μπάρ και πήγε να καθήση μαζί τους.

Κατά της

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Το περιφημον ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ

ΖωάΡΙΧΤΕΡ

Ο ΨΗΛΕΑΣ

—'Ε, είσπράκτωρ. 'Εγώ περιμένω ρέστα από δεκάρικο!... (Του 'Αρχέλαου)

—Ο Βέμπερ δεν είναι στο γραφείο του, του έξηγησε ο Ράφ.

Κι' έπειτα από λίγο πρόσθεσε:

—Θα πάω να ψωνίσω μερικά πράγματα και κατόπιν θα γυρίσω στο σπίτι... Στο μεταξύ, θα φροντίσω να επισηλώσω καμμία ιστορία, γιά να έξηγησω στη Χολινταίη γιάτι δεν γύρισα τη νύχτα στο σπίτι.

—Νομίζω πώς η Χολινταίη θα έχη έτοιμη τη δική της, είπε ο Ζύνε. Γιάτι ούτε αυτή γύρισε όλη τη νύχτα στο σπίτι.

—Πώς;

—Την περασμένη νύχτα, δολο το διαμέριόμα ήταν στη διάθεσί μου, συνέχισε ο Ζύνε. 'Η Χολινταίη και συ λείπατε...

—Πού είχε πάει;

—Δεν ξέρω. Έφυγε κατά τις έντεκα και δεν ξαναγύρισε όλη τη νύχτα.

—Με ποιόν ήταν;

—Υποθέτω με τον Ρήε. Με τον Ρήε, τον αστυνομό;

—Μου είπε ότι θα πήγαινε μια δόλτα. Βγήκα σιγά πίσω της και την είδα ν' ανεβαίνει σ' ένα αυτοκίνητο που περιέμενε στη γωνία. Νομίζω πώς ο άνθρωπος που καθόταν στο δολάν ήταν ο Ρήε.

Ο Μάντον έσκασε στα γέλια.

—Αυτό είναι ύπεροχο! είπε. 'Εσύ σπάζεις το κεφάλι σου γιά να έξοικονομήσης μερικά δολλάρια κι' αυτή γλεντάει με τον ένα και τον άλλο.

—Έτσι είναι οι γυναίκες, παρατήρησε άποφθεγματικά ο Ράφ. 'Η Χολινταίη δεν είναι ούτε καλύτερη ούτε χειρότερη από τις άλλες... Έκείνο που μου κάνει έντυπωσι δεν είναι το ότι βγήκε μ' έναν άνθρωπο, αλλά το ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Ρήε.

—Θα προτιμώσες να ήταν όποιοςδήποτε άλλος;

—Θα το εύρισα πιο λογικό, απάντησε ο Ράφ.

Έπειτα από μια περίπου ώρα, ξαναγύρισε στο σπίτι, φορτωμένος με πακέτα.

Η Χολινταίη βρισκόταν στην αίθουσα του λουτρού.

—'Εσύ είσαι Ζύνε; ρώτησε.

—Οχι, απάντησε ο Ράφ.

—'Α! 'Εσύ είσαι, Ράφ;...

Καλημέρα...

Βγήκε σέ λίγο από το μπάνιο. Σταγόνες νερού έτρεχαν άκομη από τα μαλλιά της κι' η επιδερμίδα της είχε μια άσυνήθιστη φρεσκάδα.

—Τι είναι αυτά; ρώτησε, βλέποντας τα δέματα.

—Μερικά μικροπράγματα...

—Γιά μένα;

—Οχι. Δεν ήρθε ακόμη η σειρά σου... Ήταν ανάγκη να περιποιηθώ κάπως τον έαυτό μου.

—'Εχεις δίκιο, συμφώνησε η Χολινταίη. Τα ρούχα που σου πήρα ήταν πολύ λαϊκά...

—Άλλα δεν είχα άλλα χρήματα. Ο Ράφ είχε άνοιξει, στο μεταξύ, τα πακέτα. Μέσα σ' αυτά βρισκονταν μερικά πουκάμισα, δυο γραβάτες, μαντήλια, εσώρρουχα κτλ.

—'Αγόρασα και δυο κουστομια, ένα μπλε κι' ένα καφέ, είπε. Άλλα χρειάζονται μερικές μικροεπιδιορθώσεις... Θα μου τα στείλουν το απόγευμα.

Η Χολινταίη χαμογέλασε.

—Δεν πιστεύω να είσαι θυμωμένος μαζί μου, είπε.

—Θυμωμένος... Οχι. Γιά ποιο λόγο; Μόνο ότι πεθάνω της πείνας... Έχεις τίποτε να φάω;

—Θα σου τοιμάσω υιά σουπίες με μαρινάρια και φρυγανίες με γάλα. Υπάρχει επίσης μια μπιτοίλλια με γάλα...

Ο Ράφ έτρεξε στην κουζίνα, πήρε τη μπιτοίλλια με το γάλα και ήπιε δυο ποτήρια, το ένα έπειτα από το άλλο.

Η Χολινταίη έτρεξε πίσω του κι' έβαλε την κατσαρόλα με νερό στη φωτιά, γιά να τοιμάση τη σουπα.

—Δεν θέλεις να με ρωτήσης τίποτε; είπε.

—Γιά ποιο πράγμα;

—Γιά τη νύχτα που πέρασε...

—'Α, ναι. Βρίσκεις παράξενο πώς δεν σε ρώτησα που ήσουν;

—Νομίζω πώς έπρεπε να με ρωτήσης...

—Γιά ποιο λόγο; Αυτό θα το έκαναν αν οι πράξεις σου μ' ενδιέφεραν.

—Κι' όμως θα σ' ενδιέφεραν και πολύ μάλιστα, αν ήξερες με ποιόν ήμουν.

—Το ξέρω.

—Με ποιόν;

—'Ησουν με τον Ρήε.

Η Χολινταίη δάγκωσε τα χείλη της.

—Ποιος σου το είπε;...

Ο Ζύνε;

—Ναι.

—Του άρέσει να με κατασκοπεύη.

πίσω από σένα και σε είδε μαζί με τον Ρήε.

—Δεν πρέπει να θυμώσης, Ράφ.

—Πάλ, διώρρωσε ο γκάνγκστερ. Μπορώ να σε βεβαιώσω, συνεχώς, ότι δεν είμαι καθόλου θυμωμένος. Είσαι από τις γυναίκες που δεν μπορούν να κάμουν χωρίς συντροφιά... Αυτό το καταλαβαίνω... Έκείνο που δεν καταλαβαίνω είναι γιάτι διάλεξες τον Ρήε. Δεν μπορώ να σε συγχαρώ γιά την έκλογή σου...

—'Ηθελα να είμαι ήσυχη σχετικά μ' αυτό τον άνθρωπο...

—Γιά ποιο πράγμα;

—Φοβόμουν μήπως ο Βέμπερ κι' ο Ρήε δεν ήταν ειλικρινείς και ήθελα να έξακριβώσω τις διαθέσεις τους... Γιάτι τάχα δεν θα προσπαθούσαν κι' αυτοί με τη σειρά τους να μάς παρασύρουν σε παγίδα;

—'Α! Και τί συμπεράσματα έβγαλες;

—Ότι δεν έχουν σκοπό να μάς κάμουν κακό...

—Συγχαρητήρια! Στ' αλήθεια, άξιζε τον κόπο να κάμης αυτή την ανίχνευσι... Άλλωστε, δεν σου στόχισες τίποτε...

—Σε βεβαιώ πώς δεν συνέβη το παραμικρό μεταξύ μας...

—Σε πιστεύω, είπε με ειρωνικό τόνο ο γκάνγκστερ.

—Σου το όρκίζομαι στην ψυχή του πατέρα μου...

—Κουταμάρες!

Το πρόσωπο της πήρε μια έκφρασι θυμού.

—Με κανείς να λυπάμαι γιάτι δεν έγινε αυτό που φαντάζεσαι, είπε.

—'Αλλ' ο θυμός της πέρασε πολύ γρήγορα και άφοσιώθηκε στην παρασκευή της σουπας, χωρίς να λήη τίποτε.

—Εφαγε κατόπιν μαζί με τον Πάλ.

—Πού τα βρήκες τα λεφτά; ρώτησε σε μια στιγμή η Χολινταίη.

Ο Πάλ δεν της μίλησε γιά τον Μαίισον.

—Ο Μάντον μου τα δάνεισε, της είπε.

—Φαίνεται πώς ο Μάντον και συ κάτι τοιμάζετε...

—Φυσικά. Δεν χρειάζεται και πολύ μυαλό γιά να το καταλάβης.

—Και θα πετύχετε;

έναν παλαιόπωλη, για να μου θυμίσει πως είμαι κάτι καλύ-
τερο από εκείνο που φαίνομαι.
"Αν ήξερες πόσα χρόνια έσκυ-
ψα πάνω στα βιβλία, για να
μπορέσω να πάρω το δίπλωμα
κλασικών σπουδών! Είπε πολ-
λύ λίγοι στην Αμερική οι άν-
θρωποι που έχουν αυτό το με-
τάλλιο.

—Ξέρεις, Πάω, είπε η Χο-
λινταίη αρχίζω να σκέφτωμα.
πως δεν ξέρω τίποτε σχεδόν
για σένα. Σε ποιο πανεπιστή-
μιο ήσουν;

—Νομίζεις ότι είναι απαραί-
τητο να το μάθω;

—Αναρωτιέμαι πολλές φο-
ρές αν ντρέπεσαι για το... ση-
μερινό κατάντημά σου, ξαναεί-
πε η Χολινταίη.

—Νομίζω πως δεν πρέπει να
ντρέπωμαι εγώ, αλλά το πανε-
πιστήμιο, που με είχε άλλοτε
μεταξύ των σπουδαστών του,
απάντησε ο γκάνγκστερ. Γιατί,
βέβαια, η σταδιοδρομία μου
δεν περιποιεί τιμή σ' αυτό το
ίδρυμα. "Αλλ' η εξέλιξη που
πήρα αποδεικνύει ότι διάλεξα
ελεύθερα το επάγγελμά μου να-
μικά, πως μου ταίριαζε και
ότι δεν επηρεάστηκα από το
περιβάλλον όπου ζούσα. "Ο-
πως σου είπα και άλλοτε, έ-
κείνο που μ' έσπρωξε στο έγ-
κλημα δεν ήταν το ότι πέρασα
κάποια παιδικά μου χρόνια σε κά-
ποια τρώγλη κι' ότι είχα πα-
τέρα μεθυστή και μητέρα ακό-
λαστη και χυδαία. "Αν μισώ
την κοινωνία, δεν το κάνω γι-
ατί μου φέρθηκε άσχημα και
με διέφευγε. "Όλοι οι έγκλη-
ματίες που γνώρισα — μιλάω
για κείνους που έχουν το έγ-
κλημα για επάγγελμα — είναι
άνανδροι, που φορτώνουν στη
ράχη της κοινωνίας τη δική

τους ψυχική διαφθορά και νο-
μίζουν ότι πρέπει να την εκ-
δικηθούν για τη δόξαν δικιά
που τους έκαμε. "Εγώ δεν έγινα
γκάνγκστερ από αίσθημα εκ-
δίκησης εναντίον της κοινο-
νίας. "Αλλά γιατί αισθανόμουν
την ανάγκη να ξεφύγω από τα
συνήθισμένα πλαίσια της ζωής.
"Η Χολινταίη τον κυττάζε
συλλογισμένη. Δεν κατάφερε να
καταλάβει τι σημαίνουν τα λό-
για που της έλεγε.

—Δεν λέγεσαι, λοιπόν, Ράφ
Κόττερ; ρώτησε.

—Λέγομαι Πάω Μόρφου.

—Αυτό το όνομα το έπαινε-
σες πριν από λίγες μέρες. "Αλ-
λά ποιο είναι το αληθινό σου ό-
νομα;

—Τι θα σου χρησίμευε αν
το μάθαινες;

—Τίποτε. "Έχεις οικογένεια,
Πάω;

—Έχω έναν αδερφό στη
Νέα Υόρκη.

—Θα ήθελα πολύ να τον
γνωρίσω. Μου είπες ότι μόνο
σ' αυτόν έχεις εμπιστοσύνη.

—Απόλυτη, είπε ο Πάω. "Αλ-
λά γιατί θέλεις να τον γνω-
ρίσεις;

—Από απλή περιέργεια...

—"Η Χολινταίη κατέβασε τα
μάτια. "Αλλ' ο Πάω της ξαναέ-
καμε την ίδια ερώτηση.

—Γιατί θέλεις να τον γνω-
ρίσεις;

—"Η Χολινταίη γέλασε. "Αλλά
το γέλιο της φαινόταν ψεύτικο.

—Δεν καταλαβαίνεις; είπε.
"Ο δίσκος που έστειλες σ' αυ-
τόν μ' ενδιαφέρει και μένα.

Γιατί κι' εγώ έχω μια κατη-
γορία για φόνο...

—"Η ξενιτιά
τί έγινε στη φυλακή; Θα ή-
θελα, λοιπόν, να ξέρω ποιος
είναι ο αδελφός σου και τι κά-
νει, για να μπορώ να τον βρω
αν τύχη και σου συμβεί κάτι...

—Αν μου συμβεί κάτι, δεν
θα χρειασθώ ούτε να τον βρω,
ούτε να του πω τίποτε. Αυτή
ή υπόθεσις είναι κανονισμένη με
την ακρίβεια ρολογιού.

—Δεν μπορείς, τουλάχιστον,
να μου πεις ποιο είναι το επάγ-
γελμά σου;

—Είσαι πολύ μικρή γι' αυ-
τό, απάντησε ο Πάω.

Μια τρομερή ύποψια πέρασε,
ξαφνικά, από το μυαλό του.

—Έχεις ανάγκη να πάρω
μερικά συμπληρωματικά μαθη-
ματά, της είπε. Δεν πρέπει να
βιάζεσαι, αν θέλεις να φτάσεις
στο σκοπό σου...

—Τι θέλεις να πής, Πάω;

—Ότι οι νέοι σου φίλοι εν-
διαφέρονται πολύ να μάθουν
πού βρίσκεται αυτός ο δίσκος.

—Αλλά για ποιους μιλάς;

—Για τον Ρήσ και για τον
Βέμπερ. Μαζί τα κουδεντιάσα-
τε χθες βράδυ, δεν είν' έτσι;

—Το σκέφτεσαι, σ' αλήθεια;

—Δεν το σκέφτομαι μόνο.

Το πιστεύω...

—Μπορείς, λοιπόν, να πι-
στεύεις...

—Αρκετά μιλήσαμε πάνω σ'
αυτό το ζήτημα, είπε ο Πάω.
Πήγαυε να μου τοίμασες το
κρεβάτι. Θέλω να κοιμηθώ...

—"Ακουσε Ράφ.

—Τ' όνομά μου είναι Πάω.

—Σου το ορκίζομαι στην
ψυχή του μακαρίτη του πατέρα
μου, Πάω!

—Κουταμάρες!

—Με νομίζεις, λοιπόν, ίκα-
νη να κόμω αυτή την ατίμια;

—Πήγαυε να μου τοίμασες
το κρεβάτι, ξανάπε επιτακτι-
κά ο γκάνγκστερ, κυττάζοντάς
την με περιφρόνηση.

—"Η Χολινταίη βγήκε με άργα
βήματα από το δωμάτιο. Τα
πόδια της έτρεμαν και δυό η

τρεις φορές φοβήθηκε πως θα
σφαιριζόταν κάτω.

Μιά μυστική σύσκεψις

Στις δέκα, το αυτοκίνητο
του Μάντον σταμάτησε στη
γωνιά του δρόμου, όπου βρι-
σκοταν το σπίτι της Χολινταίη.
"Ο Πάω και ο Ζύνε νόθηκαν α-
μέσως μέσα σ' αυτό. "Ο νέγρος
σώφρη ξεκίνησε στη στιγμή.

—Αν σ' έδλεπα στο δρόμο
δεν θα σ' αναγνώριζα, είπε ο
Μάντον στον Πάω, κυττάζοντας
το καινούργιο κουστούμι του.

—Έπρεπε να περιποιηθώ κά-
πως τον εαυτό μου, απάντησε
ο γκάνγκστερ. Νομίζω πως ή-
ταν καιρός... Πού θα συναντή-
σωμε τον Βέμπερ;

—Στο γραφείο του.

—Τού μιλήσατε για την ι-
δέα μας;

—Θα άστειεύσαι, βέβαια.
Αυτά τα πράγματα δεν λέγον-
ται με το τηλέφωνο. Αναρω-
τιέμαι, μάλιστα, αν θα κατορ-
θώσουμε να τον πείσουμε...

—Αυτό θα το ιδούμε!... "Αλ-
λά πού πηγαίνουμε;

Το αυτοκίνητο είχε αφήσει
το κέντρο της πόλεως και ά-
κολουθούσε έναν ήρεμο συνοι-
κιακό δρόμο.

—Δεν πηγαίνουμε στο Δημαρ-
χείο; ξαναρώτησε ο Πάω.

—Όχι.

—Μας είχατε πη ότι θα
συναντήσωμε τον Βέμπερ στο
γραφείο του.

—Ναί, σ' ένα από τα γρα-
φεία του.

—Πόσα έχει;

—Πολλά...

Το αυτοκίνητο σταμάτησε
στην είσοδο μιας πολυκατοικί-
ας με όχτω όρόφους. Το γρα-
φείο, όπου ο Μάντον ωδήγησε
τους δυο γκάνγκστερς, βρισκό-
ταν στον τρίτο όροφο. Στην
πόρτα υπήρχε μία ταμπέλλα με
την έπιγραφή:

«ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΚΟΝΣΟΡ-
ΤΙΟΥΜ. - ΑΝΩΝΥΜΟΣ Ε-
ΤΑΙΡΙΑ. - ΔΑΝΕΙΑ».

—"Ο Μάντον χτύπησε ελαφρά.
Κάποιος από το έσωτερικό έ-
τρεξε ν' ανοίξη.

Οι τρεις έπισκέπτες ανα-
γνώρισαν το Ρήσ. "Ο αστυνο-
μικός χαμογέλουσε. "Ο έπιθε-
ωρητής Βέμπερ καθόταν στο
βάθος του δωματίου μπροστά
σ' ένα μεγάλο τραπέζι.

—Καθήστε, είπε στους έπι-
σκέπτες. "Ελπίζω ότι δεν σας
κούρασα φέρνοντάς σας εδώ.

Σε λίγο ξαναείπε, κυττάζον-
τας τον Μάντον:

—Ποιά είναι η τρομερή δου-
λειά, που δεν μπορούσε να
μου πής από το τηλέφωνο;

Το Σάββατον κυκλοφορεί

Η ΦΩΝΗ

ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Εβδομαδιαίον όργανον αγώνος

υπέρ των συμφερόντων των

Ρουμελιωτών

ΙΔΙΟΚΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Μεσολογίου 3 - Τηλ. 31-677

Επηρεάτε

ΑΛΟΧ;

—"Εγώ μπορούσα να στην
πώ, αλλά συ δεν ήθελες, απάν-
τησε ο Μάντον.

—Καλά. Γιατί τί πρόκειται;

—Προτού προχωρήσωμε, είτε
ο Μάντον, θα ήθελα να κατα-
λάβω, τσάρι, ότι την υπόθεσι
που θα σου εκθέσωμε την σκε-
φθήκαμε πολύ σοβαρά. Είπε ί-
σως επικίνδυνη, αλλ' είμαστε
σε θέσι να τα βγάλωμε πέρα.

—Αν ο έπιθεωρητής θελήση
να μάς βοηθήση, συμπλήρωσε
ο Πάω.

—"Ο Βέμπερ έρριξε μία ματιά
στον γκάνγκστερ και κατόπιν
ξαναγύρισε προς το μέρος του
Μάντον.

—Πρόκειται για ένοπλη έ-
πίθεσι; ρώτησε.

—Ναί.

—Εναντίον τίνος;

—Εναντίον τών εισπρακτό-
ρων του Ράιμπερ.

—Τών εισπρακτόρων του
Ράιμπερ; ξαναείπε ο Βέμπερ,
ρίχνοντας μία ματιά προς το
μέρος του Ρήσ. "Αλλά γιατί
διαλέξατε αυτούς;

—"Ο Μάντον ανασήκωσε τους
ώμους.

—Μεταφέρουν πολλά χρή-
ματα, απάντησε.

—Αυτό είναι αλήθεια, συμφώ-
νησε ο Βέμπερ. "Αλλά κανείς
δεν τάβαλε μαζί τους ώς ση-
μερα. Και ξέρετε γιατί; Γιατί
μόνο με το πιστόλι στο χέρι
μπορεί να κόμη κανείς κάτι.

—Αν και πάλι έχω πολλές αμ-
φιβολίες...

—Φανταζόσαστε πως είσα-
στε οι πρώτοι που το σκεφτή-
κατε; ρώτησε ο Ρήσ.

—Όχι, απάντησε ο Πάω.

—"Αλλ' είμαστε οι πρώτοι που
θα το κάμωμε.

—Μία έπίθεσις σαν αυτή θ
αναστάτωση όλη την πολι, εί-
πε ο Βέμπερ.

—Δεν θα γίνει μάχη, εξήγη-
σε ο Πάω. Μόνο μερικοί πυρο-
βολισμοί... Αυτό σας το έγγω-
μαι.

—Μήπως σκοπεύετε να τους
υπνωτίσετε; ρώτησε ο Βέμπερ.

—Ακριβώς, απάντησε ο
Πάω. "Αλλά, για να τους ύ-
πνωτίσωμε, χρειαζόμαστε τη
συνεργασία σας.

—"Ο έπιθεωρητής γύρισε προς
το μέρος του.

—Εξηγήητε καλύτερα, είπε.

—Μας χρειαζόνται μερικές
στολές και ένα αυτοκίνητο της
αστυνομίας...

—"Ο Βέμπερ ξερόβηξε.

—Μ' άλλα λόγια θέλετε να
μεταμφιεσθώτε σε αστυνομι-
κούς;

—Ακριβώς. Μας χρειαζόν-
ται, όπως σας είπα, μερικές
στολές, ένα αυτοκίνητο της α-
στυνομίας και δυο αληθινοί α-
στυνομικοί για να μάς βοηθή-
σουν. Σας υπόσχομαι ότι, μ'
αυτό τον τρόπο, τα πράγματα
θα τελειώσουν μέσα σ' ένα λε-
πτό.

—"Όχι! φώναξε ο Βέμπερ,
χτυπώντας τα χέρια πάνω στο
τραπέζι. "Ας τελειώσωμε αυτή
την άνοητη συζήτηση. Ξέρεις,
Μάντον, ότι έχω ποσοστά στην
έπιχείρησι του Ράιμπερ.

—"Αν ξεκινήσωμε απ' αυτή
την αρχή, είπε ο δικηγόρος,
δεν θα μπορέσωμε να βρούμε
ποτέ έναν κτελάτη. Δεν θέλε-
τε να πειράζωμε τις τράπεζες,
ούτε τις έπιχειρήσεις που ύ-
πάρχουν στη δικαιοδοσία της
ομοσπονδιακής αστυνομίας και
σ' όλες τις άλλες έπιχειρήσεις
έχετε το δαχτυλάκι σας. "Αλλά
τότε δεν μάς μένει τίποτε!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

—"Ασε, βρε γυναίκα, να κάνω κι' εγώ λίγο κατά-
χρησι... ύγρων καυσίμων!

(Του Ν. Νομικού)

ΣΑΛΟΝΑΚΙΑ
Samour
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΓΕΡΒΙΔΗ 7
ΤΗΛ. 33.775
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Αγοράζετε και
προχίστε εν γέ-
νει όλα τα κο-
πτικά σας είδη
εις το ηλεκτροκί-
νητο τροχόμοι-
χο ΜΠΑΛΑΡΔΙΝΗ.
"Οδός Δάφνου 9.
Πλατεία "Ομο-
νοίας. "Αθήναι.
Τηλ. 52.566.

CHROA-LAX
ADELCO
"ΟΙΚΙΕΣ
ΚΑΘΑΡΣΤΙΚΕΣ

Επηρεάτε
ΑΛΟΧ;

Ε ΔΩ και δύο μίλες, ο δικηγόρος Λανουάρ πήγαινε κάθε μέρα σχεδόν στις φυλακές της Μπεζιέρ για να επισκεφτεί το φίλο του βιομήχανο Ραυμόν Ντυφωρέλ.

— Για να μπορέσω να σε υπερασπιστώ αποτελεσματικά, του έλεγε, πρέπει να μου πεις όλη την αλήθεια. Μόνον έτσι θα κατορθώσω ίσως να βρω μια σταθερή βάση για να στηρίξω την υπεράσπισή μου.

— Ό,τι είχα να πω, το κατέθεσα στον ανακριτή, του απαντούσε στερεότυπα ο Ντυφωρέλ. Κι' έπειτα, δεν θέλω να με υπερασπιστείς. Έκαμα ένα έγκλημα και είνε σωστό να τιωρηθώ. Δεν θέλω να ξεγελάσω τη δικαιοσύνη.

— Άλλ' ο Λανουάρ δεν πίστευε ούτε λέξι από την κατάθεσή του Ντυφωρέλ. Κάτα τη γνώμη του, τα πράγματα είχαν

κι' εγώ για να την προστατεύω. Άλλα τό να τρέχω κάθε τόσο τη νύχτα στο δωμάτιό της ή να την παρακολουθώ στις περιπλανήσεις της δεν το θεωρούσα σαν απλό καθήκον. Ένοιωθα, αντίθετα, αληθινή ευχαρίστηση παίζοντας το ρόλο φύλακος άγγελου κοντά στην Έντμ.

» Πρέπει μήπως να προσθέσω ότι καμμία λεπτομέρεια απ' το σώμα της Έντμ δεν μου ήταν άγνωστη; Η Έντμ ήταν ένα υπέροχο πλάσμα. Χωρίς να το θέλω, την συνέκρινα με την Άντουανέτ. Αυτή η σύγκριση μ' έκανε να βλέπω τη γυναίκα μου σαν γρήα σχεδόν, όπως και ήταν, άλλωστε, μπροστά στην Έντμ.

» Καμμία κακή σκέψις δεν είχε περάσει, ωστόσο, απ' το μυαλό μου ως τη μοιραία εκείνη νύχτα του Μαΐου, που η Έντμ μ' έπισκέφτηκε στο δωμάτιό μου. Η πόρτα που έβγαίνει στη βεράντα ήταν ανοιχτή κι' οι άχτινες της σελήνης,

μπαίνοντας απ' αυτήν, έφταναν ως τα πόδια του κρεβατιού μου. Σε μια στιγμή, άκουσα έναν ελαφρό θόρυβο κι' άνοιγοντας τα μάτια μου είδα ένα υπέροχο δράμα που δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Μπροστά στην πόρτα, στεκόταν η Έντμ, σχεδόν μισόγυμνη κι' οι άσημνες άχτινες της σελήνης, λούζοντάς την, φάνερωναν όλες τις καμπυλότητες του κορμιού της.

» Ανατρίχιασα. Άλλα δεν ήταν ο φόβος μήπως η Έντμ, που καταλάβαινα πως βρισκόταν σε κατάσταση ύπνοδασίας, πάθι τίποτε, που μου έφερε αυτή την ανατριχίλα. Όχι. Ανατρίχιασα από αγάπη και λαχτάρα γι' αυτό το νεανικό κορμί, που με προκαλούσε με τη χάρι του και την αρμονία των γραμμών του...

» Από κείνη τη νύχτα έπαψα πια να βλέπω την Έντμ όπως πριν. Η αγάπη, φίλε μου, είνε ένα πράγμα πολύ μεταδοτικό. Μά κι' η Έντμ δεν μ' έβλεπε πια σαν άλλοτε. Οι κινήσεις της, τα κρυφά της, οι ματιές της, η ταραχή της όταν ήμασταν μόνοι, όλα μ' έκαναν να το μαντεύω.

» Το γεγονός είνε ότι άρχισα ν' αγαπιόμαστε. Το νοιώθαμε, το ξέραμε κι' οι δύο, μ' όλο που δεν είχαμε άνοιξει ποτέ το στόμα μας για να τ' ομολογήσουμε ο ένας στον άλλον.

» Το πράγμα ήρθε μόνο του έπειτα από κάμποσο καιρό και θα δής

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΕΝΤΜΕ

Δραματικό διήγημα

Γίνει με τρόπο δλωσιόλου διαφορετικό. Όχι! Ο βιομήχανος δεν μπορούσε να είχε κάμει αυτό το έγκλημα.

Άλλα τότε ποιος ήταν ο δράστης;

Νά τί ήθελε να μάθι ο Λανουάρ. Και γι' αυτό πολιορκούσε το βιομήχανο μ' έρωτήσεις. Άλλα μόνο την προηγούμενη ημέρα της δίκης ο Ντυφωρέλ αποφάσισε πια ν' άνοιξη το στόμα του.

— Χρωστάω μια εξήγησι στο φίλο μου. Άλλ' η εξήγησις που θα του δώσω, — του είπε — θα άφοπλιση το συνήγορό μου. Άκουσέ την, λοιπόν...

Έπειτα άρχισε με ήρεμη φωνή την αφήγησή του:

— Δεν θα σου υπενθυμίσω το είδύλλιό μου με τη χήρα Ντυπρέ, θέλω να πω την Άντουανέτ. Μ' όλο που ήταν τέσσερα ή πέντε χρόνια μεγαλύτερή μου, την αγάπησα παράφορα και ύστερα την παντρεύτηκα... Ζούσαμε ευτυχισμένοι... Έπειτα από έξη μήνες, πέθανε, ξαφνικά, η μεγαλύτερη αδελφή της, που ήταν κι' αυτή χήρα, αφήνοντας πίσω της μια κόρη την Έντμ. Η άνεψιά της γυναίκας μου ήταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων κι' η Άντουανέτ με παρακάλεσε να την πάρωμε στο σπίτι μας. Δεν έφερα την παραμικρή αντίρρησι.

» Η Έντμ ήταν μια ζωντανή κουκλίτσα. Την συμπάθησα από την πρώτη στιγμή και στάθηκα κοντά της σαν αληθινός θεός ή καλύτερα σαν πατέρας. Και τί δεν έκανα για να την ευχαριστήσω! Η Άντουανέτ ήταν ένθουσιασμένη και δεν ήξερε πως να μου εκφράση την ευγνωμοσύνη της για το ενδιαφέρον που έδειχνα για την κόρη της αδελφής της.

» Σου είπα ότι η Έντμ ήταν πολύ θυορφη;... Άλλα γιατί να σου το πω. Την γνώριζες, κι' έτσι κάθε περιγραφή εκ μέρους μου είνε περιττή. Το μόνο που δεν ξέρεις είνε ότι υπέφερε από μια φοβερή πάθισι. Ήταν ύπνοδάτις... Πρέπει να σου πω ότι, χωρίς το ενδιαφέρον και τη συμπάθεια που αισθανόμουναι γι' αυτή, θα είχα κουρασθή πολύ σύντομα από τις φροντίδες και τις προφυλάξεις που έπρεπε να παίρνωμε η Άντουανέτα

Η Άντουανέτ παρουσιάστηκε μπροστά μας, κρατώντας ένα πιστόλι...

πως. Δεν θα σου μάθω, βέβαια, τίποτε το καινούργιο. Λέγοντας σου πως οι γυναίκες έχουν τρομερή διαίσθησι. Η Άντουανέτ, μ' όλο που δεν είχε την παραμικρή ένδειξι στα χέρια της, προαισθάνθηκε τον κίνδυνο. Και σκέφτηκε πως ο καλύτερος τρόπος για να τον απομακρύνι ήταν να παντρέψι την άνεψιά της.

Δεν άργησε, άλλωστε, να της βρη ένα θαυμάσιο γαμπρό. Η Έντμ δεν μπορούσε να έχι καμμία αντίρρησι. Ούτε κι' εγώ. Έτσι τα πράγματα ακολούθησαν τον κανονικό τους δρόμο. Ο νάμος δρίστηκε έπειτα από μερικές βδομάδες.

Το προηγούμενο βράδυ, είχα κλειστή στο γραφείο μου, με την πρόφασι πως είχα κάποια έγγραφα, που δεν έπαιρνε αναβολή, αλλά, στην πραγματικότητα, για να μπορώ να παραδοθώ πιο ελεύθερα στην άπέραντη λύπη που ένοιωθα μέσα στην ψυχή μου.

Κατά τις δώδεκα, άκουσα ένα ελαφρό χτύπημα στην πόρτα κι' έτρεξα ν' άνοιξω. Ήταν η Έντμ. Άλλ' όχι πια σε κατάσταση ύπνοδασίας όπως την άλλη φορά.

— Δεν θα παντρευτώ το Λεόν (έτσι έ-

λεγαν το μνηστήρα της), μου είπε μπαίνοντας στο δωμάτιο.

— Για ποιά λόγο; τη ρώτησα.

— Γιατί δεν τόν αγαπώ.

— Αυτός δεν είνε λόγος για να ρην τόν παντρευτής, της απάντησα. Ο Λεόν είνε ένας εξαίρετος νέος.

— Για όποιανδήποτε άλλη, ναι, μου απάντησε, άλλ' όχι για μένα.

— Γιατί όχι για σένα;

— Γιατί εγώ αγαπώ άλλον!

— Ποιον;

— Η Έντμε σκότωσε για μια στιγμή τα μάτια της πάνω μου κι' έπειτα ξέσπασε σε λυγμούς.

— Πάρε με να φύγωμε, αγαπημένε μου, μου φώναξε με πνιγμένη φωνή ανόμεσα στους λυγμούς της. Γιατί τάχα πρέπει να το κρύβωμε;... Δεν είν' αλήθεια πως μ' αγαπάς, Ραυμόν;... Και δεν ξέρεις πως κι' εγώ σε λατρεύω;

Χωρίς να σκεφτώ τίποτε άλλο, την έσφιξα στην αγκαλιά μου και τα χείλη μου άναζήτησαν τα δικά της... Έπει-

τα από λίγο, φύγαμε κι' οι δύο κρυφά από το σπίτι.

» Πώς να σου περιγράψω τη σύντομη ζωή που περάσαμε μαζί; Ήταν ένα μαγευτικό όνειρο, μια ευτυχία αληθινά ολοκληρωμένη. Ποτέ δεν θα μπορούσαμε να φανταστούμε κι' οι δύο μας μια τέτοια ακατάλυτη αγάπη. Η Έντμε για μένα ήταν ή ιδανική γυναίκα. Δεν ήταν μονάχα μια άραία κοπέλλα, αλλά και μια μεγάλη καρδιά. Ο έρωτας την είχε μεταμορφώσει και δεν υπέφερε πια από τίποτα. Θυμάσαι που σου είχα πη στην αρχή ότι ήταν ύπνοδάτις; Τώρα όλ' αυτά είχαν εξαφανιστή. Απολάμβανε τόν έρωτα και τη ζωή.

» Το δράμα ξετυλίχτηκε έξη βδομάδες άργότερα, σ' ένα μικρό χωριούδακι του Ιούρα, όπου είχαμε καταφύγει μαζί με την Έντμ. Η Άντουανέτ άνακάλυψε το κρησφύγετό μας, και, μια μέρα, παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά μας. Κρατούσε στα χέρια της ένα πιστόλι... Νομίζω ότι δεν μας είπε τίποτε. Ούτε κι' εμείς μιλήσαμε. Τί είχαμε να πούμε; Δεν είνε αλήθεια πως τα λόγια ήταν περιττά;... Φαντάζομαι πως έκαμα κάποια κίνησι προς το μέρος της, για να την άφοπλίσω. Άλλα, την ίδια στιγμή, η γυναίκα μου πίεςε τη σκανδάλη... Η σφαίρα βρήκε την Έντμε στο στήθος και την ξάπλωσε νεκρή... Η Άντουανέτ, έπειτα απ' το έγκλημά της, πέταξε το πιστόλι κι' έφυγε ούρλιάζοντας σαν πληγωμένο ζώο... Είχε τρελλαθή κι' όπως ξέρεις, δεν ξαναβρήκε από τότε το λογικό της.

» Αυτή είνε ή θλιβερή ιστορία μου, κατέληξε ο Ντυφωρέλ. Άλλα κανείς δεν πρόκειται να την μάθι. Γιατί θα ήταν άναδρο εκ μέρους μου να φορτώσω πάνω στη ράχη της δυστυχισμένης Άντουανέτ το θάνατο της Έντμ. Όχι! Δεν την σκότωσε ή γυναίκα μου. Εγώ την σκότωσα, γιατί δεν βρήκα τη δύναμι ν' αντισταθώ στο πάθος μου όσο ήταν ακόμα καιρός. Κι' έπειτα, μήπως η Έντμ είνε το μοναδικό μου θύμα; Δεν είμαι υπεύθυνος τάχα και για την τρέλλα της Άντουανέτας;... Τα θύματά μου είνε, όπως βλέπεις, δύο. Λέγοντας την αλήθεια, θα έγκληματούσα και τρίτη φορά. Κι' αυτό δεν θέλω, κι' ούτε μπορώ να το κάω... Αγαπητέ μου φίλε, είνε δικαιο, λογικό και σωστό να πληρώσω. Στο δικαστήριο δεν πρόκειται να πω τίποτ' άλλο απ' όσα κατέθεσα στον ανακριτή! Το πιστόλι δεν ήταν της Άντουανέτ, αλλά δικό μου. Εγώ, σε μια στιγμή παραφοράς, βέλησα να την σκοτώσω. Άλλ' η Έντμ είχε την κακή έμπνευσι να χωθή ανάμεσά μας κι' ή σφαίρα την βρήκε κατάστηθα και την ξάπλωσε νεκρή...»

Το δικαστήριο τόν καταδίκασε την άλλη μέρα σε είκοσαετή καταναγκαστικά έργα. Μερικές βδομάδες άργότερα, ένα πλοίο μετέφερε το Ραυμόν Ντυφωρέλ στη Γουιάνη...

ΓΚ. Ντ' ΩΜΠΑΡΕΝΤ

73

τώρα ζούμε σαν αγριάνθρωποι. Έγώ όμως φταίω, εγώ παρέσυρα τη γυναίκα σου. Περιμένα από τα χείλη σου την κατάντη μου... Θα σε ικανοποιούσε αν τινάζα τα μυαλά μου στον αέρα, μετά την παράδοσή της εργασίας;

— Άς μην δραματοποιούμε, σε παρακαλώ, τα πράγματα, απάντησε ο Ζάκ. Το μόνο που έχω να ζητήσω από σένα είναι να κρατήσεις τη Λουσιέν.

— Πώς;
— Από αυτή τη στιγμή, η Λουσιέν δεν ανήκει πια σε μένα. Θα χωριστούμε. Μου είναι αδιάφορο αν μετά το διαζύγιο, την παντρευτείς ή όχι.
— Νομίζω ότι αγαπούσε τη Λουσιέν...

— Λάθος. Η υπόθεσις αυτή έληξε οριστικά μεταξύ μας.
Ο Ζάκ Γκρανιέ απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα και σε λίγο χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Το διαζύγιο του με τη Λουσιέν γρήγορα έπειτα από ένα χρόνο. Ο Ρομπέρ Φαραί, έναν τίμιος άνθρωπο, της έδωσε όμως τ' όνομά του.

Αλλά η Λουσιέν αισθανόταν τύψεις γι' αυτό που είχε γίνει. Ο άνθρωπος που αγαπούσε ήταν πάντα ο Ζάκ. Στην αγκαλιά του Ρομπέρ την έριξε ένα στιγμιαίο καπρίσιο. Αλλά δεν τον αγαπούσε. Κι ούτε μπόρεσε να τον αγαπήσει ποτέ.

Η δυστυχισμένη πάλεψε τρία χρόνια. Και, στο τέλος, πέθανε από μαρasmus.

Στο μεταξύ, ο Ρομπέρ Φαραί είχε ξεχειλίσει σ' ένα σπουδαίο μηχανικό. Όλοι τον θεωρούσαν σαν άσσο στη δουλειά του. Όσο για τον Ζάκ Γκρανιέ, είχε περάσει στην αφάνεια και κανείς δεν θα μπορούσε να πη αν ζούσε ή είχε πεθάνει.

Η φήμη του Ρομπέρ Φαραί μεγάλωνε ολοένα και, μία μέρα, έφυγε για την Αμερική, όπου ανέλαβε να φτιάξει μία μεγάλη μεταλλική γέφυρα πάνω στο Χούδσων, πράγμα που κανείς μηχανικός δεν είχε τολμήσει να επιχειρήσει ως τότε.

Στην αρχή, όλοι τον περιγελούσαν και προεξοφλούσαν για βέβαιη την αποτυχία αυτής της «μεγαλοφυούς τρέλας», όπως είχε χαρακτηρίσει ο τύπος της εποχής την προσπάθειά του. Αλλά, σε λίγο, τα περιγελαστικά σχόλια παραχώρησαν τη θέση τους σε ένθουσιώδη εγκώμια για το μηχανικό θαύμα που ο Ρομπέρ Φαραί είχε συλλάβει κι είχε άρχεισει να εκτελέσει μ' άριστετεχνικό τρόπο.

Στο τέλος του δευτέρου χρόνου, το μεγαλειώδες έργο είχε τελειώσει σχεδόν. Υπολείπονταν μερικές μόνο συμπληρωματικές εργασίες.

Ο Ρομπέρ Φαραί ήταν ένθουσιασμένος. Γιατί καταλάβαινε πως η γέφυρα του Χούδσων ήταν το μεγάλο έργο της ζωής του, κι ότι μ' αυτό θα συνδεόταν τ' όνομά του.

Μία νύχτα, λίγο πριν από την ημέρα που είχε ορίστη για την παράδοσή του έργου, ο Ρομπέρ Φαραί είχε την έντονη αίσθηση πως τον σήκωναν από

το κρεβάτι του και πως τον έσπρυναν μ' ένα έλκθρο πάνω στις παγωμένες έρμηδες. Αλλά, μ' όλο που θέλησε να φωνάξει, κανένας ήχος δεν διηλάνθη από το στόμα του. Το σώμα του βυθιζόταν ολοένα και πιο πολύ σ' ένα νάρκη. Έπειτα, έχασε τις αισθήσεις του.

Όταν συνήλθε, είδε πως βρισκόταν σε μία χιονισμένη πλαγιά, που κατέληγε στη μία από τις άκρες της γέφυρας. Τον είχαν δεμενον χειροπόδαρά κι' ένας άνθρωπος, που στεκόταν πλάι του, του μιλούσε.

— Μ' άκου, Ρομπέρ; του έλεγε.

— Ήταν ο Ζάκ Γκρανιέ. Ο Ρομπέρ δεν μπόρεσε να διακρίνει μέσα στη νύχτα τα χαρακτηριστικά του, αλλά αναγνώρισε τη φωνή του.

— Μ' άκου, Ρομπέρ; του έλεγε. Ναι, είμαι εγώ, ο Ζάκ Γκρανιέ, ο παλιός σου φίλος. Δεν πιστεύω να με ξεχάσεις... Δεν ξεχνάει κανείς έναν καλό φίλο σαν και μένα... Μπορεί, ωστόσο, να ξεχάσεις τ' όνομά μου... Αλλά δεν έχεις όνομα σαν εμένα, Ρομπέρ. Είμαι ένα ταπεινό σκουλήκι της γης. Σ' υπενθυμίζω για τη δόξα, για εργάστηκες για το όνομα ανάμεσα στους ανθρώπους. Εγώ εργάστηκα για την εκδίκησέ μου... Φαντάστηκες, σ' αλήθεια, πως δεν αγαπούσα τη Λουσιέν; Την έλάντρενα, Ρομπέρ! Από την εποχή που την έχασα, έχασα και το ενδιαφέρον μου για τη ζωή. Δεν ξέρω αν θα ζούσα ακόμη αν δεν με κρατούσε, ο πόθος της εκδίκης σου. Αλλά, αν μιλούσαμε για την εκδίκησέ μου. Την φαντάζεσαι μήπως, Ρομπέρ; Όχι, δεν μπορείς να την φαντασθείς. Νομίζεις, λοιπόν, ότι σε απήγαγα από τη σκηνή σου για να σε σκοτώσω. Δεν θα σκοτώσω μόνον εμένα, Ρομπέρ, αλλά και τ' όνομά σου και τη δόξα σου μαζί.

— Ά, με καταλαβαίνεις τώρα; Θα σκοτώσω το έργο σου. Τις νύχτες που σ' κοιμούσουν, εγώ εργαζόμουν κρυφά. Έχω υπονομεύσει και τις δυο βάσεις της γέφυρας. Όλα είναι έτοιμα τώρα. Η δυναμίτις, τα καμώτλια, τα πάντα. Βλέπεις αυτή τη μικρή συσκευή που έχω πλάι μου; Αυτή θα μεταδώσει το σπινθήρα... Έλπίζω ότι δεν θα θελήσεις να επιτήρησής από την καταστροφή αυτής του μεγαλειώδους έργου σου, δεν είν' έτσι; Αλλά μην ανησυχείς. Δεν θα χρειασθεί τίποτε άλλο παρά να σε σπρώξω ελαφρά, για να πας να συναντήσεις το έργο σου και να ταφείς κάτω από τα ερείπιά του. Φοβάμαι, όμως, μήπως δεν φτάσεις ζωντανός κάτω και έτσι χάσεις το υπέροχο θέαμα. Γι' αυτό θα μού επιτρέψης να πιέσω πρώτα το κουμπί... Μόλις άρχισι η έκρηξη, θα σε σπρώξω για να πας και συ κάτω...

Κανείς δεν έμαθε ποτέ πως έγινε αυτή η έκρηξη που έκαμε συντριμμία τη μεγάλη γέφυρα του Χούδσων, ούτε τί άλλο γινε ο μηχανικός. Γιατί δεν δρθηκε ούτε το παραμικρό ίχνος του Ρομπέρ Φαραί, λες κι' η γή είχε ανοίξει και τον είχε καταπιεί.

Έπειτα από μερικές μέρες, ένας άνθρωπος βρέθηκε νεκρός μέσα σ' ένα δωμάτιο κάποιου ξενοδοχείου της Αλαμπάμα. Είχε αυτοκτονήσει, φουτεύνοντας μία σφαίρα στο κεφάλι του. Οι άρχες έμαθαν από τα χαρτιά του πως λεγόταν Ζάκ Γκρανιέ.

ΚΑΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Χιόνι και Πάγος

Άλλοτε φέρνουν υγεία και άλλοτε καταστροφή

Απ' τα δισεκατομμύρια νιφάδες χιονιού που πέφτουν κάθε φορά που χιονίζει, καθεμία είναι σωστό άριστούργημα συμμετρικού γεωμετρικού σχεδίου. Το καταπληκτικό δε είναι ότι δεν υπάρχουν μεταξύ τους δυο τελείως όμοιες!

Αν τις εξετάσουμε με το μικροσκόπιο, βλέπουμε ότι αποτελούνται από λεπτούς εξαγώνους κρυστάλλους, ενώμενους μεταξύ τους σ' ένα πλήθος ωραιωτάτων σχημάτων. Όλα αυτά λοιπόν τα θαύματα δημιουργούνται απ' τους υδρατμούς των σύννεφων, που συμπυκνώνονται γύρω από λεπτά μόρια σκόνης και σχηματίζουν άλλοτε σταγονίδια βροχής κι' άλλοτε νιφάδες χιονιού.

Επομένως, για να πέσει χιόνι, χρειάζονται ώρισμένες φυσικές συνθήκες: να είναι η θερμοκρασία κάτω απ' το μηδέν, να υπάρχουν υδρατμοί στον αέρα και να αιωρούνται μόρια σκόνης (για να χρησιμοποιήσουμε ως πυρήνες των νιφάδων του χιονιού). Αν ωστόσο η θερμοκρασία είναι πάνω από χαμηλή (10° - 12° υπό το μηδέν), σπάνια πέφτει χιόνι.

«Άσπρο σαν το χιόνι» λέμε συνήθως. Κι' όμως το χιόνι είναι στην πραγματικότητα άχρωμο. Αν εξετάσουμε μία νιφάδα με το μικροσκόπιο, θα δούμε ότι είναι διαφανής πάγος, δίχως κανένα χρώμα. Όταν όμως το χιόνι στρώνεται στο έδαφος, το φως που πέφτει απάνω του αντανακλάται προς όλες τις διευθύνσεις και δημιουργεί την έντυπωσι της άσπλης λευκότητας.

Ενώ το λευκότερο χαρτί αντανακλά μόνο τα 70% του φωτός που δέχεται, το χιόνι αντανακλά τα 78%. Γι' αυτό έχει τόση λάμψη και θαμπώνει τα μάτια.

Η ιδέα ότι το χιόνι «φέρει υγεία» έχει μία θετική βάση. Η επιφάνεια των νιφάδων είναι πάντοτε λίγο υγρή. Καθώς πέφτουν λοιπόν, παρασύρουν μαζί τους διάφορες αιωρούμενες ακαθαρσίες της ατμοσφαιράς, που κολλούν απάνω τους. Έτσι, καθαρίζουν τον αέρα περισσότερο απ' όσο θα τον καθάριζε ίση ποσότης βροχής.

Το χιόνι είναι πολύ ελαφρότερο απ' τη βροχή. Έχει περίπου το ένα δέκατο του βάρους ίσης ποσότητος νερού. Κι' όμως, όταν κολλάει πάνω στα τηλεγραφικά σύρματα, αυξάνει τόσο πολύ το βάρος τους, ώστε οι στύλοι δεν μπορούν πια να τα συγκρατήσουν — ιδίως αν φυσάει άνεμος — και πέφτουν κάτω.

Στην επιφάνειά του, το στρώμα του χιονιού είναι κρύο, παγωμένο. Πιο κάτω όμως, έχει πολύ ανώτερη θερμοκρασία. Έτσι εξηγείται πως συμβαίνει συχνά να επιζήσουν πρόβατα σκεπασμένα απ' το χιόνι.

Πρό ετών, στην Αγγλία, μία γρήα γύριζε απ' το Καίμπριτζ σ' ένα γειτονικό χωριό, όταν συνάντησε στο δρόμο μία φοβερή χιονοθύελλα. Το χιόνι την έβαψε τότε δολοφονικά, κι' όμως μπόρεσε να ζήσει μία ολόκληρη βδομάδα κάτω απ' αυτό, έχοντας μόνο μία μικρή τρύπα για ν' αναπνεύσει. Ένα μαντήλι που είχε κρεμάσει σ' ένα ραβδί, στήμένο πάνω απ' το σημείο εκείνο βοήθησε να την ανακαλύψουν στο τέλος και να τη διασωθούν.

Όταν όμως το χιόνι σχηματίζει χιονοστιβάδες, αποτελεί ένα φοβερό κίνδυνο. Γιατί οι πελώριοι αυτοί όγκοι καταρρέουν απ' τις βουνοκορφές στις κοιλάδες, θάδουν ολόκληρα χωριά και σκοτώνουν ανθρώπους και ζώα.

Σ' όλα τα μέρη της Γης, ακόμη και στους τροπικούς, μπορεί να υπάρχουν βουνά τόσο ψηλά, ώστε το χιόνι να μη λιώνει ποτέ στις κορυφές τους.

Οι επιστήμονες υπολογίζουν ότι υπάρχουν σ' ολόκληρη τη Γη 1.000.000 κυβικά μίλια χιονιού και πάγου. Αν όλη αυτή η τεραστιά ποσότητα έλυσε και εξατμιζόταν ως νερό στη θάλασσα, θ' ανέβαινε η στάθμη των ωκεανών κατά 10 μέτρα περίπου.

Ο πάγος αποτελείται από άμέτρητους μικρούς κρυστάλλους — όχι όμως με τόσο ωραία σχήματα σαν του χιονιού. Αν τυλίξουμε ένα σύρμα γύρω από μία κολώνα πάγου και κρεμάσουμε ένα βάρος στην άκρη του, το σύρμα θα περάσει σιγά - σιγά μέσα απ' τον πάγο και στο τέλος θα πέσει κάτω. Κι' όμως η κολώνα θα μείνει ολόκληρη, δεν θα κοπεί σε δυο κομμάτια! Το περίεργο αυτό φαινόμενο έχει την εξήγηση: Η πίεσις του σύρματος δημιουργεί μία τοπική θερμότητα και λιώνει λίγο τον πάγο. Όσο όμως προχωρεί προς τα κάτω το σύρμα, το νερό εξατμίζεται από πάνω του, κι' έτσι ο πάγος γίνεται και πάλι μονοκόμματος.

Στις παγοδρομίες, λιώνει λίγο ο πάγος κάτω απ' τα πατίνια, με το βάρος των παγοδρομών, και δημιουργεί ένα λεπτό στρώμα νερού, που διευκολύνει το γλιστρήμα τους.

Η κούκλα της Φιφίκα

Η 'Ελένη και ο Θανάσης ήταν ένα αντρόγυνο πολύ αγαπημένο. Δούλευαν μαζί στο ίδιο κλωστοϋφαντουργείο και τα εισοδήματά τους τους έφταναν να τα φέρνουν βόλτα χωρίς στενοχώρια. Έχτισαν το σπίτικι τους σιγά - σιγά, κάμα με κάμαρα κι' όταν η 'Ελένη έφερε στον κόσμο ένα παχουλό κοριτσάκι ο άντρας της της έλεγε πρόσχαρα:

— Ξέρεις, γυναίκα, πως τώρα πρέπει να κάνουμε κι' άλλες οικονομίες για την προίκά της κόρης μας;

— Άμ' λες να μη το σκέπτομαι; του απαντούσε εκείνη αγκαλιάζοντας και τους δυο. Τόχα στο νου μου. Κάτσε να ξεπεταχθώ λίγο το παιδί, να μπορώ να τ' αφήσω στη γειτονίσσα και να ξαναπιάσω δουλειά.

Αυτό να το βγάλεις από το νου σου, της φώναζε ο Θανάσης. Από δω και μπρος δεν έχεις άλλη δουλειά. Θ' αφοσιωθής στο παιδί. Είμαι άξιος εγώ να δουλεύω και για τους τρεις.

Ήταν σίγουρος ο Θανάσης για την ικανότητά του. Κι' η ζωή τους περνούσε ήρεμα, ως την ημέρα — μία βροχερή, παγωμένη χειμωνιάτικη ημέρα — που τον άιοιρο Θανάση τον φέρανε νεκρό στο σπίτι τους. Κάποιο εργατοπαίδο πλέχτηκε στο γρανάκι της μηχανής κι' ο Θανάσης για να το σώσει πλήρωσε με τη ζωή του την υπαπάντησή του. Έτσι η 'Ελένη, έμεινε χήρα μ' ένα κοριτσάκι 3 χρόνων.

Το μεροκάταδο, όμως, δεν της έφτανε και σκέφτηκε να κάνει και κάτι άλλο. Αλλά τί;

— Και γιατί δεν πας να δώσεις αίμα στον Έρυθρο Σταυρό; της είπε μία καπέλα που δούλευαν μαζί. Θα δίνης 300 γραμμάρια αίμα κάθε 2-3 μήνες και θα παίρνης 200 χιλιάδες, και ιδιαιτέρως κάθε μήνα διάφορα τρόφιμα.

Μά η μοίρα τη χτύπησε και πάλι αλύπητα την 'Ελένη: αρρώστησε η Φιφίκα της. Και παρ' όλο που της στέλνουν το γιατρό από το εργοστάσιο η 'Ελένη περνούε μωρές μέρες για να προφτάνη σ' όλα.

Η μικρούλα που είχε πιά 7 χρόνων είχε δυστροπή στην αρρώστια της κι' έχει ένα σωρό απαιτήσεις. Της 'Ελένης της σίχεται η καρδιά που δεν μπορεί να ικανοποιήσει όλες τις επιθυμίες του παιδιού της.

— Μανούλα, θέλω μία μεγάλη κι' ωμόρη κούκλα, της λέει.

— Ναι, παιδί μου, μόλις γίνης καλά, θα πάμε μαζί να τη διαλέξουμε.

— Όχι. Τώρα τη θέλω! φώναζε η μικρή.

Η 'Ελένη πλησιάζει το παωινό αυτό το παράθυρο και παρακολουθεί το χιόνι που πέφτει πυκνό και συλλογιέται: «Πού να τα βρω τ'

λεφτά, ή δόλια; Λυπήσου με Χριστέ μου, την άμοιρη και κάνε καλά το κοριτσάκι μου!».

Γεμάτη απόφασι, δγñκε κατόπιν στο χιονισμένο δρόμο για να πάη να βρή χρήματα, ν' αγοράση την κούκλα που της ζητούσε η Φιφίκα της. Και πήγε κατ' ευθείαν στον Έρυθρο Σταυρό.

— Θέλω να δώσω αίμα, είπε στο γιατρό.

— Μά, κυρία μου... μόλις είναι ένας μήνας που δώσατε. Δεν μπορώ να σας πάρω πάλι αίμα... της λέει ο γιατρός.

— Είναι ανάγκη, γιατρέ. Μαυ νοειάζονται αυτά τα χρήματα. Δεν θα πάθω τίποτα: θα φάω καλά και θ' αναπαυθώ...

Μπαρ στην επιμονή της ο γιατρός υποχώρησε. — Πόσο θα δώσετε; ρώτησε μία νοσοκόμος.

— Έκατον πενήντα γραμμάρια, απάντησε η 'Ελένη, αντί για 300 που θέλω άλλες φορές.

Κι' έδωσε το αίμα της, εισέπραξε εκατό χιλιάδες κι' έφυγε διαστικά για τα μαγαζιά όπου αγόρασε μία κούκλα εκατό χιλιάδων.

Στο δρόμο τα λαστιχένια της παπούτσια γλιστρούσαν πάνω στο χιόνι, το τσουχτερό κρύο της περνοβιάζει το κορμί που τρέμει κι' όμως τρέχει να φέρη τη χαρά στο άρρωστο παιδί της. Μά πριν φτάση στη Βάθη, σωριάστηκε λιπόθυμη στη μέση του δρόμου. Ένας άστυφύλακας παραμέρισε τον κόσμο, ανασήκωσε τη γυναίκα, την έβαλε σ' ένα ταξί, μαζί με το κουτί της και την έφερε στο Σταθμό των Πρώτων Βοηθειών.

— Εξάντησις, είπε ο γιατρός που την έξετασε.

Κατά τύχη βρισκόταν εκεί κι' ο γιατρός του Έρυθρου Σταυρού που της είχε κάνει την αφαίμαξη κι' έζηγησε.

— Δυο μεταγγίσεις μέσα σε τόσο μικρό διάστημα, είναι πολλές και να, το αποτέλεσμα.

Ο άστυφύλακας άκουγε με προσοχή.

Η 'Ελένη στο μεταξύ είχε ανοίξει τα μάτια της.

— Μη με μαλλώνεις, γιατρέ, ψιθύρισε. Είχα ανάγκη απ' αυτά τα λεφτά. Έπρεπε ν' αγοράσω την κούκλα... Η Φιφίκα μου την περιμένει...

— Πού κάθεστε; τη ρώτησε ο άστυφύλακας, μπαίνοντας μαζί της σ' ένα ταξί.

— Όδός Μάρνη, ψιθύρισε η 'Ελένη. Μά θα πάω μόνη μου... Ευχαριστώ...

— Θα σάς συνοδεύω, είσαστε πολύ εξαντλημένη.

Μία άσθενική φωνούλα άκουσθηκε από το βάθος της κάμαρας σαν άνοιξε η 'Ελένη την πόρτα του σπιτιού της.

— Έσύ είσαι, μαμάκα;

Η σκηνή της μάνας που άνοιγε διαστικά το κουτί κι' έδινε την κούκλα στην κορούλα της, το τρελό αγκάλιασμα της μικρής για να ευχαριστήσει τη μαμά της, συγκίνησαν τον άστυφύλακα κι' ένοιωσε τα δάκρυα να θαλάνουν τα μάτια του. Και πριν φύγη ζήτησε την άδεια να ξαναπαρέσθ και να μάθη για την υγεία της μικρούλας.

Πέρασαν κάμποσες μέρες όταν έν' απόγευμα ξαναγύρισε ο άστυφύλακας. Αφού κάθισε και μίλησαν, στο τέλος, είπε:

— Η αυτοθυσία σας, κυρία μου, μου έκανε έντυπωσι. Καταλαβαίνω ότι είσαστε μόνη κι' έχετε ανάγκη, σεις και η κορούλα σας, από μία προστασία... Τι θα λέγατε αν σας έπροτείνα να γίνετε γυναίκα μου.

Η 'Ελένη τον κούταξε στα μάτια κι' ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της. Αυτό το δάκρυ ήταν για τον άνθρωπο αυτόν ή πιο καλή απάντησι. Σε λίγες βδομάδες έγινε γάμος τους.

Γιατί οι άντρες παντρεύονται ΤΙΣ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ...

...Και άναψουν τις ξανθές

Πολλοί 'Αμερικανοί επιστήμονες λένε: "Αν βάλλω με μπροστά σε μερικούς άντρες μία ξανθή και μία μελαχροινή ομορφιά, 70% θα κυττάζουν πρώτα την ξανθή, 20% τη μελαχροινή και 10%, την ξανθή ή τη μελαχροινή, χωρίς ιδιαίτερη προτίμηση.

Το ότι οι περισσότεροι άντρες κυττάνε πρώτα τις ξανθές οφείλεται, κατά τους ειδικούς, στα ακόλουθα:

- 1) Στο ότι τα μαλλιά τους είναι πιο «φωτεινά».
- 2) Στο ότι το δέρμα τους είναι πιο λευκό και πιο λείο.
- 3) Στο ότι τα χαρακτηριστικά τους είναι πιο λεπτά.
- 4) Στο ότι έχουν η φαινόται πως έχουν μεγαλύτερη περιπαθία.

Άς περάσουμε τώρα στο πεδίο της στατιστικής. Μ' όλη την αναμφισβήτητη προτίμησή τους προς τις ξανθές, τα 55% των αντρών παντρεύονται μελαχροίνες.

Οι μελαχροίνες έχουν τη φήμη ότι είναι περισσότερο δυναμικές και φλογερές. (Μεταξύ των «μοιραίων» γυναικών, οι 4 στις 5 ήταν μελαχροίνες. Δυο πρόσφατα παραδείγματα: η δούκισσα του Ουίνδσoar και η πριγκίπισσα του Ρεώ). Οι ξανθές, αντίθετα, είναι τρυφερές, αλλά επιπόλαιες και άσπαστες.

Σύμφωνα με τους επιστήμονες, ο δυναμισμός των μελαχροινών έχει την εξήγησή του στο ότι σ' αυτές ο θυρεοειδής αδής λειτουργεί με μεγαλύτερη δραστηριότητα παρ' όσο στις ξανθές.

Μ' όλη την τελική προτίμησή του προς τις μελαχροίνες, ο άντρας ριχνει ενστικτωδώς την πρώτη του ματιά στις ξανθές. Μία μόνον εξαίρεσις υπάρχει σ' αυτό τον κανόνα: αν η μελαχροινή ανήκει στον εξωτικό τύπο, τα 65% τουλάχιστον των αντρών θα κυττάσουν πρώτα αυτή και κατόπιν την ξανθή. Τα κυριότερα χαρακτηριστικά του εξωτικού τύπου στη μελαχροινή είναι: επιδερμίδς «μάτ», μάτι σε σχήμα αμυγδαλού, μαλλιά σαν το φτερό του κόρακα.

Ξανθές και μελαχροίνες έχουν, όμως, μία τρομερή αντίπαλο, που είναι ακαταγώνιστη: την κοκκινωμάλωση. Ο τύπος αυτός άσκει ακατανίκητη γοητεία στους άντρες.

Παρ' ό,τι συνήθως νομίζουμε, είναι πολύ δύσκολο ν' αναγνωρίσουμε μία γνήσια ξανθή. Τα σημερινά τεχνάσματα, άλλωστε, μπορούν να μας απατήσουν. Υπάρχει, όμως, ένα αλάνθαστο τεκμήριο: η επιδερμίδα. Η γνήσια ξανθή έχει επιδερμίδα λεπτή, ξανθή και σκεπασμένη μ' ένα άχροο χνούδι. Ένα άλλο της γνώρισμα είναι ότι κοκκινίζει πολύ εύκολα, γιατί το αίμα της έχει μικρότερο βαθμό πηκτικότητας από της μελαχροίνης και συρρέει αφθονώτερο στα λεπτά αιμοφόρα αγγεία.

Οι δυο μεγάλες άπειλες για την ξανθή είναι ο έρπης και η κεράτωση, που οφείλονται και οι δυο στη μεγάλη ξηρότητα της επιδερμίδος της. Σε μεγαλύτερη ηλικία, η ξανθή άπειλείται από τη ροδόδη ακμή. Είναι επίσης εξαιρετικά εύαίσθητη στις καιρικές μεταβολές: κρύο, αέρα, κτλ.

Οι σύγχρονοι «μακιγιέρ» συνιστούν στις ξανθές: «φόν ντε τέν» σκούρο, στο χρώμα του καμένου ψωμιού, ρουζ, για τα μάγουλα και τα χείλη κωρό και γυαλιστερό, κνρίζο κρηγιόν για τα μάτια. Πούδρα «όκρ ροζ».

Η μελαχροινή αναγνωρίζεται επίσης από την επιδερμίδα της, που είναι λιπαρή, γυαλιστερή και μαλακή. Οι δυο κίνδυνοι που την απειλούν είναι η ακμή κι' η σημηγματορροία. Οι μελαχροίνες παρουσιάζουν επίσης πολύ συχνά το έλαττωμα της υπερτρίχωσης.

Η υπερτρίχωσις μπορεί επίσης να είναι κληρονομική. Οι μακιγιέρ συνιστούν στις μελαχροίνες «φόν ντε τέν»: «ίδουαρ ντορέ», ρουζ για τα μάγουλα και τα χείλη: φραμπουάζ, κρηγιόν για τα ματωσίνορα: μαύρο ή πολύ σκούρο. Πούδρα: «παρμ».

Η επιδερμίδα της κοκκινωμάλωσης μοιάζει με της ξανθής. Είναι ξηρή, λεπτή και εύαίσθητη. Το φυσικό της άρωμα είναι δυνατό και προκλητικό.

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των επιστημόνων, οι μελαχροίνες γεννάνε αργότερα από τις ξανθές. Αντίθετα, το δέρμα της ξανθής καταστρέφεται πολύ σύντομα. Μία ξανθή είκσι πέντε χρόνων θα φανή πιο νέα από μία μελαχροινή πλεονεκτεί απέναντι της ξανθής. Κατά κανόνα, οι ρυτίδες στη μελαχροινή εμφανίζονται πιο αργά. Αλλά είναι πιο βαθιές, λόγω του πάχους της επιδερμίδος.

Οι κομωταί βεβαιώνουν ότι οι αληθινές ξανθές μόλις αντιπροσωπεύουν ένα 10%. Οι μελαχροίνες αντιπροσώπουν σ' ένα 20%. Τα υπόλοιπα 70% ανήκουν στον καστατόν τύπο.

ΔΙΩΝΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΗΣ

Πανάδες, Γριχόπτης, Άκμη (ασπρια νεότητος), Ρυτίδες, Φακίδες, Κρεατοελιές, Λιπαρόν και ξηρόν δέρμα κλπ. Ειδικός ΓΙΟΕΛ, Βολαορίτου 12, Τηλ. 33-039. Συμβουλαί δωρεάν. (Δια τας επαρχίας δι' άλλης λογραφίας).

«Αγαπητή μου Τζίτζη,

Σου στέλνω τα χίλια φιρίνια που μου δάνεισες σε μέρες κακές και σου λέω πως είσαι ένα κορίτσι με μεγάλη καρδιά. Δεν ξέρω πως να σου εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου γιατί με δόθησες.

Δόξα σοι ο Θεός, τώρα είμαι καλύτερα από πρώτα. Σε σένα μπορώ να τα πω όλα, ενώ στις άλλες... Ω! οι άλλες... θυμάσαι ότι ένθουσιάζτηκαν δ-

«Μην κλαίς, μικρούλα μου, μου είπε με γλυκύτητα.

ταν ο βαρώνος μ' έδωσε, δίχως να μου δώσει πεντάρα και μ' ανάγκασε να φύγω απ' το σπίτι μου;

«Εγώ τον μισούσα αυτό τον άνθρωπο. Και ήμουν σίγουρη πως έτσι μια μέρα θα τέλειωνε ο δεσμός μας. Και τον άπαθνα γιατί ήμουν περιεργή να δώ αν θα το μάθαινα. Και πραγματικά τόμαθε και εκείνη την άξεστη Δευτέρα — θυμάσαι; — έπεσε ο κεραυνός! Έγώ ήμουν κατακόκκινη, όχι από ντροπή, αλλά από μίσος, κι' αυτός χλωμός από όργη.

«Ο βαρώνος μου είπε τότε να φύγω απ' το σπίτι. Με άλλαξε τον παρατήρησα πως το συμβόλαιο ήταν στ' όνομά μου και δεν έννοούσα να φύγω. «Τότε θα πάρω τα έπιπλα», μου απάντησε.

«Έτσι κι' έκανε. Γιατί τα έπιπλα τα είχε πληρώσει αυτό το κτήνος. Έτσι απόμεινα μονάχη στα άδειά στ' σπίτι και δίχως πεντάρα στην τσέπη. Έκλεισα το σπίτι και γύρισα σ' της μαμάς, που φυσικά δεν ένθουσιάζτηκε όταν με είδε. Μου έδωσε όμως μια καλή συμβουλή:

«Το συμβόλαιο σου λήγει το Δεκέμβριο. Προσπάθησε να υπενειοκιάσεις το σπίτι. Έτσι θα πάρης και μερικά λεφτά. Βάλε μιάν άγγελία στις εφημερίδες.

«Ακολούθησα τη συμβουλή της. 'Η μαμά μου δάνεισε τα λεφτά για να πληρώσω τις άγγελίες. Έτσι κάθε μέρα σε πέντε εφημερίδες της πρωτεύουσας, έμπαινε η ακόλουθη άγγελία: «Διαμέρισμα έκ τριών δωματίων και ενός δωματίου υπηρεσίας, ωραία και κρυφή φωλιά για τη φίλη ενός αξιοπρεπούς κυρίου, έννοιάζεται λόγω αναγκής. Ώραι είσκαίκεων 10-12 και 3-6».

«Οι αξιοπρεπείς κύριοι παρουσιάστηκαν, όλόκληρο κοπάδι: νέοι, γέροι, παχείς, αδύνατοι, μ' κανέναν δεν μου άρεσε. Φυσικά το διαμέρισμα άρεσε σε όλους. Μ'ά δεν άποφάσισα. Έτσι περνούσαν οι μέρες και η άγγελία στις εφημερίδες εξακολουθούσε να δημοσιεύεται προς μεγάλη στενοχωρία της μαμάς, που μου κοπανούσε πως ένα κορίτσι είκοσιπέντε χρονών δεν μπορεί να είνε βάρος των γονέων του.

«Ενώ τα πράγματα είχαν φτάσει σ' αυτό το σημείο, παρουσιάστηκε ο Τζάκ Μάγερ, μέλος της Άνω Βουλής και ιδιοκτήτης του εργοστασίου μαργαρίνης στο Ουζπέτσι. Ήταν ένας άντρας ως σαράντα τριών χρονών, εξαιρετικά συμπαθητικός, ψηλός και με άριστοκρατικούς τρόπους. Είχε, όπως μου είπτε, μια φίλη μόλις είκοσι χρονών, αρκετά νόστιμη και γι' αυτή τώθελε το διαμέρισμα. Στην αρχή θέλησα να τον δώσω, μ'ά έπέμενε τόσο πολύ που υποχρεώθηκα στο τέλος να του νοικιάσω το σπίτι για πεντακόσια φιρίνια το μήνα.

«Ο πόνος όμως δεν μ' άφηνε ήσυχη. Είχα ζήσει εκεί τόσες εύτυχισμένες μέρες... Γιατί, όπως ξέρεις, στην αρχή ο βαρώνος με λάτρευε. Έπειτα άρχισαν οι κουγάδες και οι άπάτες. Μ'ά εγώ θυμόμουν μέσα στη δυστυχία τις γλυκές ώρες που είχα περάσει.

«Την τρίτη μέρα ξαναγύρισα στο σπίτι. 'Η είσοδος ήταν άνοιχτη και είδα δυο γυναίκες που σφουγγαρίζαν. Στην ψυχή μου φθόνησα τη φίλη του Μάγερ. Αυτή θα κατοικούσε σ' ένα υπέτιτο δλοκαίνουργο, με ωραία έπιπλα και χαλιά. Παλιό μου δ-

Ένοιαζεται Διαμέρισμα...

Πικάντικο διήγημα

νείρο άπραγματοποίητο! Μακάρι να ήταν και ο βαρώνος έτσι, το κτήνος. «Αλλά πού!

«Από τότε κάθε μέρα βρισκομουνά εκεί και παρακομουνά την καινούργια όφι που έπαιρνε σιγά-σιγά το σπίτι μου. Έφτασαν κουρτίνες, χαλιά, ωραία βάζα από πορσελάνη, ένα περίφημο σαλόνι, ένα πιάνο με ούρα. Τόσα πράγματα που ποθούσα κι' εγώ. «Αχ! τον παλιάνθρωπο το βαρώνο, τον τσιγγούνι.

«Πέρασαν δεκαπέντε μέρες. Έκλαψα για την εύτυχία που είχα χάσει. Και μισούσα τη φίλη του Μάγερ.

«Απ' τη θυρωρή έμαθα πως ο βουλευτής είχα εγκατασταθώ. Με άβρρος, ένα βράδυ, άποφάχε έγκρασταθώ. Με άβρρος, ένα βράδυ, άποφάχισε και χτύπησε την πόρτα του. Μου άνοιξε σιγά και στην αρχή δε μ' άναγνώρισε. Του ο ίδιος, μ'ά στην άρχή μ' άτυχη κοπέλλα.

«Θύμισα πως ήμουν η άτυχη κοπέλλα. «Όλες μου οι άναμνήσεις βρίσκονται εδώ του είπτε. Μ'ά με νομίζετε παρειακή. Τόσες άναμνήσεις, ξέρετε...

«Τα λόγια μου πνίγηκαν στο λαιμό μου. Το κλάμμα ήταν αυθόρμητο. Ο Μάγερ με κύταξε συγκινημένος. Μου είπτε να καθίσω στον καναπέ. «Μην κλαίς, μικρούλα μου, μου είπτε με γλυκύτητα.

«Έσείς δεν μπορείτε να ξέρετε, του άπάνσα μέσα στα δάκρυά μου, τί σημαίνει νάρθη εδώ μια άλλη γυναίκα, έδώ που έζησα άλλοτε τόσο εύτυχισμένη. 'Η μοίρα όμως στάθηκε σκληρή για μένα, πολύ σκληρή.

«Έλάτε, έλάτε, μην κλαίτε, έκανε ο Μάγερ κι' άρχισε να μου χαϊδεύει τα μαλλιά.

«Τότε η άπελπισία μου ξέσπασε πιό πολύ. «Ω, πόσο εύτυχισμένη θ' είνε η γυναίκα που άγαπάτε! φώναξε. 'Η γυναίκα που βρήκε έναν τόσο εύγενικό φίλο...

«Έλάτε, έλάτε, μην κλαίτε, ξανάπτε ο Μάγερ, χαϊδεύοντας τώρα το μπράτσο μου.

«Ακούμπησα το κεφάλι μου στον ώμο του, πνιγμένη από τους λυγμούς. Τότε, αυτός, μ' έσφιξε πάνω του. Μ' έσφιγγε σιγά-σιγά όλο και πιό πολύ.

«Μ'ά μην κλαίς, άγαπητή μου. Δεν μπορώ να βλέπω ένα τόσο ωραίο κορίτσι να κλαίει, μου ψιθύριζε.

«Μ'ά δεν κλαίω... δεν κλαίω... έλεγα και τα δάκρυά μου δεν σταματούσαν.

«Με κρατούσε τώρα σφιχτά άγκαλιασμένη. Στο βλέμμα κωσα τα μουσκεμένα μάτια μου και τον κύταξα. Ήταν κάτι σαν ύπνο μου υπήρχε η έκφραση της λατρείας. Ήταν κάτι σαν άνοιγε τον αιώνιας πίστωσης, έρωτος φλογερού που θα του άνοιγε τον παράδεισο.

«Ω! γλυκό μου κορίτσι, είπτε τότε ο Μάγερ, μην άπελπίζεσαι και ξέρεις γιατί;

«Γιατί; ρώτησα με άφέλεια.

«Γιατί δεν υπάρχει άλλη γυναίκα. Γιά σένα έτοιμάξα αυτό το διαμέρισμα, γιατί σ' έρωτεύθηκα απ' την πρώτη στιγμή...

«Κατάλαβα πως έλεγε ψέματα. Μ'ά δεν μ' ένοιαζε γι' αυτό. Είχα νικήσει, γιατί είχα παίξει καλά το ρόλο μου, γιατί κι' αυτά τα δάκρυα ήταν ψεύτικα...

«Έτσι έμεινα στο σπίτι μου κι' άπόχτησα έπιπλα, χαλιά, πιάνο, ράδιο, κοσμήματα κι' ό,τι μπορούσε να φανταστής. Ο Τζάκ Μάγερ με λάτρευε, είνε ένας άντρας καθώς πρέπει, πρόθυμος, εύγενικός, και βλέπει μέσα στα μάτια μου τον παράδεισο. Όσο για χρήματα, έχω τώρα άφθονα κι' αυτό είνε το πιο σημαντικό. Χρυσός άνθρωπος αυτός ο Μάγερ. Ο άνθρωπος που δνειρευόμουν χρόνια. Και είνε πολύ σωστό να έχη μιάν έδρα στην Άνω Βουλή! Βρίσκει μάλιστα πως θα μου πάλη πολύ ο τίτλος της κυρίας βουλευτού. Πρόκειται να παντρευτούμε.

«Και ξέρεις πόσο εύτυχισμένη θ' είναι. Μακαρίζω εκείνη την ώρα που μ' έδωσε το κτήνος ο βαρώνος και άκουσα τη συμβουλή της μαμάς. Καμιά φορά οι άγαπημένη σου φίλη, συμβουλές στα κορίτσια τους.

Σε φιλεί η άγαπημένη σου φίλη, Λώρη.

ΓΕΝΟ ΧΕΛΤΑΙ

Άμύθητοι θησαυροί του Νέου Κόσμου

Χρυσάφι, πλατίνες και πολύτιμοι λίθοι

Οι άρμόδιες υπηρεσίες της Ουάσιγκτον πολιορκούνται από χιλιάδες αίτησεις ανθρώπων, που ζητούν πληροφορίες, σχεδιαγράμματα, χάρτες, κλπ. διάφορων περιοχών του Γιουκατάν και της Κεντρικής Αμερικής. Πρόκειται για περιοχές που άσκαζονται από μεγάλες ζούγκλες ή για υψηλά όροπέδια στις Κορδιέρες των Άνδεων, πού, κατά το μεγαλύτερο μέρος τους, είνε άνεξερευνήτες ή ελάχιστα γνωστές.

Μερικές έπιστημονικές άποστολές, όμως, ή μεμονωμένοι έξερευνηταί, που κατάρωσαν να διεισδύσουν σ' αυτές, άπέκτησαν την πεποίθηση και κάποτε μάλιστα άπτες άποδείξεις ότι αυτές οι περιοχές περικλείουν άμύθητα πλούτη και θησαυρούς.

Δύο έξερευνηταί, που γύρισαν τελευταία, έπειτα από παραμονή πολλών μηνών σ' αυτά τα μέρη, έφεραν μαζί τους διακόσια κιλά χρυσού, που άνεκάλυψαν σε μια πολύ μικρή περιοχή κι' ένας άλλος χρυσόθρας, ο Μάκ Σίμμονς, κατάρωσε να βρή, έντελώς τυχαία, περισσότερα από τριακόσια κιλά χρυσού σ' ένα μόνον μέρος.

Υποτίθεται ότι και στις δυο περιπτώσεις πρόκειται για έναποθηκωμένο χρυσό από τους Ινκας και τους Μάγιας, τους πρώτους κατοίκους της Αμερικής. 'Η είδική υπηρεσία της Ουάσιγκτον διαθέτει σήμερα λεπτομερείς φωτογραφίες από αεροπλάνου αυτών των περιοχών, που δεν είνε άλλωστε, εύκολα προσίτες.

Τέσσερις περιοχές κυρίως προσελκύουν το ένδιαφέρον των έξερευνητών.

Η πρώτη απ' αυτές είνε το Γιουκατάν. Έξαιρετικά γόνιμη άλλοτε αυτή ή περιοχή και κέντρο των θαυμασιών πολιτισμών των Μάγιας και των Τολτέκων, σκαπάζεται σήμερα από μια πυκνή ζούγκλα. Δύο πόλεις της, η Τσίτσεν Ιτζα και το Ουζμαλ, άνευρέθησαν σήμερα χωρίς στις έρευνες των αρχαιολόγων. Κι

ΚΡΕΜΑ ΠΟΥΔΡΑ Katia ΗΓΓΥΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΡΟΜΑΤΙΣΤΗ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ

Ένας απ' αυτούς, ο Έντουαρντ Τόμψον, κατάρωσε, έρευνώντας μια πολύ μικρή περιοχή, να συγκεντρώση ένα ποσόν χρυσού, που ξεπερνάει τα 7.000 κιλά.

Το ποσόν αυτό θεωρείται ώστόσο, ελάχιστο μέρος των άμυθητων θησαυρών που κρύβουν οι παλιές πόλεις του Γιουκατάν. Οι έρευνηταί άναζητούν σήμερα τη θρησκευτική μητρόπολη των Μάγιας, που ήταν άφιερωμένη στο θεό της Βροχής και που βρίσκεται στη χερσόνησο του Γιουκατάν. Είνε γνωστό από την Ιστορία ότι οι Μάγιας συγκεντρώσαν εκεί τεράστιες ποσότητες χρυσού, πλατίνης και πολύτιμων λίθων, για να τα κρύψουν από τους Ισπανούς κατακτητάς.

Μία άλλη περιοχή, που περιέχει άμύθητους επίσης θησαυρούς, είνε τα όρη Σιρικής, που απλώνονται στα σύνορα μεταξύ της Κόστα-Ρίκα και του Παναμά. Αύλακνεται από αναριθμήτους τάφους, που δεν έρευνηθούν άκομη. 'Αλλ' οι ελάχιστοι, στους οποίους είσέδυσαν οι έρευνηταί, άπεκάλυψαν την ύπαρξη εργαλείων, κομφοτεχνημάτων και χρυσών ειδώλων πολύ μεγάλης άξιας. Άφθονούν ιδίως σ' αυτούς οι μικροί βάραιχοι από άτόμιο χρυσάφι, που φαίνεται ότι άποτελούσαν ιερά σύμβολα των παλαιών κατοίκων αυτής της περιοχής.

Τα πολύτιμα μέταλλα που βρέθηκαν σ' αυτούς τους τάφους, παρ' το γεγονός ότι ελάχιστοι έχουν έρευνηθί, συμποσούν σε πολλούς τόνους. Μεγάλη αρχαιολογική άξία έχουν επίσης τα διάφορα κομφοτεχνήματα που τους στολίζουν.

Περισσότερο πλούσια φαίνεται ότι είνε ή περιοχή των όρειων Νταριέν, στις Βόρειες κλιτύς των Άνδεων. 'Η περιοχή αυτή κατοικείται από τις φυλές Σακούα και Κονκίας, που κατάρωσαν ως σήμερα να έμποδίσουν την είσοδο λευκών στη χώρα τους. Είνε δλοκληρή έγκατεσπαρμένη με ύπεροχα σμαράγδια πολύ μεγάλων διαστάσεων και άλλους πολύτιμους λίθους. Περιέχει, έξ άλλου, άμύθητες ποσότητες χρυσού. Γιατί, σύμφωνα με την έπικρατούσα σνηθεια, μαζί με το νεκρό ένταφιάζεται κι' ένα χρυσό όμοιωμά του, που έχει τις ίδιες περίπου διαστάσεις μ' αυτόν. Την ύπαρξη αυτών των χρυσών όμοιωμάτων γνωρίζουμε από μερικούς έρυθροδέρμους άποστάτες, που κατέθηκαν στις γύρω ακτές φέρνοντας μαζί τους και τα είδωλα των προγόνων τους. Πολλά απ' αυτά έχουν βάρος 60 και πλέον κιλών.

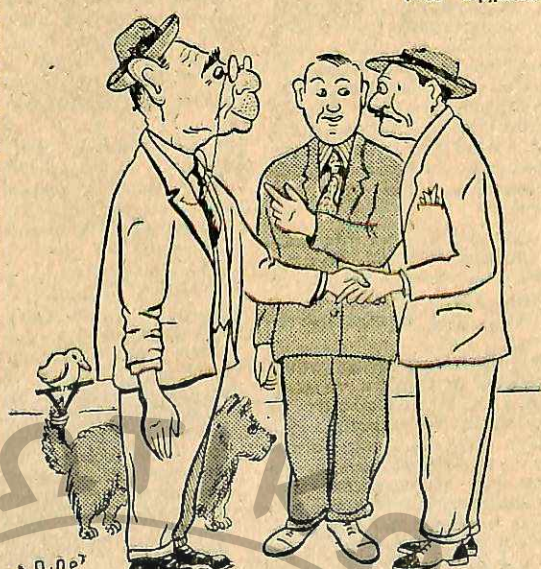
Μία άλλη περιοχή, που προκαλεί το ένδιαφέρον των έρευνητών, είνε το όρεινό συγκρότημα Λιανγκανάτι, προς το μέρος του Ρωμπάμπα, στον Ισημερινό. Σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, καπου εκεί είνε κρυμμένος ο μυθώδης θησαυρός του τελευταίου αυτοκράτορος Αταλινάλωση. Στην ίδια περιοχή βρίσκεται και ή πόλις Μασού Πισού, πού, σύμφωνα με την παράδοσι, ήταν δλοκληρή φτιαγμένη με χρυσάφι. 'Η θέσις της δεν είνε ακριβώς γνωστή. Οι μόνες πληροφορίες που κατέχομε γι' αυτήν, όπως και για τους θησαυρούς του Αταλινάλωση, προέρχονται από δυο Ισπανούς, που έζησαν κατά τον δέκατο έβδομο αιώνα, τον Βαλδέρντε και το μοναχό Λόνγκο.

Κατά τους Αμερικανούς είδικούς, ο χρυσός που βρίσκεται σ' αυτές τις περιοχές ξεπερνάει κατά πολύ όλον εκείνον που κυκλοφορεί σήμερα στον κόσμο. Το ίδιο σημαντικό είνε ή ποσότης των πολύτιμων λίθων. 'Αλλά, δυστυχώς, δεν υπάρχει καμιά έλπις ταχείας άνευρέσεώς των. Γιατί όλες σχεδόν αυτές οι περιοχές είνε άπλησιαστες. Οι περισσότερες, έξ άλλου, κατοικούνται από ίθαγενείς, που είνε ήλδύτοι για την άνεξαρτησία τους και δ'ν έπιτρέπουν την είσοδο λευκών.

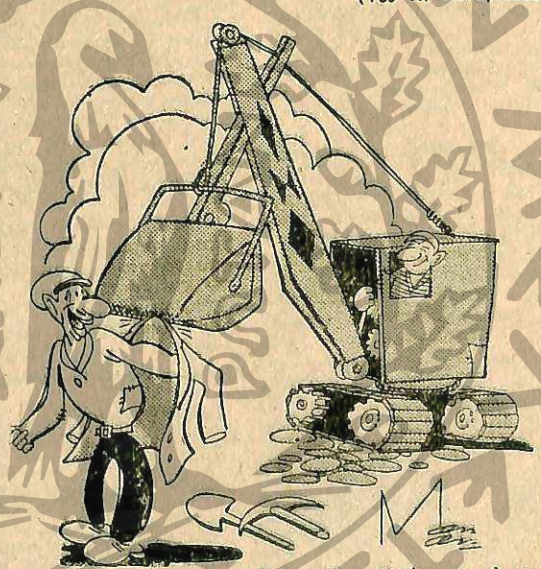

ΕΝΑΣ ΠΟΝΗΡΟΣ

—Μά, γιατί, έδώ άπάνω που μ' άνεβάσατε, πως θα μου βγάλετε το δόντι!... (Του Άρχέλαου)

—Ο φίλος μου Κιοπέκογλου, πρόεδρος του Συλλόγου Προστασίας των Ζώων... (Του Π. Ποταμιάνου)

—Έτσι να χαρής, Πελοπίδα. Κράτησε να φέρω το σακκάκι μου!... (Του Μ. Αναστόπουλου)

A black and white photograph of a grand piano in a room. To the left of the piano is a patterned armchair and a small table. The piano is a grand piano, and its lid is open. The room has a patterned rug and a window with a curtain in the background.

ΕΜΠΙΣΤΕΥΘΗΤΕ ΜΑΣ
ΤΑ ΠΙΑΝΑ ΣΑΣ
δι' έπιασκέυας και χορδί-
σματα. Άγοραπωλησίαι
με τας πλέον συμφερού-
σας τιμάς.
ΟΙΚΟΣ ΠΙΑΝΩΝ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Ξούθου 7 (Όμόνοια)
Τηλ. 51 - 278.

Τοὺς καὺμένους!

Κρασοκατάνυξις

ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ
αὐτῆς, πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Γ. Παπαγεωργ

Ἡ ξηρότης τῶν μαλλιῶν

λιών είναι πολυπλοκότερα, αλλά περί αυτής θα ομιλήσωμε
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος Δερματολόγος

—“Αρχισε νὰ φλερτάρης μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς κυ-
ρίους, γιατί δὲν μᾶς βγαίνουν τὰ λεφτά μας γιὰ νὰ
πληρώσωμε τὸ λογαριασμό.

— Ζαχαρία, δὲν θὰ μὸυ ρίξης σήμερα τίποτα στὸν... κουμπάρά μου;

ΟΤΑΝ Η ΠΑΡΑΒΑΤΙΣ ΕΙΝΕ ΟΜΟΡΦΗ

— Δὲν πιστεύω καὶ ὁ συνάδελφος νὰ ἔχη μαζί του μολύβι!...

— Δὲν θὰ προτιμούσατε, δεσποινίς, νὰ μέναμε μόνοι;...